

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

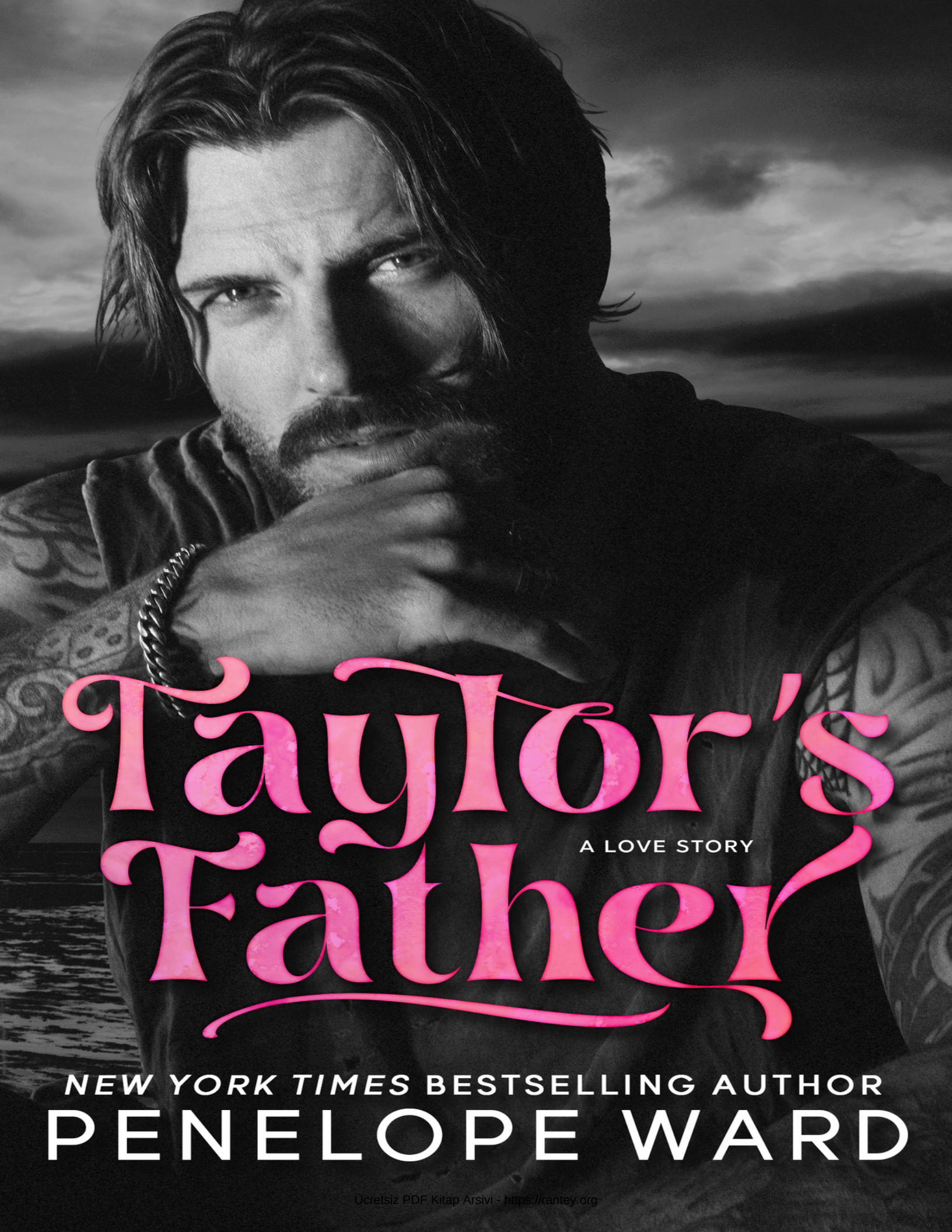
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Taylor's Father

A LOVE STORY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

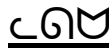
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!



Taylor's Father

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

Birinci Baskı
Telif hakkı © 2025
Penelope Ward tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği bazı ticari olmayan kullanımlar ve eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tüm isimler, karakterler, mekanlar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü şeylerle, mekanlarla veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Jessica Royer Ocken

Düzeltilme ve Biçimlendirme: Elaine York, Allusion Publishing

Düzeltilme: Julia Griffis

Kapak Fotoğrafı: Brennen McMurray, brennenmcmurray.com

Kapak Modeli: Levi Stocke, @levistocke

Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

İçindekiler

Penelope Ward'ın Diğer Kitapları

Taylor'ın Babası Hakkında

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Dört Yıl Sonra

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Epilog

Gitmeden Önce!

Rockçının İlham Perisi - Bölüm 1

Rockçının İlham Perisi - Bölüm 2

Değerli Okuyucular

Penelope Ward'ın Diğer Kitapları

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Penelope Ward'ın Diğer Kitapları

Ev Misafiri
Rockçının İlham Perisi
Davulcunun Kalbi
Vekil
Asla yapamazdım
Kurallara Uymak
Kaprisli
Görev
Aristokrat
Ezilme
Erkek Arkadaş Karşıtı
Sadece Bir Yıl
Geri Döndüğü Gün
Ağustos Bittiğinde
Çevrimiçi Aşk
Dokuzuncu Beyefendi
Sarhoşken Arama
Mack Daddy
Sevgili üvey kardeşim
Sevgili Komşum
OdaNefreti
Sevin'in Günahları
Jake'in Çözülüşü (Jake #1)
Benim Skylar'ım (Jake #2)
Jake Anladı (Jake #3)
İkizler burcu

Penelope Ward ve Vi Keeland'ın Diğer Kitapları

Kot ve Elmaslar
Flört Kuralları

En Yakın Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın Kuralları

Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın Kuralları

Genç Bir Erkekle Çıkmanın Kuralları

Güzel oynadı

Artık numara yapmıyorum.

Mutlu Mektup Sonrası

En Sevdiğim Hatıra Eşyası

Kirli Mektuplar

Nefret Notları

Asi Varis

Asi Kalp

Küstah Piç

Burnu havada takım elbiseli

Playboy Pilot

Bay Para Babası

İngiliz Yatak Arkadaşı

Park Avenue Oyuncusu

Taylor'ın Babası Hakkında

New York Times'ın çok satan yazarı Penelope Ward'dan yepyeni, bağımsız bir çağdaş aşk romanı geliyor...

En yakın arkadaşım Taylor bana büyük anne ve babasına ait bir tatil köyünde tatil hediye ettiğinde, aklımdan geçen son şey benden on yedi yaş büyük bir adamla yakınlaşmaktı.

Tate de tek başına tatile çıkmıştı.

Kafasını dağıtmak ve hayatını yeniden değerlendirmek için Midnight Key'e gelmişti.

Lisedeki sevgilimin beni terk etmesinin etkisinden kurtulmak için gelmiştim.

Otelin lobisinde ilk gün kaslı, dövmeleli Adonis'i görmüştüm ve birinin yakışıklı babası olmalı diye düşünmüştüm.

Ama sonra, bekar erkek ve kadınları yakınlıklarına göre eşleştiren bir uygulama üzerinden eşleştik.

Sorun neydi? On dokuz yaşındayken—neredeyse yirmi yaşına—yalan söyleyip yirmi dokuz yaşında olduğumu belirtmiştim.

Tate ilk randevumuzda beni ifşa etti ve ben de gerçek yaşımı itiraf ettim.

Ama yine de birbirimizle karşılaşmaya devam ettik.

Ve sonunda aramızdaki bağın reddedilemeyecek kadar güçlü olduğunu anladık.

Sadece ilk isimlerimizi kullanmaya ve yolculuğun sonunda yollarımızı ayırmaya karar vermiş olsak da, Tate'e gerçekten aşık olmuştum.

Onu asla unutmadım ve onun elimden kaçan kişi olduğunu biliyordum.

Bana bu geziyi hediye eden o erkek arkadaşımı hatırlıyor musun?

Dört yıl sonra Taylor evlendi.

Yıllardır babasıyla arası açıktı, ancak son zamanlarda yeniden iletişime geçmişlerdi.

Bilmediğim şey, tatil köyünde tutkulu bir ilişki yaşadığım adamın, Taylor'ın yanında karşılaşma sırasında duracağıydı.

Hayalimdeki erkek Tate mi? Taylor'ın babasıydı.

Bölüm 1

BLAIR

O muhteşem, köşeli yüzünün fotoğrafına baktım. Bu gerçek olamaz. Lobide gördüğüm yakışıklı adamdı, buraya giriş yaparken özellikle hayran kaldığım aynı adam. İri ve güçlü. Neredeyse bir Viking'i andırıyordu. Dövmeli kolları ve gözlerinin üzerine düşen muhteşem, koyu kahverengi saçları vardı. Midnight Key Resort'ta çoğunlukla aileler veya çiftler kalıyordu. Evli olduğunu ya da belki de birinin yakışıklı babası olduğunu varsaymıştım; çocuk sahibi olabilecek yaşta görünüyordu.

Oysa onu yeni katıldığım tanışma uygulamasında bulmuştum.

Fotoğrafına gereğinden fazla uzun süre baktıktan sonra, profilinin detaylarına geçtim.

Tate, 36

Ne aradığımı tarif etmekte iyi değilim. Bazen gerçekten neye ihtiyacımız olduğunu bulana kadar bilemeyiz. Ama sanırım bu uygulamada olduğuma göre, şu an için neyle ilgilendiğimi tahmin edebilirsiniz. Daha fazlası beklenmedik ama hoş bir bonus olurdu. Sadece gerçekleri söylemeye çalışıyorum.

Hmm... Dürüstlüğünü takdir ettim. Zekice bir şey yazmaya çok fazla çabalamak yerine, hissettiklerini ve muhtemelen çoğu insanın düşündüklerini yazmıştı. Buna saygı duymak zorundaydım.

Tam otuz altı.

Tamam, benden çok daha yaşlıydı. Ama bunun bir önemi yoktu. Hatta bu beni daha da heyecanlandırdı. Yaşlı bir adamla birlikte olmak her zaman hayallerimden biriydi, asla gerçekleştirme fırsatım olacağını düşünmediğim bir hayal. Tate otuz altı yaşından biraz daha genç görünüyordu. Belki de otuzlu yaşlarının başlarında olduğunu düşündürdüm.

Profilimde yaşım hakkında yalan söylediğim için kendimi suçlu hissettim. Ama bu hesabı açarken ilk içgüdüm, gerçek kişisel bilgilerimi

vermemekti. Evet, dürüst görünmesinden dolayı memnuniyet duyduğumu düşünürsek bu ironik bir durumdu.

Daha fazla düşünmeden sağa kaydıldım. Hemen ardından ekranda bir mesaj belirdi.

Maç tamam.

Aman Tanrım.

Şimdi ne olacak?

Adrenalin damarlarımda dolaşırken oda hafifçe döndü. Aslında, belki de aylardır içtiğim tek margarita kafamı vurmuştu. Hem margarita hem de bu tatil çok gerekliydi. Yakın zamana kadar, terk edilene kadar, on beş yaşımdan beri aynı erkek arkadaşım vardı. Bu yüzden, hayatımda ilk kez bir tanışma uygulaması yüklemiştim. Sanırım, en iyi arkadaşım Taylor'ın sayesinde, tek başıma bir tatil köyünde tatildayken bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Taylor, masrafları karşılamıştı. Mekanın sahibi ailesiydi.

Bir bildirim sesi duyuldu.

Yakışıklı Viking Adam bana mesaj göndermişti. Aman Tanrım!

Kalbim hızla atmaya başladı ama nedense tıklamaya hazır değildim.

Biraz cesaret kazanmak için son yudum margaritamı içtim. Sahte kimliğimle alt kattaki 24 saat açık bardan o içkiyi almayı başarmıştım. Bu güzel yerden atılmak istemediğim için, burada kaldığım her gün sahte kimliğimi göstermeyi planlamamıştım. Ama bu sabah alt kata indiğimde görevli barmen saf görünüyordu, bu yüzden şansımı denemeye karar verdim. Bu sabah şanslı olmam, bunun tekrar olacağı anlamına gelmiyordu. Güne alkolle başlamanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bilmiyorum ama işte buradaydık.

On dokuz yaşımdayken—neredeyse yirmi—muhtemelen bu tatil köyünde tek başına tatil yapan en genç kişiydim. Yaşıma en yakın gençler genellikle aileleriyle seyahat ediyordu. Pek uyum sağlayamıyordum ve burada tek bekar kişi olup olmadığımı merak ediyordum. Görünüşe göre, Tate bekar statüsü hakkında yalan söylemediyse, tek bekar ben değildim. Bu uygulamada şansımı denemek, insanlarla yakınlığa göre eşleştirildiği için biriyle tanışmak için tek fırsatım gibi görünüyordu. Key West'teki bu tesisten ayrılmak da bir seçenek değildi, çünkü bölgeyi bilmiyordum ve arabam yoktu. Ayrıca bu her şey dahil, güvenli yerin güvenliğinden de ayrılmak istemiyordum.

Belki de kendim için seçeceğim şey tam olarak bu değildi, ama ergenlik öncesi dönemimde yaz kampında tanıştığım en yakın erkek arkadaşım

Taylor'dan inanılmaz bir hediye idi. Kamptaki o haftalar dışında birbirimizi görmesek de, birkaç yaz boyunca bağı kurmuş ve çevrimiçi olarak da iletişimde kalmıştık. Sonunda, on altı yaşına geldiğimizde ikimiz de kamp danışmanı olduk. On beş yaşından beri Daniel ile bir ilişki içindeydim, bu yüzden o yazlarda Taylor ile geçirdiğim zamanlardan hiçbir romantik şey çıkmadı. Ama gerçek arkadaşlık ve Taylor bana bir kardeş gibiydi. Daniel'den ayrılmamdan hemen önce yeni bir kızla tanışmıştı. Yani birbirimize karşı hislerimiz olsa bile, zamanlama asla doğru değildi. Ve bu da iyi oldu, çünkü Taylor hayatımda sonsuza dek olmasını umduğum biriydi. Erkeklerle olan deneyimlerim, bir ilişki içinde olmanın sonunda önemsedığınız kişiyi kaybetmenizi garantilemenin bir yolu olduğunu kanıtlamıştı. Bu yüzden Taylor'ın yeni kız arkadaşıyla mutlu görünmesine sevindim ve arkadaşlığımızın zamanın sınavından geçeceğini biliyordum.

Daniel'le yaşadığım korkunç ayrılıktan sonra, en son istediğim şey başka bir ilişkiye girmektir. Ama Daniel'in kalbimi kırması, cinselliğimi keşfetmem için bana bir kapı açmıştı. Daha önce sadece tek bir erkekle birlikte olmaya razı olmuştum, ama her zaman başka biriyle, yeni ve heyecan verici biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Belki biraz daha yaşlı ve gizemli biriyle. Belki bu başıma bela açacaktı, ama şu anda içimdeki bu kaşıntıyı bastıramıyordum.

Ama yine de mesajı tıklama konusunda tereddüt ediyordum. Tate'in fotoğrafına tekrar baktım. Fotoğrafta, bir kamyonu yaslanmış, dar kesimli, koyu gri bir gömlek giymiş ve dövme ön kolları çaprazlanmıştı. Mavi gözleri parlıyordu. Ulaşılmaz derecede yakışıklıydı. Bu adamın kadınlarla tanışmak için neden bir uygulamaya ihtiyacı olduğunu anlamıyordum. Elbette tek yapması gereken bir bara gitmek ve kadınlar ona akın ederdi. Ama belki de tüm bunlarla uğraşmak istemiyordu ve uygulama daha kolaydı.

Daha önce hiç tanışma uygulaması kullanmadığım için profilimi oluşturmam biraz zaman aldı. Sahte bir isim seçtim—Delores—ve kendimi on yaş daha büyük, yirmi dokuz yaşında gösterdim. Belki biraz abartmıştım ama artık değiştirmek için çok geçti, en azından Hot Lobby Viking Guy için. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen daha yaşa uygun bir isim seçebilirdim—tamam, çok daha yaşa uygun bir isim. Yetmiş yaşın altında Delores adında kimseyi tanıımıyordum.

Bir mil yarıçapındaki erkeklerle görüşmeye istekli olduğumu söylemişim ve uygulama bana üç seçenek göstermişti. İkisi altmışlı

yaşlarındaydı, bu yüzden onları hemen reddettim. (Yaş sınırı koymamıştım ama bu çok ileri gitmek olurdu.) Ancak sonuncusu, telefonumda mesajı sürekli olarak yer eden "Yakışıklı Lobi Viking Adamı"ydı. Ve artık bir adı da vardı. Tate. Bu ona yakışıyordu.

Gerçekten bunu yapacak mıyım?

Fotoğrafına biraz daha baktıktan sonra kararımı verdim. Otele giriş yaptığım gün gözlerimi ondan alamadığımı hatırladım. Çarpıcıydı, hafif koyu sakalında birkaç gri tel vardı. Ama o ilk günden beri onu bir daha görmemiştim. Bugün olmasaydı, onu hayal ettiğime kendimi ikna edebilirdim.

Gözlerimi bir anlığına kapattıktan sonra, tıkladım.

Tate: Gerçekten sen misin? Giriş yaptıktan beri seni g rmedim.

Beni hatırladı mı?

Yazdım.

Delores: Beni hatırlıyor musun?

Birkaç saniye sonra cevap verdi.

Tate: Birkaç g n nce lobide bana baktığını g rd m ama o zamandan beri seni g rmedim. Bu nasıl m mk n olabilir? Burası o kadar b y k değil. Nereye kayboldun?

O gün onu süzdüğümü söylemek zorunda mıydı? Doğru olsa bile, fark etmiş olması kötü.

Delores: Anlaşılan, o zamandan beri birbirimize rastlamadığımıza g re, yeterince b y k bir yer.

Tate: İtiraf etmeliyim ki, rahatladım.

Delores: Bunun sebebi nedir?

Tate: Seni çok daha genç sanıyordum. Profilinde 29 yaşında olduğunu g r nce hemen kaydardım.

Kahretsin. Yazarken vicdan azabı çekmeye başladım.

Delores: Sanırım bu da aramızda yedi yıllık bir yaş farkı olduğu anlamına geliyor.

Ya da on yedi. Ayrıntılar.

Tate: Midnight Key'de yalnız mısınız? Birileriyle birlikte olduğunuzu sanıyordum.

Delores: Tamamen yalnızım. Ya sen?

Tate: Ben de burada yalnızım.

Kendimi hazırlayarak ilk hamleyi yapmaya karar verdim.

Delores: Buluşmak ister misin?

Tate: Kesinlikle. Nerede buluşmak istersiniz?

İşler ciddileşiyordu. Bu adam beni kolayca alt edebilirdi ve en azından onu tanıyana kadar kendi güvenliğime dikkat etmeliydim.

Delores: Çocuk havuzu.

Tate: LOL. Çocuk havuzu mu?

Delores: Evet. Kim olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden güvenli bir yer tercih ederim.

Tate: Ah, peki o zaman. Akıllıca. Bunda bir kusur bulamam. Çocuk havuzu olsun o zaman.

Delores: Yarım saat mi diyelim?

Tate: Bana da uygun. O zaman görüşürüz.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

Bölüm 2

BLAIR

Çok hevesli görünmek istemediğim için çocuk havuzuna beş dakika geç kalmaya karar verdim. Pembe bikininin üzerine siyah file bir örtü giyerek, Tate ile buluşmam gereken yere doğru yavaşça yürüdüm.

Çocukları yüzerken onları izleyen ebeveynlerin oturduğu sandalyelerden birinde oturan kaslı, yakışıklı adamı görünce kollarımda tüyler diken diken oldu. Beni henüz fark etmemişti, bu yüzden bir anlığına onu uzaktan hayranlıkla izledim ve aynı zamanda sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Yanında küçük bir masada çeşitli içecekler vardı. Güneş gözlüğü takıyordu ama onu tanımamak mümkün değildi. Unutulmayacak bir vücudu vardı. Belki de onunla burada buluşmam biraz saçmaydı. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi biraz tuhaf geliyordu.

Ona doğru yürüdüm.

Tate, bana doğru yaklaştığımı görünce ayağa kalktı.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hey..."

"Merhaba." Gergin bir nefes verdim.

"Tate." Büyük elini uzattı. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

"Doris." Başımı salladım. "Aynı şekilde."

Sıkıca tutmuştu ve o elin başka bir yerde olduğunu hayal ettikçe tüylerim diken diken oldu.

"Size içecek bir şeyler getirdim." Masayı işaret etti.

"Görünüşe göre birden fazla şey getirmişsiniz."

"Ne tür içeceklerden hoşlandığınızı bilmiyordum. O yüzden bir daiquiri, bir buzlu kahve, bir sıcak kahve ve bir limonata hazırladık." Omuzlarını silkti.

Bu çok sevimliydi. "Çok düşüncelisin. Buzlu kahve alayım. Öğleden sonra kafein almazsam başım ağrıyor."

"Aynı fikirdeyim. Sanırım acı olanı tercih edeceğim."

Başımı salladım ama bu adamın daha fazla çekiciliğe ihtiyacı yoktu. Zaten olabildiğince çekiciydi.

Buzlu kahveyi bana uzattı.

"Teşekkürler." Bir yudum aldım.

Bir anlık sessizliğin ardından başını yana eğdi. "Doris, asıl adın ne?"

Yüzüm kızardı. "Affedersiniz?"

"Kendinizi Doris olarak tanıttınız. Ama profil adınız Delores."

Kahretsin. O kadar büyülenmişim ki seçtiğim ismi unutmuşum. Hayatım mahvoldu.

Pes ettim. "Bu benim gerçek adım değil. Ama gerçek adıma kendime saklamayı tercih ederim, sakıncası yoksa."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Bununla ilgili bir sorunum yok. Ama en başından beri sahte bir isim kullandığınızı bilmek güzel olurdu."

Başımı salladım, aslında kendime oldukça kızmıştım. "Şimdi biliyorsun işte." Boğazımı temizledim.

Başını yana eğdi. "Bütün isimler arasından neden Delores'i seçtiniz?"

Şaşırmış gibi yaptım. "Bunda ne sorun var?"

"Birinin büyükannesi gibi geliyor kulağa."

Kıkırdadım. "Bak, tanımadığım birine gerçek adıma vermek istemedim. Üzerinde çok fazla düşünmedim. Nedense aklıma gelen ilk isim o oldu."

"Bu neden bu kadar korkutucu? Sadece bir isim. Soyadını bilmeden seni arayamam ki."

Güneş gözlüğünü çıkardı ve bir an için güneşin altında parlayan mavi gözlerinde kayboldum. Aman Tanrım, bu adam çok yakışıklıydı ve biraz da ürkütücüydü.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ettim.

"Daha önce ne yaptınız?"

"Bir tanışma uygulamasında biriyle tanıştım. Uygulamayı bugün indirdim."

Gözlerini kısarak sordu: "Burada, tatil köyünde çalışmaya başlamanızın sebebi neydi?"

"Bu heyecan verici bir tatil olacaktı. Ama şimdiye kadar en iyi ihtimalle sakın geçti. Eve döndüğümde en azından anlatacak güzel bir hikayem olsun istiyordum. Zaten birkaç günümü boşa harcadım. Bu yüzden anılar biriktirmeye başlamanın zamanı geldiğini düşündüm."

Sırıttı. "Anılar yaratmak, bu uygulamanın normalde ne için kullanıldığını düşünürsek, biraz fazla masumane geliyor."

“Eh, biliyorum.” Gözlerimi devirdim. “Orada düzenli olarak mı takılıyorsunuz yoksa...”

“Hiç de değil.” Başını salladı. “Sadece bir kez daha kullandım. Senin gibi ben de burada biraz huzursuzlanmaya başladım ve biraz eğlence arıyordum.” Çenesini kaldırdı. “Neden tek başına tatile çıktın?”

“Aynı soruyu ben de size sorabilirim. Sizin birinin babası olduğunuzu varsaydım.”

“Ouch.” Neredeyse kahvesini tükürecekti. “Bana yaşlı mı dedin?”

“Yaşlı değilsin ama tam bir 'seksi baba' havası veriyorsun.” Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Umarım çok küçük çocukları olan bir babayı kastediyorsunuzdur.”

“Evet.” Gülümsedim. “Elbette.”

“Biliyor musun...” Çenesini kaşdı. “Düşününce, yakından bakınca yirmi dokuz yaşından çok daha genç görünüyorsun. Eğer adın sahteyse, yaşın konusunda da bana yalan söylemediğini kim söyleyebilir ki?”

Ani bir adrenalin patlaması yaşadı. “Genlerim çok iyi.”

Tate alt dudağını ısırdı. “Tehlikelisin, Doris-Delores. Sanırım seninle burada, bu çocuk havuzunda olmamalıyım.” Suda oynayan çocuklara doğru işaret etti. “Benimle dalga geçmek yerine onlarla yüzmen gerektiğini düşünmeye başladım.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Sanırım seni bırakmalıyım. Yine de teşekkürler.” Başını salladı ve uzaklaşmak için döndü.

Ne oluyor be?

Hepsi bu kadar mı?

Vedalaşmaya bile mi niyeti yoktu? Kim böyle yapar ki?

“Bekle,” diye seslendim.

Döndü. “Evet?”

“On dokuz yaşıdayım,” diye birden söyledim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “İsa'm. Daha genç olduğunu biliyordum. Ama bu kadar genç mi?”

“Ne olmuş yani?” Kollarımı kavuşturdum. “Yasal yaştayım.”

“Neredeyse.”

“Ya sen?” Kaşımı kaldırdım. “Gerçekten otuz altı yaşında mısın?”

“Evet.” Kaşlarını çattı. “Bunun hakkında neden yalan söyleyeyim ki?”

“Bilmiyorum. Kırk altı yaşında olmadığınızı nereden bileceğim?”

“Kırk altı yaşında gibi mi görünüyorum?”

“Hayır, ama...” Ayaklarıma baktım.

“Sadece yalancı olduğun gerçeğini örtbas etmeye çalışıyorsun. Benim otuz altı yaşında olduğumu gerçekten nasıl bildiğin çok basit: Ben yalancı değilim.”

“Tamam, bak.” Saçlarıma doğru bir nefes üfledim. “Yaşım hakkında yalan söylemem doğru değildi. Ama biraz eğlenmeye, kimliğimi korumaya çalışıyordum ve... aynı tip rollerde oynamak istemiyordum.”

"Seksen yaşında birine yakışacak bir isim seçip bunu on sekiz yaşında birinin yüzüne uyduran birini nasıl kalıplaştırabilirim ki?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Şimdi on sekiz yaşında gibi mi görünüyorum?"

"Ona benzeyebilirsin."

"Madem genç göründüğümü biliyordunuz, neden benimle görüştünüz?"

"Sanırım yaşınızın doğru olduğunu ve sadece genç genlere sahip olduğunuzu ummuştum."

“Ama buraya ilk geldiğimizde beni fark ettiğini söylemiştin. Eğer senden çok gençsem neden beni süzüyordun?”

Başını salladı. "Gerçekten de çok sinir bozucu birisin, biliyor musun? Ve seni süzmüyordum. Ama senin bana dik dik baktığını fark ettim." Gözleri göğsüme indi.

"Şu anda yaptığın gibi mi?" diye sordum. "Göğüslerime bakmak gibi mi?"

Dişlerini sıktı. "Gününüzün geri kalanını iyi geçirin, Delores."

Sonra yine uzaklaştı.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oldu mu? Ve tabii ki, önden olduğu kadar arkadan da aynı derecede iyi görünüyordu.

Yalanımın ortaya çıkmasından dolayı kendimi aptal gibi hissetmekle kalmadım, aynı zamanda hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamla olan randevumu da mahvetmiştim. Evet, zavallıyım. Bütün bunlardan sonra bile, hâlâ onunla birlikte olmak istiyordum.

Otele doğru yürürken Taylor'ı aradım.

"Merhaba. Cennette işler nasıl gidiyor?" diye selam verdi.

"Az önce en aptalca şeyi yaptım." Gözlerimi devirdim.

"Ne?" diye sordu, ama zaten gülmeye başlamıştı.

Ona uygulama üzerinden yaptığım randevu fiyaskosunun hikayesini anlattım.

"Bu ismi neden seçtin ki?"

"Klitorisle mi kafiyeli?" diye kıkırdadım. "Kim bilir ki! Küçük kararlar vermekte bile zorlandığımı biliyorsun. Restoranlarda ne yiyeceğime karar vermek sonsuza kadar sürüyor. Aklıma gelen ilk isim buydu."

"İsmin, yaşın hakkında yalan söylemeni telafi edeceğini mi sandın?"

"Hatta planlı bile değildi. Tamamen aptalca, anlık bir karardı."

"Sanırım insan yaşayarak öğreniyor, değil mi?"

"Beni azarlayıp dikkatli olmam konusunda uyarmayacak mısınız?"

"Kesinlikle hayır. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Ama evet, kiminle muhatap olduğuna dikkat et. Kimseyle yalnız başına hiçbir yere gitme. Havuz kenarında o adamla buluşmak doğru karardı."

"Peki, ama biriyle birlikte olmak istiyorsanız, bunu halka açık bir yerde nasıl yaparsınız? Bir noktada, onlarla yalnız kalmanız gerekir."

"En azından önce onu tanımaya çalışın. Seri katil olmadığından emin olun. Nasıl bir insan olduğunu olabildiğince iyi anlamaya çalışın. Belki geçmişini araştırın ya da benzeri bir şey yapın. Bilmiyorum. Sadece hiçbir şeye acele etmeyin."

"Başka kimseyle görüşmeyeceğimden oldukça eminim. Burada pek fazla seçenek yok ve otelden ayrılmayacağım. Bu yüzden endişelenmene gerek yok." İç çektim. "Neyse... bu akşam ne yapıyorsun?"

"Juliana ile sinemaya gidiyoruz."

"Eğlence. İyi vakit geçirmek. Bu öğleden sonra gezilerden birine katılabilir miyim diye bakacağım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

"Harika fikir. Gezi çok çabuk bitecek, o yüzden en iyi şekilde değerlendirmelisin. Tek bir kötü deneyim yüzünden moralini bozma. Bu, hediyeimin amacını tamamen ortadan kaldırır; hediyeimin amacı, o palyaço eski sevgilini tamamen unutmanı sağlamaktı."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Zaman zaman zor anlar yaşasam da, şu ana kadar harika bir tatil oldu. Kafamı toplamam için bolca zaman verdi. Bana bu deneyimi hediye ettiğiniz için sizi asla unutmayacağım."

"Tamam." diye iç çekti. "Dikkatli ol. Yaşlı erkeklerle dalga geçmeyi bırak. Ve ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam dostum. Dinlediğin için teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra resepsiyona gittim ve bu öğleden sonra veya akşamın erken saatlerinde hangi gezilerde boş yer olduğunu sordum.

Saat beşteki kasklı dalış macerasında boş bir yer vardı, ben de ona kaydoldum.

Odamıza dönüp biraz dinlendikten sonra, saat beşe birkaç dakika kala teknenin bulunduğu iskeleye doğru yürüdüm. Şoför Pete ile tanıştım. Çok nazik bir adamdı ve bana sadece bir kişinin daha kayıt yaptırdığını söyledi. Bu yüzden, iskeleden ayrılmadan önce onu bekledik.

Bu arada, o ve ben neler beklememiz gerektiği hakkında konuşmaya başladık. Biraz gergindim. O kadar derin su altında, ağır bir kaskla yüklenmek fikri, felaket senaryoları kurmamı tetikledi.

Pete bana nereden geldiğimi sorduğu anda, arkamdan kalın bir ses geldi: "Söylediklerine inanma."

Donakaldım ve arkamı döndüğümde dalış partnerim gibi görünen kişinin Tate olduğunu gördüm.

Bölüm 3

BLAIR

“Diğer dalgıç siz misiniz? Ben gitmeliyim.” İçimden bir ah çektim.

Tate sırtıttı. "Hayır, elbette kalabilirsiniz."

"Bu senin baban mı?" diye kıkırdadı Pete.

"Keşke öyle olsa," dedi Tate.

Ona dik dik baktım, o da sırtıttı, bu tesadüften fazlasıyla keyif almış gibiydi.

Ne kadar garip olsa da, evrenin mizah anlayışını takdir etmeliydim. Ve içten içe, daha önce işlerin nasıl gittiğine pişman olmuşum ve Tate'e sadece aptal bir yalancı olmadığımı kanıtlamak için bu fırsatı memnuniyetle karşıladım. Bu, onun hakkımdaki izlenimini değiştirmek için bir fırsattı.

Tekne hareket etmeden önce eğitmen bize can yeleklerimizi giydirdi.

"Deniz tutmasından muzdarip olduğumu söylemenin şu an için uygun bir zaman olmadığını düşünüyorum," diye motorun sesini bastırmaya çalıştım.

Tate, "Birçok şeyi uygunsuz anlara kadar gizli tutuyorsunuz," diye bağırdı. "Deniz tutması eğiliminiz varken neden kasklı dalış yaptınız?"

"Kendimi sınamak istedim. Bir de, tek müsait gezi seçeneği buydu. Daha önce yaşlı bir adamla yaşadığım başarısız bir birliktelikten sonra biraz kafa dağıtmak istiyordum."

"Zaten senden faydalanmak isteyen yaşlı erkeklerle birlikte olmamalısın."

"Yani bana senin gibi erkeklerden uzak durmam konusunda mı uyarıda bulunuyorsun?"

"Evet." Başını salladı. "Öyleyim."

"Harika!" diye kıkırdadım.

"Burada tek başına ne işin var?" diye sordu.

"On dokuz yaşımdayım, on iki değil."

"Bu konunun dışında. Çoğu insan tatile grup halinde gider."

Gözlerimi kısarak sordum: "Neden burada yalnızsın?"

“Uzaklaşmaya ve hayatımı yeniden değerlendirmeye ihtiyacım vardı. Bu benim için geziler veya maceralarla ilgili değil. Bu, günlük koşturmadan uzaklaşıp bir sonraki adımımı belirlemekle ilgili.”

Başımı yana eğdim. "Ve benimle tek gecelik bir ilişkinin çözüm olduğuna mı karar verdin?"

"O an bir zayıflık ve can sıkıntısı anıydı ve şükürler olsun ki, sonunda seninle ne yapacağıma karar verirken doğru olanı yaptım, yani defolup gittim."

Gözlerimi devirdim.

Kollarını kavuşturdu. "Burada neden bulunduğumu size söyledim... Şimdi siz de bana burada neden bulunduğunuzu söylemelisiniz."

"Son zamanlarda kötü bir ayrılık yaşadım ve olay yerinden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Oldukça pahalı bir tatil."

"Bir arkadaşım bana bu geziyi hediye etti."

"Gerçekten iyi bir arkadaşım varmış."

"Bir hafta boyunca evden olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu."

"Ev nerede?" diye sordu.

"Batı Massachusetts. Ya siz?"

"Şu anda Teksas'tayım," dedi. "Uzakta olmak sana yardımcı oldu mu?"

"Aslında öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ama daha önce kendinizi yalnız hissettiğinizi fark ettiniz mi?"

Gözlerinin içine baktım. "Uygulamaya girdiğimde hissettiklerimi 'yalnız' kelimesi tam olarak tarif etmiyor."

"Anladım." Sinsi bir şekilde sırtıttı. "Eh, yalnızlığa çözüm aramak için flört uygulaması kullanmak pek iyi bir fikir değilmiş herhalde."

"Evet, seçtiğim yaşlı adamın tam bir bunak olması iyi oldu," diye takıldım.

Tate başını salladı. "Senin yaşında kim 'eski kafalı' gibi kelimeler kullanır ki? Hiç de havalı değilsin, Doris-Delores."

Güldüm, o da gülümsedi. Tate'in bembeyaz dişleri parıldıyordu, gözleri beyzbol şapkasının altında adeta ışıldıyordu. İçimden bir ah çektim. Şapka ona gerçekten yakışıyordu. Ama o keskin hatlı yüze neredeyse her şey yakışabilirdi.

Bunu bacaklarımın arasına almanın ne kadar yakınına geldiğime inanamıyorum. Aklım takım oyuncusu değildi. Dur artık Blair. O senden hoşlanmıyor ve bunu kabullenmelisin.

Tekne durdu ve Pete bize döndü. "Tamam arkadaşlar. Sadece ikiniz olduğunuz için, aşağıda birlikte kalmanızı ve dalışın tadını çıkarmak için tartışmalarınızı bir kenara bırakmanızı öneriyorum."

"Bu ilginç olacak," diye mırıldandım.

Ardından bizi teçhizatlandırdı ve devasa kaskları başlarımıza yerleştirdi.

"Biraz korkuyorum," dedim Tate'e.

"Şanslısın ki bunu daha önce birçok kez yaptım. Benimle kal, her şey yolunda olacak."

"Kasklarınızın içine su altı mikrofonları yerleştirilmiş, böylece iletişim kurabiliyorsunuz," dedi Pete.

"Neşe kaynağı." Gözlerimi devirdim. Sinirliymiş gibi yaparken, bunu yalnız yapmadığım için gerçekten minnettardım.

Uçsuz bucaksız bilinmezliğe bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Suya inerken kask çok ağır geldi. Ama su ağırlığını hafifletmeye başlayınca işler düzeldi. Dibine ulaştığımızda, etrafımızı saran onlarca renkli balıkla birlikte endişelerimi unutmaya başlamıştım. Daha önce hiç yaşamadığım bir deneyimdi.

"Aman Tanrım. Bu inanılmaz derecede harika." Sesim burada biraz robotik çıkıyordu.

"Öyle," diye onayladı Tate, sesi boğuktu. "Beni her zaman güldürüyor."

"Tate, belli ki denizde bolca balık var. Çok genç bulduğun kadınlarla ilişki kurmaya başvurmana gerek yok."

"Ne yazık ki, hâlâ en güzelinin sen olduğunu düşünüyorum."

Vay vay vay. Birinin su altında kızardığını görebilir miydiniz?
"Gerçekten bana iltifat mı ediyorsunuz?"

"Doris-Delores, sen pek çok şeysin ama çirkin değilsin. Ve bunu sana söylememe gerek olmadığına eminim."

Suya girip resiflere doğru ilerledim. Döndüğümde, Tate'i hemen arkamda, kaskının altında gülümserken buldum. Etrafımızda, aramızdaki boşluktan girip çıkan rengarenk balıklar vardı.

Onlardan biri Tate'in yanına yüzdü ve sanki kaskının içinden onu öpmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bir türlü peşini bırakmıyordu.

"Ne saçmalık bu?" diye güldü.

"Senden hoşlanıyor. Benim gibi onun da muhakeme yeteneği zayıf. Yakında senin huysuz bir adam olduğunu anlayacak."

Tükürdü. "Aman Tanrım. Ağzıma nişan alıyor. Ya hiçbir engel olmasaydı?"

"Bugün ağzında yaşayan tek canlı o olurdu." diye göz kırptım.

"Doris-Delores, ağzın çok laf yapıyor. İnan bana, sana bir iyilik yaptım."

"Aslında şaka senin başına patladı, çünkü istemeden de olsa benimle randevuya çıktın."

"Randevu mu? Pek sayılmaz. Ne... deniz ürünleri yemeye mi çıktık?"

"Bunu onların önünde çok yüksek sesle söyleme." Etrafıma baktım.

"Bu, şimdiye kadar çıktığım en sıra dışı ama harika randevu."

İnledi. "Randevu değil, ama neyse."

Ne kadar da aptal.

Aramızda sadece birkaç santimlik mesafe vardı ve bakışları kısa bir an için göğüslerime kaydıkten sonra tekrar gözlerimle buluştu. Belki de her şey bitmemişti.

Dalış bittiğinde, bu adama karşı içimde kelebekler uçuşuyordu. Görünüşe göre, daha önceki kabalığını affetmeye hazırdım. Ayrıca, nedense, tekneyle dönüş yolculuğunda midem bulanmadı, sadece tahrik oldum. Mide bulantısıyla mücadele etmenin sırrı bu muydu acaba?

Kusursuzca şekillendirilmiş kollarında su damlacıkları parıldıyordu. Gözlerim, kollarını kaplayan renkli dövmelere doydu. Keskin hatlı çenesindeki sakal da biraz ıslaktı, bu da bana o görünümün başka nedenlerden kaynaklanabileceğini düşündürdü. Bugün beni daha önce aşağılayan bir adama karşı bu kadar susamış olmam akıl almazdı.

Ona baktığımda, beni izlerken hafif bir eğlence ifadesiyle bana baktığını gördüm. Hemen yüzümü çevirdim ve düşünmeye devam ettim. Çocuk havuzundaki tepkisi haklı mıydı peki? Yaşım hakkında yalan söylediğim için bunu hak etmiş miydim? Muhtemelen. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar kötü hissediyordum. Bu, sahte isim vermekten daha ciddi görünüyordu. Belki de baştan dürüst olsaydım, yaş farkımıza rağmen bir şans verebilirdi.

Tekneden indikten sonra, aramızdaki yanlış anlaşılmalara gidermeye karar verdim.

Derin bir nefes aldım. "Çok eğlenceliydi."

"Evet, öyleydi, Doris-Delores."

"Şimdi biraz sendeliyorum, sanki hâlâ teknenin hareketini hissediyorum." Dengemi sağlamak için kollarımı yana açtım.

Elini belimin alt kısmına koydu. "İyi misin?" Bu temas tüylerimi diken diken etti.

“Evet,” diye fısıldadım. Ana binaya doğru sahilde yürürken, “Özür dilemek istiyorum,” dedim.

Bir an durdu. "Ne için?"

"Yaşım hakkında yalan söylediğim için. Bu sana karşı adil değildi. Kiminle birlikte olacağına dair bilinçli bir karar verme hakkına sahip olmalısın. Seni bu duruma düşürdüğüm için üzgünüm."

"Bana sorun değil, Doris-Delores. Her şey yolunda." Bir an gökyüzüne bakarak iç çekti. "Aslında, bugün şimdiye kadarki seyahatimin en keyifli günüydü. Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Hiçbirini beklemiyordum."

"Seyahatinizin geri kalanı oldukça berbat geçmiş olmalı." diye göz kırptım.

"Hayır, ama bugüne kadar hiçbir şey beni güldürmemişti. Yani..."

Kalbim sanki duracak gibi oldu. "En azından seni gülümsetebildiğime sevindim. Elbette, seni sadece gülümsetmekten daha fazlasını umuyordum. Ama bu bizim için mümkün değil."

Anında kendimi aptal gibi hissettim. Bu adamla ilgili aklımdan geçenleri söylemekten kendimi alıkoyamadım.

Ama sonra beni şaşırttı. "Akşamın geri kalanında ne yapacaksın?"

Göğsümde bir umut dalgası yükseldi. "Odamıza geri dönüp, senin için reddettiğim altmış beş yaşındaki adamla eşleşeceğim."

Tate'in yüz ifadesi karardı. "Ben burada olduğum sürece, sen burada olamazsın."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Yalnız olduğunu ve en iyi kararları veremediğini bildiğim için kendimi bir bakıma senden sorumlu hissediyorum."

Kaşları çatıldı. "Bana baba gerekmiyor."

"Ne istiyorsun?"

"Önceden kabul ettiğiniz ama sonra reddettiğiniz bir şey."

"Keşke imzaladığım şey gerçek olsaydı."

"Ben gayet doğal biriyim. Göğüs dekolteme birkaç kez gizlice baktıktan sonra bunu anladığınızı düşünüyorum," diye espri yaptım.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve ayaklarına baktı. "Senin yaşlarında bir çocuğum var, Doris-Delores."

Midem alt üst oldu. "Evli misin?"

"Hayır." Başını kaldırdı. "Hiç evlenmedim."

"Sadece bir çocuğunuz mu var?"

"Evet."

Ne sebep oldu bilmiyorum ama cüzdanımdan ehliyetimi çıkardım. Doğum tarihim göstermek için ehliyeti ona doğru çevirdim ama diğer tüm bilgileri gizlemeye özen gösterdim.

"Pekala, demek ki gerçekten on dokuz yaşındasın. Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"On dokuz yaşından küçük olmadığımı bilmenizi istedim."

"Umarım öyle değildir, çünkü o zaman anne babanın nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak zorunda kalabilirim." Başını salladı. "Ama on dokuz yaş yeterince genç. Yani on dokuz yaşında olduğunu kanıtlamanın bir faydası olmayacak."

"Neredeyse yirmi yaşındayım. Fark etmiş olabileceğiniz gibi, doğum günüm önümüzdeki ay. Yani, neredeyse yirmi yaşındayım."

Başını salladı. "Hâlâ on dokuz yaşındayım."

Sinirle nefesimi dışarı verdim. "On dokuz yaşın çok genç olduğunu düşünmen komik. Annem babamla evlendiğinde on dokuz yaşındaydı. Ailemizde on dokuz yaş genç sayılmaz. Ve senin yaşındaki birinin de bilmesi gereken şey, birinin olgun olup olmadığını belirleyen şeyin sayı değil, karakteri olduğudur."

"Bir tanışma uygulamasında yalan söyledin ve beni çocuk havuzunda buluşmaya çağırdın. Eminim karakter yaşı on beş civarında." Göz kırptı, belli ki beni kızdırmaya çalışıyordu.

"Sen de kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan, tatilde biraz eğlenmeye çalışan bir kıza bir türlü alışamayan huysuz bir ihtiyar adamsın. Bu yüzden yaklaşık altmış beş yaşında olduğunu söyleyebilirim."

"Altmış beş. Tıpkı B planın gibi." Sırıttı.

Tate ne kadar sert görünse de, aramızdaki atışmalar şiddetlense de, bana karşı yumuşadığını hissettim.

Şimdi ayrılın.

Bırak seni kovalasın.

Peki ya yapmazsa?

Bu benim şansım olurdu.

"Pekâlâ... iyi bir hayat dilerim, Tate." Bir ayağımı diğerinin önüne koyup yürümeye başladım.

Birkaç saniye sonra, "Bekleyin," dedi.

Bingo. Durdum, döndüm ve kirpiklerimi kırptırdım. "Evet?"

"Benimle akşam yemeği ye." Duraksadı. "Sadece akşam yemeği."

"Başka ne olabilirdi ki?"

“Hiçbir şey. Ama yalnız kalmak istemiyorum ve yanımda birinin olması iyi olurdu.”

“Seninle akşam yemeği... Neden? Bana çocuk menüsü verip benimle alay etmek için mi?”

"Hadi ama." diye sırttı. "Sana bir Shirley Temple ısmarlayacağım."

Ağzım açık kaldı. "Bir Shirley Temple! Vay canına, şimdi reddetmek çok zor. Önümüzde şehvet dolu bir gece var gibi görünüyor."

"Yarım saat sonra lobide buluşalım mı?"

Geceyi yalnız geçirmek de kesinlikle istemiyordum. Tate ile akşam yemeği yemek kolay bir karardı; tıpkı ilk buluşma planımıza razı olmuş gibi kolay bir karardı.

“Şey...” diye dramatik bir şekilde iç çektim, tereddütle kabul ediyormuş gibi yaparak. “Sanırım bu da olur.”

"Harika." diye sırttı. "O zaman görüşürüz."

Kendimi adeta havada yürüyormuş gibi hissederek odama koştum çünkü hazırlanmak için ekstra zamana ihtiyacım olacağını biliyordum. Bu gece olabildiğince olgun görünmekle kalmayıp, Tate'in beni oyun oynayan aptal bir çocuk olarak görmesinin de canını sıkmasını istiyordum. Bu yolculuktaki davranışlarımın çoğu olgunlaşmamış olsa da, bu benim kim olduğumu yansıtmıyordu. Hayatımın büyük bir bölümünü aşırı temkinli ve aşırı sadık olarak geçirmiştım ve bu beni hiçbir yere götürmemişti.

Artık biraz eğlenmenin zamanı gelmişti.

Bölüm 4

BLAIR

Tate'in "Kalbine Ye" Operasyonu tüm hızıyla devam ediyordu.

Yanımda getirdiğim en seksi elbiseyi, en yüksek topuklu ayakkabıları ve destekli bir sütyen giydim. Saçlarımı fönle kurutup hacim verdim. Dudaklarımı da kırmızıya boyadım ve gözlerimdeki maviyi ortaya çıkaran en koyu rimeli sürdüm.

Aynada kendime baktığımda itiraf etmeliyim: Çok çekici görünüyordum. Ve daha yaşlı. Mevcut koşullar altında kesinlikle daha yaşlı görünmeyi hedefliyordum.

Tate'in lobide bana yaklaşırken verdiği tepki tam da umduğum gibiydi. Aslında, çenesinin düşüş şekline bakılırsa, umduğumdan da iyiydi. Doğal olarak, koyu renk kot pantolon ve vücuduna oturan siyah bir Henley tişörtüyle, kollarını sıyırarak o seksi ön kollarıyla beni baştan çıkaran haliyle muhteşem görünüyordu. Onu görmek beni gerçekten çok etkiledi. Ve kokusu? Deri, misk ve vanilya karışımıydı. İçinde boğulmak istedim.

Beni süzerek boğazını temizledi. "Şöyle söyleyeyim, ilk tanıştığımızda böyle giyinmiş olsaydın, yaşın hakkındaki yalanına inanabilirdim."

"Makyajın benim gibi taze bir yüze neler yapabileceğine inanamazsınız, değil mi?"

"Güzel görünüyorsun ama buna ihtiyacın yok."

"Tam olarak güzel görünüyorum, değil mi?"

"Çok çekici görünüyorsun, bunun farkındasın da." Dişlerini sıktı. "Ne yaptığını bilmediğimi sanma, Doris-Delores."

"Buna biraz eğlenmek deniyor." Göz kırptım. "Sen de bir ara denemelisin."

"Eğlenmek, bana kalp krizi geçirtmeye çalışmayı da mı kapsıyor?"

Omuz silktilim. "Seninle dalga geçmeyi seviyorum."

"Bu konuda çok iyisin." Gözleri birkaç saniye gözlerimle buluştu. "Akşam yemeğine gidelim mi?"

Çenemi kaldırdım. "Kesinlikle."

Açık hava restoranı geceleyin, her yeri küçük beyaz ışıklarla aydınlatılmış halde çok güzeldi. Tate ile ilk karşılaşmamızdan itibaren o kadar çok onunla meşgul olduğumu ve bütün gün hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Karnım guruldadı.

Garson önümüze birkaç menü koydu. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Tate, bana doğru işaret etmeden önce, "Bir Sam Adams alacağım," dedi. "O reşit değil."

Omuzlarım düştü. "Bunu her zaman belirtmek zorundasın." Ona ters ters baktım, sonra garsona döndüm. "Bu akşam babamın ellinci yaş gününü kutluyoruz."

Gözleri kocaman açıldı. "Vay canına..." dedi ona. "Elli yaşında harika görünüyorsunuz!"

"Teşekkürler," diye mırıldandı, bana öfkeli bakışlar fırlatarak.

"Bir kola alabilir miyim lütfen?" dedim.

"Hemen geliyor."

Menümü kapattım. "Hiç eğlenceli değilsin Tate, biliyor musun? Sahte kimliğimi kullanmayı planlamıştım, sen bunu engelledin."

"Zaten yeterince çılgın ve pervasısısın. Bir de üstüne alkolün etkisi altında olmana ihtiyacım yok."

"Sanırım, eğer aramızdaki çekingenlik ortadan kalkarsa, benim senin üstüne çıkacağımdan korkuyorsun. Benim eğlenmemi istemiyor musun, yoksa bu gece kendi niyetlerinden emin olamadığın için benim muhakeme yeteneğimi zedelememi mi istiyorsun?"

Çenesi kasıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm..."

"Ne dediğinizin farkında değilsiniz. Olay çok basit, siz reşit değilsiniz ve reşit olmayan birine içki sipariş ettiğim için başıma bela açmak istemiyorum."

"Sipariş vermenize gerek yoktu. Ben de kendim sipariş verirdim. Ayrıca 'küçük' kelimesi, yasal olarak yetişkin olan biri için çok ağır bir kelime." Omuz silktim. "Yani, bu ülkede içki içme yaşına gelmedim. Ne olmuş yani? Yaş sadece bir sayı."

"Eğer sadece bir rakamsa, neden yalan söyleme ihtiyacı hissettin?" diye sordu. Cevabımı beklerken arkasına yaslandı, muhteşem kollarını kavuşturdu.

İtiraf etmeliyim ki, beni şaşırtmıştı. Neden yalan söyleme ihtiyacı hissettim ki? Yaşımdan utanmıyordum.

“Sanırım, buraya gelerek kaçmaya çalıştığım üzüntüden ayrı bir alter ego yaratmaya çalışıyordum. Yaşımı değiştirmem de bunun bir sonucu oldu. Geriye dönüp baktığımda dürüst olmalıydım, ama senin bana kıyasla kaç yaşında olduğun konusunda takıntılı olmana engel olamıyorum.”

“Yirmi dokuz yaşında olduğunu söylemiştin, inan ya da inanma, bu benim için hâlâ biraz genç bir yaş. Yirmi dokuz ile on dokuz arasında dünyalar kadar fark var. Bunu şimdi fark etmeyebilirsin, ama geriye dönüp baktığında anlayacaksın.”

"Ya da bir tatil köyünde tanıştığım yakışıklı, yaşlı bir adamla geçirdiğimiz ve birkaç güzel günü boşa harcadığımız zamanı hatırlayabilirim. Adam bana karşı bir çekim duyuyordu ve beyni dışında her şeyiyle bana karşı aynı duyguları besliyordu. O adamın rahatlamakta bir sorunu vardı."

Tate boğazını temizledi. "Peki, Doris-Delores, ne sıklıkla kendinizi serbest bırakıyorsunuz?"

“Aslında... inan ya da inanma, neredeyse hiç. Bu her zaman benim sorunum oldu. Hayatı çok ciddiye aldım ve kendimden çok fazla şeyi tek bir kişiye verdim, o da sonunda beni bir kenara attı. Bunu bir daha asla yapmayacağım.”

Başını salladı. "Bu ayrılık ne zaman oldu?"

“Üç ay önce.”

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

“Belki sonra. Şimdi değil. Akşam yemeğimi mahvetmek istemiyorum.”

Sempatikle gülümsedi. "Haklısın."

Bir süre sonra, "Ne zaman ayrılıyorsunuz?" diye sordum.

"Cumartesi. Ya sen?"

"Aynı şey, aslında."

Üç gün.

Yeterince uzun değildi.

Garson masaya geri döndü. "Sizin için bir bira..." Şişeyi Tate'in önüne koyduktan sonra benim bardağımı bıraktı. "Ve kola." İkimize de baktı. "Ne yemek istediğinize karar verdiniz mi?"

“Menüye bile bakmadık,” diye itiraf ettim. “Babam ne istediğine bir türlü karar veremiyor. Aslında ne istediğini biliyor ama oraya gidip gitmemesi konusunda emin değil.”

"Bugün doğum gününüz!" diye cesaretlendirdi garson. "Kendinizi şımartmalısınız."

"Ben de aynısını söyledim." diye homurdandım.

"Tahmin edeyim..." diye ekledi garson. "İstakozlu Alfredo soslu makarna."

"Korkuyor, evet." diye güldüm.

Tate'in çenesi seğirdi.

"Pekala, karar vermeniz için size birkaç dakika daha süre veriyorum," dedi ve tekrar ortadan kayboldu.

Tate öne eğildi ve alçak sesle, "Sen çok şımarık bir çocuksun," dedi.

"Bana şımarık bir çocuk gibi davranırsan, ben de ona göre davranırım."

Bana şeytani bir sırıtış attı ve gardını indirdiğini hissettim. Lütfen, öyle olsun. Yavaş yavaş, belki de doğru hamleleri yaparsam işleri kendi lehime çevirebilirim.

"Ne yemek istersiniz?" diye sordum biraz sonra, menüyü incelerken.

"Bu çok hassas bir soru," dedi, hâlâ menüye değil bana bakarak.

"Tate, bir şeye mi ima ediyorsun? Çünkü bu, söylediklerinin birçoğuyla çelişir."

"Bu gece istediğim şey ile izin vereceğim şey birbirinden çok farklı."

Göğüs uçlarım sertleşti. Beni istiyor. Yavaş ve istikrarlı olmalıyım, diye kendime hatırlattım.

Kendimi zorlayarak bir dakika menüye baktım. Tekrar ona baktığımda, göğsüme baktığını fark ettim.

"Gözlerim burada, Tate."

"Aslında, göğüsleriniz de oldukça yukarıda. O elbiseyi neyle doldurduğunuzdan emin değilim ama daha önce böyle görünmüyorlardı."

"Onlarla epey yakınlaştınız, değil mi?"

Elini içkisine uzattı ve birayı bir dikişte içti. Dudaklarının şişeyi emme şeklini izlerken, bacaklarımın arasındaki kasların gerildiğini hissettim.

Bir süre sonra garson tekrar geldi.

Not defterinin bir sayfasını çevirdi. "Artık sipariş verebilir miyiz?"

Menüye yeterince dikkat etmediğim için, aşağıya baktım ve gözüme çarpan ilk şeyi seçtim. "Kılıç balığı alacağım."

Bir şeyler karaladı ve Tate'e döndü. "Ya sen?"

Menüyü kapattı. "Ve lütfen dana kaburga istiyorum."

"Hemen geliyor." Menülerimizi topladı ve gitti.

Tate bir yudum bira içti, sonra bardağı masaya sertçe vurdu. "Kılıç balığı... tam da uygun."

Başımı yana eğdim. "Neden böyle?"

“Çünkü o, her şeyi yiyen ve sonra tüküren büyük balıktır.”

“Tükürmem,” diyecektim ama içgüdülerim bunun fazla ileri gitmek olacağını söyledi. Başka bir stratejiye ihtiyacım vardı, çünkü sivri dilli tavrım beni istediğim yere götürmüyordu. Belki de daha ölçülü bir yaklaşım gerekiyordu.

Yemekler gelince, Tate ile birlikte oldukça güzel bir yemek yedik ve hatta yemek yemek için birbirimizle dalga geçmeyi bile bir süreliğine bırakmayı başardık.

Balığın son parçasını da bitirirken dudaklarımı yaladım. "Çok lezzetliydi."

Gözleri ağızımdan göğsüme, oradan da tekrar ağızıma kaydı. "Şimdiye kadar yediğim en iyi yemek."

"Bu akşamdan önce burada hiç yemek yemediniz mi?" diye sordum.

"Restoranı değil, şirketi kastediyordum."

Şakacı bir şekilde gözlerimi kısarak, "Benden hoşlanmaya mı başladın yoksa?" diye sordum.

"Mesele asla senden hoşlanmamak değildi."

Restoran personelinin üç şarkı söyleyen üye ile birlikte kendisine doğru gelen pasta dilimini görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Daha önce tuvalete gidiyormuş gibi yapmış ve garsona "babamın" doğum günü için masamıza bir dilim pasta getirmesini rica etmişim. Sonuçta bu büyük bir dönüm noktasıydı.

"Bu da ne lan?" diye mırıldandı Tate, sanki beni öldürmeye hazırlanıyormuş gibi.

Gülmekten ağızımı kapattım.

"Doğum günü şarkısı söyledikten sonra garson, 'Elli yaşına girdiğine inanabiliyor musunuz?' diye bağırdı."

Etrafımızda şaşkınlık nidaları yükseldi. Tate'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sadece yüzündeki ifadeyi görmek bile buna değmişti.

Kalabalık dağıldıktan sonra başını salladı. "Teşekkürler."

"Elbette. Bu özel günü kaçırmak istemezdim."

"Sahte doğum günüm mü?"

"Onlar öyle düşünüyor. Ama gerçekte, ilk resmi akşam yemeğimizi kutluyoruz."

Kaşını kaldırdı. "Bunun bir randevu olduğunu mu düşünüyorsun, ha?"

"Öyle değil mi?"

"Henüz kesin bir karar verilmedi."

"Neyi bekliyorsunuz?" Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, gözleri de hareketimi takip etti.

Boğazını temizledi. "Birden fazla soygun var."

"Beğenmek..."

"Gerçekten de kızım yaşında olabilecek kadar genç olman çok hoşuma gidiyor."

"Bunu henüz atlatamadık mı?"

"Öyle olsam bile, ki değilim, senin yalancı olduğun gerçeği var. Yaşı bir kenara bırakırsak, burada geçireceğimiz sadece birkaç günümüz kaldığı düşünüldüğünde, biriyle dalga geçmenin hiçbir faydası olmaz."

"Bir ara benimle birlikte olmanın harika bir fikir olduğunu düşünmüştün galiba."

"Bu, seni tanımadan önceydi."

"Vay canına. Çok gurur duymalıyım," dedim alaycı bir şekilde. "Yani sana sadece soğukluk mu kazandırdım?"

"Tam tersi. Sorun da bu zaten."

"O zaman olgunlaşmamış olduğumu düşündüğün için mi kendini geri tutuyorsun?" Hemen cevap vermeyince kollarımı kavuşturdum. "İlk yalan dışında bende olgunlaşmamışlığı gösteren ne var ki? Beni hâlâ tanımadığını kanıtlıyorsun."

"Pekala." Öne eğildi, çenesini eline dayadı. "Bana kim olduğunu söyle."

Derin bir nefes aldım. "Hemşire olmak için okuyorum çünkü insanlara yardım etmekten, hayatlarının en savunmasız anlarında ellerini tutmaktan başka bir şey istemiyorum. Bu dünyada her gün bir fark yaratmak için daha iyi bir meslek düşünemiyorum. Annem bana hamile kaldığı için genç yaşta evlendiler, ama o zamandan beri evliler ve birbirlerini gerçekten çok seviyorlar. Bana bir ilişkide ne istediğimi, karşılıklı saygıyı ve gerçek aşkı öğrettiler. Lise aşkımla bunu bulduğumu sanıyordum ve onunla tüm hayatımı planlamıştım, ta ki benden ayrıldığı güne kadar. Sonra dünyam başıma yıkıldı."

Tate kaşlarını çatı. "Neden senden ayrıldı?"

"İkimizin de başka insanlarla birlikte olmayı ve dünyayı deneyimlemeyi öğrenmemiz gerektiğine karar verdi, ancak ondan sonra birbirimize uygun olup olmadığımıza karar verebilirdik. Bunun 'Ben de başka insanlarla birlikte olmak istiyorum' anlamına geldiğinden eminim."

Başını salladı. "Peki ya siz farklı mı düşündünüz?"

“Ne hissettiğimin önemi yok. Ona benim için doğru kişinin asla ayrı kalmak istemeyeceğini söyledim. O, doğru kişi olmadığını kanıtlamıştı. Ve bunu bana şimdi, daha sonra değil de gösterdiği için minnettarım. Bu anlamda bana bir iyilik yaptı. Ama aynı zamanda insanlara ve kendi yargılarıma olan güvenimi de bir ölçüde kaybettim.”

"Üç ay önce olduğunu söylediniz ama her şey hâlâ çok taze gibi görünüyor."

"Evet, öyle ama artık yeni biriyle tanışmak istediğim noktaya geldim."

"Bir ilişki mi arıyorsunuz?"

"Şu an için hayır. Bir süreliğine ciddi bir ilişki arayışında değilim kesinlikle."

"Bu akıllıca. Bence hiçbir şeye acele etmemelisin. Bir bakıma, eski sevgilin haklıydı, bağlanmadan önce dünyayı deneyimlemen gerekiyor."

"İşte bu yüzden buradayım." Birkaç saniye sessizce birbirimize baktık, sonra "Başka sorunuz var mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Çok fazla var. O kadar çok ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Masaya vurdum. "Pekala, devam edin."

"Gerçek adınız nedir?"

"Bunu şimdilik açıklamak istemiyorum."

Alnı kırıştı. "Neden olmasın?"

"Bence birbirimizin adını bilmemek daha eğlenceli. İnan ya da inanma, soyadını bilmek istemiyorum çünkü günümüzde insanlar hakkında her şeyi internetten bulabiliyorsunuz. Muhtemelen seni sonsuza kadar Google'da arardım. Sadece ilk isimlerle iletişim kurmak, buradan ayrıldıktan sonra işleri daha düzenli hale getiriyor."

"Ama bana adınızı bile söylemediniz."

"Bunu hak etmedin."

Gözlerini devirdi. "Neyse... sanki burada bir şey olacakmış gibi konuşuyorsun."

"İçgüdülerime göre hareket ediyorum." diye göz kırptım.

"Buna bahse girmezdim." Tate başını salladı.

"Eşek gibi davranma."

"Ben sadece seni korumaya çalışıyorum," dedi, yüz ifadesinde en ufak bir şaka izi bile yoktu.

"Sorularınız bitti mi?" Kollarımı kavuşturdum.

"HAYIR."

"Şimdi ne öğrenmek istiyorsun?" Dudaklarımı ısırdım.

Tate çenesini ovuşturdu. "Neden bana saldırdın?"

"Yaşı benden büyük olsa bile, seni çekici buluyorum. Bana bir Viking'i hatırlatıyorsun."

Gözlerini kısarak, "Bir Viking..." dedi.

"Evet. Belki saçın, sakalın ya da genel olarak ne kadar iri olduğun yüzündendir. Her şeyin birleşimi. Emin değilim. Ama olumlu bir şey. Aslında o kadar çekicisin ki, zaten sadece iyi vakit geçirmekten fazlasını arayan bir tip olmadığını varsaydım. Ve şu anda ihtiyacım olan şey de bu bağlılıktan uzak bir ilişki. Bu noktada kimseyi gerçekten sevmeye gücüm yetmez."

Gülerek, "Demek beni çekici ama sevilmeyen biri olarak görüyorsun. Anladım." dedi.

"Daha çok ulaşılabilir gibi. Belki de bu daha doğru bir kelime. Dürüst olmak gerekirse, uygulamada seni görünce şok oldum çünkü senin birinin yakışıklı babası veya kocası olduğun gibi bir ön yargım vardı. Ama ilişki aradığını fark edince, çapkın olduğunu düşündüm."

"Senden sorgusuz sualsiz faydalanacağımı mı sandın?"

"Zaten bunun için kaydolmuştum, değil mi? Sanki o uygulama kullanıcılarının niyetleri konusunda pek de gizli davranmıyor."

"Tatil köyünde tanımadığınız kişilerle ilişki kurmaktan daha dikkatli olmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Sen de aynı şeyi yaparken bana ders mi veriyorsun?"

"Sadece bir tartışma yapıyoruz. Bu bir ders değil."

"Senden neden sakınmam gerekiyor?"

"Çünkü ben senden çok daha büyük ve güçlüyüm. Ya kötü bir insan olsaydım?"

"Daha büyük ve daha güçlü olan şey, asıl amaç buydu."

"Kahretsin," diye mırıldandı. Yüzü tekrar kızardı.

Bu gece bu güçlü adamı sayamayacağım kadar çok kez utandırdım.

"Sıra bende." Sırıtırken, durumu tersine çevirdim. "Neden bana dokundun?"

"Çünkü çok güzelsin ve ben de kendimi yalnız hissediyordum. Anlık bir karardı."

"Beni gerçekten hemen tanıdınız mı?"

Başını salladı.

"Yani beni sana bakarken gördüğünü ve ilgileneceğimi varsaydığını biliyordun, öyle mi?"

"Belki." diye iç çekti. "Gerçekten yirmi dokuz yaşında olabileceğini, belki de ilk gün gözlerimin beni yanıltmış olabileceğini düşünerek kendimi kandırdım. Sonra seni yakından gördüm ve yine aksini düşündüm. Ama seni ele veren sahte adın oldu."

"Ama tüm bunlara rağmen, hâlâ bana ilgi duyuyorsun..."

"Bu insan doğası. Yaşım benden büyük olsa bile sana fiziksel olarak çekilmeme engel olamıyorum."

Kollarımın üzerine yaslandım. "Bir bakıma, senin için çok genç olduğum ve bu yüzden yasaklı olduğumu düşünmen beni daha çekici kılıyor mu?"

Yerinde kıpırdandı ama soruma cevap vermedi.

"Seni tedirgin mi ettim?"

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren beni tedirgin ettin, Doris-Delores."

"Çünkü beni istemek istemiyorsun?"

"Bu konuda haklısınız." Gergin bir şekilde peçeteyi parçalamaya başladı.

Soluma baktım ve garsonun bana tuhaf bir bakış attığını görünce donakaldım. Konuşmamızı duymuş olabileceğini ve muhtemelen elli yaşındaki "babamı" "beni istemekle" suçlamamın nedenini merak ettiğini fark ettim.

Of.

Eğilip fısıldadım, "Gitme vakti gelmiş olabilir."

Bölüm 5

TATE

Bütün gece alarm zilleri çalıyordu ama onları görmezden gelmeye devam ettim. Bu kızı bırakıp tekrar yalnız kalmaya hiç niyetim yoktu. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Emin olduğum tek şey onunla ne yapamayacağımdı. Bu liste sonsuz gibiydi. Ama lanet olsun, çok eğleniyordum.

Restorandan ana binaya doğru yürürken ona döndüm. "Nereye gidiyoruz, DD?"

Kaşını kaldırdı. "DD?"

"Doris-Delores..."

"Ah." diye güldü. "Yani, beni terk etmiyorsun, öyle mi?"

"Şu anda sağduyum hiçbir yerde görünmüyor."

Gözleri parladı. "Çarşamba geceleri geç saatlere kadar açık bir tatlı büfesi olduğunu mu gördüm?"

Evet. Güzel. Bu gece ne yaparsak yapalım, herkesin görebileceği bir yerde olmalıydı, bu yüzden tatlı büfesi mükemmeldi.

"Evet, genellikle saat onda başlar."

"Genellikle mi? Zaten gitmiştin, değil mi?"

Yıllar içinde birçok kez. Ailemin buranın sahibi olduğunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu. Utandığım için değil, ama hiçbir zaman ailemin servetiyle geçinmemiştim ve sahiplerinin benim ailem olduğunu söylemek ona benim hakkımda yanlış bir izlenim verecekti.

"Birinin bundan bahsettiğini duydum," diye açıkladım.

"Pekala, tamam. Bir bakalım."

Başımı salladım. "Sanırım bu tarafta." Onu, tatlı büfesinin kurulduğunu bildiğim koridordan aşağıya götürdüm. Ayrıca önünde yürümeye devam etmem gerekiyordu çünkü o sevimli küçük kalçalarına bakmaktan kendimi alamıyordum, bu da bir işkenceydi. Kendim ergenlik çağımdayken bile birine karşı bu kadar vahşi hissetmemiştim ve pişman olacağım bir hata yapmadan önce kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Ama o bana

genç ve tasasız hissettiriyordu ve bu da inanılmaz derecede bağımlılık yapıcıydı.

Dev çikolata çeşmesini görünce sevinçle çığlık attı ve ben de gülümsemek zorunda kaldım. Çeşme oldukça havalıydı ve bana çocukken buraya geldiğim günleri, büyükannem ve büyükbabamın burayı işlettiği, daha sonra annem ve babama devrettikleri zamanları hatırlattı.

Tesis birçok kez yenilenmişti, ancak tatlı büfesi her zaman vazgeçilmez bir unsurdu. Birkaç yıldır buraya geri dönmemiştım, ama şimdi bir zamanlar bana getirdiği nostalji ve huzura ihtiyacım vardı. Gerçi DD ile birlikte olduğum sürece huzur bulmak pek mümkün değildi. Onun görüş alanına girdiği andan itibaren hissettiğim duyguyu daha iyi tanımlayan kelime "canlanmış" olurdu.

"Bu inanılmaz," dedi çilekleri tabağa koyarken.

Daha iyi ifade edemezdim, çünkü kendimi bir kez daha onun arkasında, gözlerim sıkı kalçalarına dikilmiş halde buldum. Sanırım bu, sürekli göğüslerine gizlice bakarken yakalanmaktan daha iyiydi. Bu konuda oldukça utanmazdım, bakmak ve dokunmamak şartıyla sorun olmadığını kendime telkin ediyordum.

Kendine ortasına kocaman bir top çikolata sosu koyduğu bir tabak çilek hazırladı.

"Hiçbir şey alamayacak mısın?" diye sordu.

Tatlıya olan ilgisizliğimden ciddi anlamda endişe duyuyor gibiydi.

"O pastadan doydum," diye açıkladım.

"Ah evet. Pastayı neredeyse unutuyordum. Ama ondan da biraz yedim. Çileği ve çikolatayı nasıl reddedebilir ki insan? Ne kadar tok olursanız olun fark etmez."

Omuz silktim. Onu reddetmek, o lanet olası çilekleri reddetmekten çok daha zordu.

Bir masa bulup oturduk. Sonra işler öyle bir yöne doğru ilerledi ki, bundan nasıl kurtulacağımı bilemedim.

Doris-Delores, çileği çikolata sosuna batırırken doğrudan bana baktı. Dışlerini çileğe batırdıktan bir an sonra, çikolata göğsünden aşağı, dekoltesine doğru damladı. Yüzündeki muzip sırıtiş olmasaydı, bunun kaza olduğunu düşünebilirdim.

En açık işkence biçimi.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun, ha?"

"Hay, pardon." diye güldü.

Dudaklarım karıncalandı. Ondan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu, o çikolatanın teninden damlamasını izlemek ve onu yalayamamak cehennemin tanımıydı, bundan oldukça emindim. Pantolonum daraldıkça ağızım sulandı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, kendime olan güvenim o kadar azalıyordu. Yine de zayıflığıı yüzünden duyduğum suçluluk duygusu da azalmaya başlıyor, onun arkadaşlığıının tadını çıkarmaya ve bunun nereye gideceğini görmeye izin veriyordum.

Nereye gitmeyeceğini biliyordum: yatağıma. Ne olursa olsun, onunla yatmayacağıma çoktan karar vermiştim. Ama onun yanında olmaktan hoşlanıyordum. Bunu yapabilirdim, değil mi?

Keyif alma amacıyla parmağıı uzattım. Gözleri kocaman açıldı.

"İzin verir misiniz?" diye sordum.

Yutkundu. "Evet."

Göğsünün arasından boynuna doğru çikolata çizgisini sildim ve parmağıı yaladım. Gözleri hareketlerimi takip etti.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Dudaklarımı yaladım. "Bu ne?"

"Belki de hâlâ umut vardır."

Gülerek, "Fazla heyecanlanma," dedim.

Gözlerini kasıklarına indirdi. "Bana heyecanlanmamamı mı söylüyorsun? Pantolonundaki şişkinlik ise aksini söylüyor gibi geliyor bana."

"Bahsettiğiniz şişkinlik normal bir durum. Bunun için kendinizi övemezsiniz."

Gözleri heyecanla doldu. "Affedersiniz."

Bir ileğı daha çikolataya batırdı, sonra da ağızıma doğru uzandı.

Açtım ve bir ısırık aldım, çikolatanın bir kısmını elimle yakaladım. Bana yemek yedirmesi inanılmaz derecede erotikti ve bu durumun iyi sonuçlanacağını düşünmek hayalperestlikti. Ondan nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyordu ama bunu hayal bile edemiyordum. O bir erkek mıknatısıydı. Ama artık sadece fiziksel değildi. Ona ciddi anlamda çekilmemin başka nedenleri de vardı. Komikti, karizmatikti ve ferahlatıcı derecede dürüsttü. Yaşı ve adı hakkında yalan söylemesine rağmen. Bunun dışında, dürüstlüğü ferahlatıcıydı.

"Seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de seninkinden keyif alıyorum." diye gülümsedi.

"Biliyorum, seninle sınırları zorluyorum ama sadece takılmaktan öteye bir şey olamaz, tamam mı?"

"Vücudumdan neredeyse çikolata yaladıktan sonra bunu kaçınıcı kez söyleme ihtiyacı hissediyorsun?"

"İşte tam da bu yüzden tekrar duyurmak zorunda kaldım. Yanlış anlamanızı istemiyorum."

"Ah, tabii ki," diye homurdandı. "Çünkü kafası karışık olan benim. Parmağını göğüslerimin arasına sokup yaladın."

Haklıydı. Çenem kasıldı.

"Doğru." Boğazımı temizledim. "Demek istediğim buydu. Sınırları zorluyorum ve artık durmalıyım."

"Seni ilk seferde de duydum. Daha çok inanmadığın bir şeye kendini ikna etmeye çalışıyorsun gibi geliyor." Ayağa kalktı. "İşleri senin için kolaylaştıracaksa, odama geri dönebilirim. Bir daha görüşmemize gerek yok."

Protestosu ilk başlatan penisim oldu.

"Bunu istemiyorum," dedim ve tekrar oturana kadar koluna elimi koydum.

Burada kafası karışık olanın ben olduğumu fark ettim. Mantıklı konuşmuyordum. Yaptığım her şey söylediklerimle çelişiyordu. Bu, zihnim ve bedenim arasında süregelen savaşın doğrudan bir yansımasıydı. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim, ama haberlerin iyi olmadığını tahmin ediyordum.

Tabağını kenara itti. "Tate, senin gerçek yüzünü görebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden bana gördüklerini anlatmıyorsun?"

"Sen benden farklı değilsin. Sert bir adamın bedenine hapsolmuş bir çocuksun. Özgürleşmek, benimle eğlenmek istiyorsun – vicdanın hariç her parçanla. Beynin sana benim için çok yaşlı olduğunu söylüyor ama biliyorsun ki o kadar da uyumsuz değiliz. Sen de benim kadar kayıpsın, tanışmadan önce benim kadar yalnızsın." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama artık yalnız değiliz, değil mi?"

Tanrım, sanki kafamın içini görebiliyordu. Uğraştığım karmakarışık durumu mükemmel bir şekilde dile getirmişti. Onun yanında kendimi asla yalnız hissetmedim. Ve bunu söyleyebildiğimden beri çok uzun zaman geçmişti.

Bacaklarını çaprazladı. "Bana kendin hakkında daha fazla şey anlat, Tate."

Ne öğrenmek istiyorsunuz?

"Paylaşmaya razı olduğunuz her şey."

Aklıma ilk gelen şey, onun yaşındayken yaşadığım zamana dönmek oldu. Tesadüf eseri, hayatım tam da o zaman altüst olmuştu.

"On dokuz yaşındayken üniversitede futbol oynuyordum. Profesyonel bir kariyer için gerçek bir potansiyelim vardı, ancak sonra ön çapraz bağımı kopardım ve bir daha asla oynayabilecek duruma gelemedim."

Gülümsemesi soldu. "Üzgünüm. Bu çok zor olmalıydı."

"Öyleydi. Tüm hayat planım futbol üzerine kuruluydu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden, artık oynayacak kadar iyi durumda olmasam da, sakatlığım nedeniyle askere katılmak için izin alabildim. Bu, başarısızlığımdan mükemmel bir kaçış ve aynı zamanda enerjimi faydalı bir şeye yönlendirmenin bir yoluydu. İçimde hala çok fazla azim vardı ve bunu dünyayı daha iyi, daha güvenli bir yer haline getirmek için kullanabilirdim. En azından o zamanlar böyle bakıyordum."

"Vay canına." Yüz ifadesi düşünceliydi. "Bu cesurca. Bu yüzden sana hayranım."

"Sandığınız kadar asil değildim. Hikayenin büyük bir eksik parçası var." Duraksadım. "Bundan iki yıl önce, on yedi yaşındayken, kız arkadaşım oğlumuzu dünyaya getirmişti. Lise futbol kariyerim tüm hızıyla devam ederken doğmuştu. Eski sevgilim, hamileliği sırasında ona gereken ilgiyi göstermediğini düşünüyordu, oysa ben elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Bir sürü şey aynı anda oluyordu. Üniversitede futbol oynama şansımı kaybetmemek için notlarımı yüksek tutmak için mücadele ediyordum ve sonra, bir de ne yaptığını bilmeyen yeni bir baba olarak oradaydım."

"O yaşta böyle çok şeyden geçmek zorunda kalmak gerçekten zor."

Başımı salladım. "Doğum yaptıktan kısa bir süre sonra ayrıldık ve o, istemediğim halde, beni yavaş yavaş oğlumuzun hayatından dışladı. Korkuyordum. Başarısızlıktan korkuyordum. Oğlumun büyüüp benden nefret etmesinden korkuyordum. Bu yüzden, yaralanmam yüzünden her şey altüst olunca, askere katılmak her şeyden kaçmanın uygun bir yoluydu."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne kadar süre görev yaptınız?"

"Sadece altı yıl, ama oğlumun çocukluğunu neredeyse tamamen kaçırmama yetecek kadar uzun bir süre. Eski eşimin yeni erkek arkadaşı ve

sonunda kocası, oğlumun gerçekten tanıdığı tek baba oldu.” Bir an gözlerimi kapattım. “Geriye dönüp baktığımda, ciddi bir depresyon geçirdiğimi görüyorum. Futbol kariyerimin sona ermesi yüzünden depresyondaydım. Oğlumun babası olmaya layık olmadığımı hissetmekten dolayı depresyondaydım. Ama sonra işler daha da kötüye gitti.” Tereddüt ettim.

Elini koluma koydu. "Sorun yok. Acele etme."

“Bir kaza oldu. Önderliğini yaptığım konvoyda iki adamımızı kaybettik.” Duygularımı toparlamak için bir an durdum. “Doğrudan benim hatam olmasa da, yine de kendimi suçladım.”

"Aman Tanrım." Kolumu sıktı.

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Bundan sonra beynim bir daha asla düzgün çalışmadı. Odaklanamıyordum ve bu bir dezavantaj haline geldi. Travma sonrası stres bozukluğu nedeniyle beni onurlu bir şekilde terhis ettiler."

"Çok üzgünüm," dedi, gözleri acı doluydu.

Başımı salladım. "Sanırım her şey yolunda gitti. Eve gidip kaçtığım her şeyle yüzleşmem gerekiyordu."

Başını çevirdi. "Şimdi kendimi aptal hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle benim aramda pek bir fark olmadığını düşündüğüm için kendimi aptal hissediyorum. Çünkü senin yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Ben çok şanslı bir hayat yaşadım."

“Her şeyin benim için her zaman zor olduğu izlenimini vermek istemiyorum. Kendimi oldukça şanslı sayıyorum. Yani, buradayım, değil mi? Sağlıklıyım. Benim yaşadıklarımın çok daha zor şeyler yaşanabilir.”

“Oğlunuzla ilişkiniz şimdi nasıl?”

İçimdeki her şey gerildi. “Kolay olmadı. İlk yıllarda yanında olmamamın acısını bir türlü atlatamadı. Annesi beni çok kötüledi. Ve eve döndükten birkaç yıl sonra tekrar şehri terk ettim, bu da işleri hiç kolaylaştırmadı. Onun bensiz daha iyi olacağına kendimi inandırmıştım. Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum.”

"Nereye gittin?"

“Teksas'ta bir işe girdim. Askerlikten ayrılan bir arkadaşım benimle birlikte bir ev inşaat işine girmemi istedi. Lisanslı bir müteahhit oldum ve gerçekten iyi işler yaptık. Ama geriye dönüp baktığımda, taşınmak yanlış bir karardı. Kendime, eğer çok para kazanıp bir iş kurabilirsem, oğlumu

gururlandırabileceğimi, belki de ona miras bırakabileceğim bir şey inşa edebileceğimi söyledim. Ve bu, kaybedilen tüm zamanı telafi ederdi. Ama onun ihtiyacı olan tek şey benim zamanımdı. Bana olan küçümsemesine rağmen, yanında kalmamı ve zorluklara göğüs germemi istiyordu. Bu yüzden o iş için taşınmak, yine hata yaptığım anlamına geliyordu. Onunla hala çok gergin bir ilişkimiz var.”

"Hiçbir şey için geç değildir," diye beni temin etti. "Çok genç olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi? Oğlunuzun yaşında olduğumu söylemiştiniz. Yani hâlâ yeterince genç ve her şeyi düzeltmek için bolca zamanınız var."

Güldüm. "Olayları çarpıtmanın uygun bir yolu bu. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığınız için teşekkür ederim."

"Son on yılda çok fazla kayıp yaşadınız. Umarım önümüzdeki on yıl size sadece mutluluk getirir."

"Teşekkür ederim, Doris-Delores." Elimle ağzının kenarındaki çikolata lekesini sildim. "Önümüzdeki on yıl için planlarınızdan biraz daha bahseder misiniz?"

"Şey..." diye içini çekti. "Okulda bir buçuk yılım daha var. Hemşirelik önlisans programı. Mezun olduktan sonra ev almak için para biriktirmeye başlamayı çok isterim. Tek çocuk olduğum için ailem eğitim masraflarımı karşılamama yardımcı oluyor, bu yüzden çok borcum yok. Bunun için onlara çok minnettarım ve bunu asla hafife almıyorum. Paramı akıllıca kullanarak onlara bir gün, ihtiyaç duyarlarsa, bakabilmek için onlara minnettarlığımı göstermeyi planlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, olabileceğim en iyi hemşire olmanın dışında kendim için çok kesin planlarım yok. Çok çalışmak istiyorum ama çok da fazla değil. Ve bir gün, çok ileride, birkaç çocuğum olsun isterim. Sanırım her şeyden çok mutlu ve sağlıklı olmak istiyorum."

Başımı salladım. "Bu çok akıllıca bir bakış açısı, çünkü sonuçta önemli olan tek şey sağlık ve mutluluk."

"Genç olabilirim, ama bunun farkındayım. Büyükanнем ve büyükbabamın yaşlandıkça ne kadar zorlandıklarını gördüm."

İstemsizce sıırttım. "Kötü biri gibi görünmek istiyorsun ama sanırım aklı başında, iyi bir kızsın."

Bana dik dik baktı. "Neden ikisi birden olamıyorum? Neden hem aklı başında olup hem de tatilde yaşlı bir adamla pervasızca seks yapmak isteyemiyorum?"

Kahretsin. Neden bu kadar açık sözlü olmak zorundaydı ki? Dahası, neden mantıklı konuşuyordu ki? Sadece bir içki içmişim, yani hayal görmediğimi biliyordum.

Terlemeye başladım. "Neden yaşlı erkeklerle seks yapmak istiyorsun?"

"Yaşlı erkeklerle seks yapmak istediğimi söylemedim. Sadece bir yaşlı erkekle seks yapmak istiyorum."

"Neden ben?"

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren sana aşık oldum. Tanıştığımızdan beri yaşanan hiçbir şey, seni beğendiğime pişman olmamı sağlamıyor. Çünkü artık senin de iyi bir insan olduğunu biliyorum. Bu da seni daha da çekici kılıyor."

Düzgün bir insan, onun önümde diz çökmüş, penisim boğazında olacak şekilde hayal etmezdi. Düzgün bir adam, onun çıplak vücudundan çikolata yalamayı hayal etmezdi. Düzgün bir adam, bu hayal kırıklığını gidermek için bu gece duşta onun hayalleriyle mastürbasyon yapmayı planlamazdı.

Boğazımı temizledim. "Sanırım ayrılıktan dolayı çok üzgünsün ve seni inciten o çocuğun tam zıttı gibi görünen birini arıyorsun."

Omuz silktili. "Belki bilinçaltı düzeyde. Ama bu neden kötü bir şey? Ona bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum, ama evet, belki de seni bana çeken şey, daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzememen. Bu benim için heyecan verici."

"Onun dışında başka erkeklerle de çıktın mı?"

"Hayır. Cinsel olarak birlikte olduğum tek erkek o."

Tahmin ettiğim kadar deneyimsizdi. Ama kahretsin. Keşke ona hakkıyla becerilmenin nasıl bir şey olduğunu gösterebilseydim.

"Yani birlikte olduğun ikinci adamın da, bir tanışma uygulamasından tanıştığın ve senden on yedi yaş büyük bir adam olmasını mı istiyorsun?"

"İlk tanıştığımız dakikalarda öyle düşünmüş olabilirsin, ama artık seni sıradan bir adam olarak görmüyorum. Yani, birbirimizi tam bir gündür tanıyoruz." Göz kırptı. "Ama daha uzun süredir tanıyormuşuz gibi geliyor, değil mi?"

"Gerçek adını bile bilmediğim biri için şunu söylemeliyim ki... Sanki seni uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Hikayemizin dramatik kısmı burada mı, yani sana gerçek adımı söyleyeceğim yer mi?"

"Sadece istersen, Doris-Delores." Gözlerim bir kez daha onun göğüslerine kaydı.

"Gözlerimin burada, Tate'te olduğunu hatırlatmak isterim."

"Bana dokunmanı istiyorsun ama sana bakmamı istemiyorsun, öyle mi? Bakmak dokunmaktan çok daha güvenli."

"Aslında bana bakman hoşuma gidiyor. Ama aynı zamanda zayıf yönlerini de dile getirmen hoşuma gidiyor."

"İşte bu yüzden bana güvenmemelisiniz."

"Beni senden uzak durmam konusunda ne kadar uyarsan da sana güveniyorum. Sana kendimi kabul ettirmek için her şeyi yaptım, yine de sen beni koruyup sorumluluk sahibi davranmaya devam ediyorsun - bu da beni çok üzüyor. Tanıdığım en sorumluluk sahibi adam olabilirsin."

Derin bir nefes aldım ve acı bir gerçeği kabul ettim. "Sorumlu bir insan seni korumak mı yoksa yemek mi diye ikilemde kalmazdı."

Bölüm 6

BLAIR

Ertesi sabah, uzun zamandır olduğumdan daha mutlu uyandım.

Tate'i tekrar görme ihtimali beni heyecanlandırıyordu. Nasıl uyuyabildiğime şaşıyordum.

Dün gece söylediği sözler hâlâ zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Sorumlu bir insan sizi korumak mı yoksa yemek mi diye ikilemde kalmazdı."

Tanrım, umarım sonunda ikincisini seçmiştir.

Telefon numaralarımızı bile henüz paylaşmamıştık, bu yüzden ondan flört uygulaması üzerinden bir mesaj geldiğini görünce çok sevindim.

Tate: Birkaç dakika sonra kahvaltıya iniyorum. Bana katılmak ister misiniz?

Blair: Ancak bana dört farklı içecek seçeneği sunarsanız. Bu arada, espresso martini için asla çok erken değildir.

Tate: Yaklaşık iki yıl erken davrandınız.

Yazarken güldüm.

Blair: Çok komik.

Tate: Birkaç dakika sonra görüşürüz?

Blair: Belki...

Tate: Şımarık.

Blair: Benim bu zelliğimi seviyorsun galiba.

Tate: Haklısınız.

Gülmekten ağzım ağrıdı.

Aşağı indiğimde, Tate beni görmeden önce onu gördüm. Önünde kocaman bir yemek yığını olan bir masada oturuyordu. Bu adam bugün nasıl daha da çekici görünüyordu? Beyzbol şapkasını ters takmıştı, bu da

benim zaafımdı. Saçlarının yanlardan çıkan kısımları mı? Nefis. Giydiği her kıyafet bir öncekinden daha seksiydi.

Yanına doğru yürüdüm ve "Hey, sen." dedim.

Beni baştan aşağı süzdü ve üzerimdeki çiçekli yazlık elbiseyi incelerken gözleri, sanki arzu dolu bir ifadeyle doldu; elbisenin üst kısmı iki ince iple tutturulmuştu. Ancak bugünkü görünümüm dün geceki kadar çarpıcı değildi. Bugün daha doğal ve havalı bir tarzı tercih etmiştim.

"Merhaba." Gülümsedi. "Nasıl uyudunuz?"

"Tıpkı bir bebek gibi..."

"Yorum yok."

"Sakın yapma." Karşısındaki koltuğa oturdum. "Nasıl uyudun?"

"Aslında uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım."

"Önceki gece birlikte olduğunuz kişiler yüzünden olmalı."

"Dün gece seninle harika vakit geçirdim." Tate gülümsedi.

Samimi görünüyordu ve yanaklarım kızardı. "Ben de öyle." Yiyecekleri işaret ettim. "Çok aç mısın?"

Yumurta, pastırma, kocaman bir yığın krep, patates kızartması ve meyve vardı.

"Bütün bunlar ikimiz için de. Şu açık büfe kuyruğunu gördün mü? Yaklaşık yirmi dakika bekledim. Senin de aynı şeyi yapmanı istemedim."

"Sanırım geç kalma konusunda şık bir şekilde kazanan benim. Teşekkür ederim." Gülümsedim. "İlk tanıştığımızdaki çeşitli içecekler ve bu özel açık büfe arasında, sanırım bu senin işinmiş – yiyecek biriktirmek."

Tabakları işaret ederek, "Afiyet olsun," dedi.

Keşke yapabilseydim.

Nedense, en azından yemek konusunda pek aç değildim. Ama bu iri yarı, güçlü adamın kahvaltısını iştahla yemesini izlemek eğlenceliydi.

"Bugünkü planların neler?" diye sordum o bir yandan da yemeğini yerken.

"Bu, belirli bir kızın benimle takılmak isteyip istememesine bağlı."

"Kendimi haddinden fazla öne sürmek istemedim. Direnen siz oldunuz."

"Sadece belirli konularda ve sizin iyiliğiniz için," diye açıkladı. "Sizinle birlikte olmaktan kesinlikle hoşlanmıyorum. Aksine, oldukça memnunum."

"Peki, kendinizi sapık gibi hissetmenize gerek kalmayacak başka hangi güvenli aktiviteyi yapabilirsiniz?"

Tate bir an için çiğnemeyi bıraktı. "Eğer istersen, belki kano gezisine çıkabiliriz diye düşünüyordum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Aslında bunu çok isterdim."

Doğrusu, kano yapıp yapmamam umurumda değildi. Ama bugün Tate'e yakın olabileceğim herhangi bir aktivite benim için uygundu.

"Harika. Ben zaten rezervasyon yaptırdım."

"Şimdi de haddini aşan sensin."

"Belki, evet." Göz kırptıktan sonra ağzına kocaman bir parça krep tıktırdı.

Bir krep yüzünden kıskançlık duyabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydık.

Çatalımı masanın üzerinden uzattım ve tabağından yemeye başladım. Öne doğru eğilirken, bir ara yanlışlıkla ayağımı onun ayağının üzerine koydum. Şaşırtıcı bir şekilde, ayağını çekmedi. Bu temas içimde bir arzu dalgası yarattı.

Ağzıma bir parça ananas attım. "Dün gece odana döndüğünde ilginç bir şey yaptın mı?"

"Pek sayılmaz." Çiğnedi.

"Beni yemeyi düşündüğüne dair söylediklerinden sonra, yalan söylüyor olabilirsin diye düşünüyorum."

Lokmasını yarıda kesti ve başını salladı. "Söylediğin şeyi yapmış olsam bile, bunu asla itiraf etmezdim."

"Bence az önce bunu yaptınız."

"Neden bahsediyorsun?"

"Yüzün kızarmış. Huzursuzca kıpırdanıyorsun. Bütün belirtiler ortada."

Stratejik bir şekilde bir muz seçtim, elimde sıkıca tutarak yavaşça soyup büyük bir ısırık aldım. Tate'in gözleri tüm süre boyunca bana dikilmişti. "Uyuyabilmemin tek yolu buydu," diye ekledim.

Kahvesini içerken neredeyse boğuluyordu.

"Söylediklerin beni çok kızdırdı," dedim ona.

"Bazı şeyler özel kalabilir." Gözlerini dikti. "Biliyorsun değil mi?"

"Yani, rahatlatıcı Epsom tuzu ayak banyom hakkında bilgi edinmek istemiyorsunuz?"

Tate masanın üzerinden uzanıp muzumu kaptı ve sinirli bir şekilde ısırıldı.

Kahvaltının ardından, kano maceramız için hazırlanmak üzere odama geri döndüm. Daha sonra lobide Tate ile buluştum ve birlikte kiraladığımız kanonun bizi beklediği iskeleye doğru yürüdük.

"Daha önce hiç kano yaptınız mı?" diye sordu.

"Evet. Göl kenarında bir yazlık ev kiraliyoruz."

"Ah, ne güzel."

Önce ben bindim, o da arkamdan bindi.

Elini omzuma koydu. "Önden gitmekte bir sakıncası yok mu?"

"Neden?"

"Sadece emin olmak istedim."

Kalkış anında, arkamda duran büyük ayaklarını çok net hissediyordum.

"Ön tarafa oturmakta ısrar etmemenize şaşırdım," dedim. "Biliyorsunuz, normalde ne kadar kontrolcü olduğunuzu düşünürsek."

"Başka türlü sana nasıl bakabilirdim ki?"

Bir an için kürek çekmeyi bıraktım. "Benimle flört mü ediyorsun, Tate?"

"Sanırım bu artık açıkça belli oldu, Doris-Delores."

Tüylerim diken diken olmuştu. Her şey ters gitse ve bu yolculuğun sonunda aramızda hiçbir şey olmasa bile, bu adamla flört etmekten kesinlikle çok zevk alıyordum.

Birkaç dakika boyunca sessizce kürek çektik. Parıldayan su, bugün gökyüzünün maviliği kadar sakindi. Daha iyi bir hava isteyemezdik.

İçimden bir ah çektim. "Tanrım, burası çok huzurlu. Sanki dünyada sadece biz varız."

Sesinin alçak ve boğuk tınısı sırtımda titreşim yarattı. "Garip bir şekilde, seni tanıdığım andan beri hep böyle hissediyorum."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bu bir iltifat mı?"

"Öyle."

Bundan sonra huzurlu bir sakinliğe kavuştuk, ancak yaklaşık yarım saat sonra okyanusun ortasında aniden sudan üzerimize bir şey sıçradı. Sonrasında her şey çok hızlı bir şekilde oldu. Ani bir hareketle geri çekildim, bu da neredeyse devrilmemize neden olacaktı. Nasıl olduğunu söyleyemem ama Tate kolunu yana doğru savurdu ve bir şekilde bizi tekrar doğru yola sokmayı başardı.

Kendime geldiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bu da neydi? Suyun dışına sıçradığını gördün mü?"

"Evet. Ne olduğunu tam olarak anlamadım. Ama canlıydı. Bizi neredeyse öldürmeden hemen önce fark ettim."

"Tekneyi dengelediğiniz için teşekkür ederim," diye nefes nefese söyledim.

"Bu tamamen içgüdüsel oldu."

Bütün vücudumu bir ürperti sardı.

"İyi misin?" Elini sırtıma koydu. "İyisin. Ben yanımdayım."

"Teşekkürler. Sadece biraz sarsıldım."

Tate sırtımı okşadı. Bir an gözlerimi kapattım, elinin tenime değmesinin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Geri dönmek ister misin?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "Evet. Öyle yapalım."

Yirmi beş dakika sonra, Tate ve ben herhangi bir aksilik yaşanmadan güvenli bir şekilde karaya geri döndük.

Otele döndükten sonra şaka yollu, "Sırada ne var?" diye sordum. "Başka bir şey yapıp neredeyse ölmemize neden olacak bir şey var mı?"

Alaycı bir şekilde, "Can yeleklerimizle gayet iyi durumda olurduk," dedi.

"Eğer o tuhaf deniz canavarı okyanustan tekrar fırlayıp bize saldırırsa, hayır."

Tate'in gözleri parıldadı. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermezdim."

"Beni daha iki gündür tanımadığın halde hayatını riske mi atacaksın?"

"Seni kurtarmak konusunda hiç tereddüt etmezdim."

Şakayla karışık dirseğimi onun dirseğine çarptım. "Az önce sırtımı ovman hoşuma gitti. Az kalsın ölmeyi telafi etti."

Tate başını salladı ve gülümsedi. "Sen bambaşka birisin, Doris-Delores."

Otele girdikten sonra lobide birbirimize bakarak durduk.

"Sırada ne var? Henüz odama dönmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Biraz oturabilir miyiz?"

Başını salladı. "Evet. Tabii."

Lobiye hemen dışarıda bulunan bir kafeye doğru yavaşça yürüdük. O iki buzlu latte sipariş etti ve biz de onları alıp oturma alanına geçtik.

İlk yudumdan sonra içimden bir ah çektim. "Eve dönme isteğim yok. Bu yolculuk çok hızlı geçiyor."

"Bana geri dönmek istediğiniz ve bu yerden ayrılmak istememenize neden olan şeyin ne olduğunu anlatın," dedi. "Günlük hayatınız nasıl geçiyor?"

Kahvemden uzun bir yudum daha aldım. "Dürüst olmak gerekirse, beni mutlu eden hiçbir şey yok. Bir sürü okul ödevi. Eski sevgilimi hatırlatan bir daire, bu da bana çok değer verdiğim biri için yeterli olmadığım gerçeğini hatırlatıyor."

Tate başını salladı. "Sana bir iyilik yaptı."

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu yaşta kendinizi kısıtlamanıza gerek yok. Sonunda bunun bir sebebi olduğunu anlayacaksınız. Daha büyük ve daha iyi şeyler için yer açtı."

"Daha büyük ve daha iyi biri tam burada oturuyor ama o da beni istemiyor," diye takıldım. Belki de yarı ciddiydim. Tate'in sürekli direnişi karşısında biraz özgüven eksikliği hissetmeden edemedim. Aramızdaki yaş farkına rağmen, kendimi şimdiye kadar kanıtlamamış mıydım?

Bu yorumdan sonra Tate'in yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi bile yoktu. "Seni istemediğimden değil." Çenesi kasıldı. "Seni çok istiyorum."

"Tekrar söyle."

Gözlerimin içine baktı ve tekrarladı: "Seni çok fena istiyorum."

"Üstelik küfürü de ekleyince daha da iyi oluyor." Gülümsedim, ama sonra gülümsemem soldu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bana çelişkili mesajlar veriyorsun."

"Bunu biliyorum." Kaşlarını çatı. "Bu, hissettiğim kafa karışıklığının bir yansıması."

"Fiziksel olarak bana ilgi duyuyorsun. Ve beni, neredeyse yirmi yaşında olmama rağmen, hoş ve olgun buluyorsun. Ama yine de yaşım yüzünden beni gözden çıkardın."

Başını salladı. "Bunun bir doğruluk payı olabilir."

"Tate, seninle bir ilişki istemiyorum. Sadece burada birlikteyken birkaç anı biriktirmek, daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi deneyimlemek istiyorum. Gerçekten bağ kurduğum biriyle heyecan verici bir şey. Yaşlandığımda, saçlarım beyazladığında, yani senin için şimdiki zamanda, düşünecek bir şeyim olacak."

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Seni küçük ukala!"

Bardağımdaki buzları karıştırdım. "Pekala, ama gerçek şu ki, hiç birlikte olmasak bile?" diye sııttım. "Hayatımın en güzel zamanını geçiriyorum ve

seninle yollarımızın kesiştiği için minnettarım."

"Güzel," diye gülümsedi. "Aynı şekilde, DD."

Birden ayağa kalktım. "şimdi ne yapacağız?"

"Seçim sizin," dedi.

Evet. Tam da aradığım şeyi biliyordum.

Bölüm 7

TATE

Elleri sırtından aşağı doğru kayarken, bu işkencenin daha ne kadarına dayanabileceğimi merak ettim.

Doris-Delores öğleden sonraki aktivitemiz için çift masajı seçmişti. Bununla ilgili birkaç sorun vardı.

Birincisi: Biz bir çift değildik ve bu aktivite, bizi izleyen herkesin bizi bir çift gibi görmesine neden oldu.

İki: Özellikle erkek bir masaj terapisti istemişti; eminim ki benimle dalga geçmek içindi.

Ve üçüncüsü: Yanımda, masanın üzerinde yarı çıplak bir şekilde uzanmış halini görmek, belimin altındaki durumu hiç de iyileştirmiyordu. Eminim ki bu, tatil boyunca beni yavaş yavaş öldürme planının bir parçasıydı.

Tam da daha fazla tahrik olamayacağımı düşündüğüm anda, üstünü çıkarmaya karar verdi ve masaya yaslanmış bolca göğüs dekoltesi sergiledi. Yüzüstü yatarken sadece kalçası beyaz bir havluyla örtülüydü. Benim de durumum aynıydı, sadece kalçam bir havluyla örtülüydü. Yüzündeki o yaramaz sırtışıla bana baktığını fark ettim. Masaj kılığındaki bu işkenceyi ayarlarken tam olarak ne yaptığını biliyordu.

Spa alanı okyanusa açılıyordu, sadece kısmen rüzgârda dalgalanan keten perdelerle örtülmüştü. Suyun seslerine odaklanmaya çalıştım, çünkü gözlerim her yana kaydığında daha da sinirleniyordum.

Söylemeye gerek yok, bu masaj pek de rahatlatıcı değildi.

"Peki, balayında mısınız?" diye sordu benimle ilgilenen kadın.

"Hayır," diye inledim. "Aslında daha yeni tanıştık."

Doris-Delores neşeyle ekledi: "Bana direnmeye çalışıyor. Başka bir adamın bana dokunmasından çok memnun, böylece kendisinin dokunmasına gerek kalmıyor."

Ona masaj yapan adam kıkırdadı, bana masaj yapan kadın da öyle.

Masaj terapistim, "Anlıyorum," dedi. "İlginç bir dinamik."

Adamın ellerinin tenine her dokunuşunda, sahiplenme duygum daha da arttı. Ve kulağa saplantılı gelse de, ona dokunamıyorsam, kimsenin de dokunmasını istemiyordum. Bu şekilde bile olsa.

Adamın uzun boylu ve oldukça yakışıklı olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Ayrıca yaşına da yakındı.

Kahretsin.

Gözlerini kapattı, masajdan gerçekten keyif alıyor gibiydi. Bunun amacı da bu değil miydi zaten? Ama ben sağımda olup bitenleri izlemekle çok meşguldüm.

İnledi ve bunu penisimde hissettim. Gözlerini açtı ve beni ona bakarken yakaladı. Yaramaz bir sırıtışla, bana işkence etmekten ne kadar zevk aldığını bir kez daha kanıtladı.

Sırtının alt kısmına doğru hareket edip çalışmaya başladığında yutkundum. Cildi inanılmaz derecede pürüzsüz görünüyordu. Ellerim ona öyle dokunmayı özlüyordu. Başparmaklarıyla omurgasına baskı uygularken ben de bir şahin gibi izlemeye devam ettim. Kendimi tutamadım. Hem büyülenmişim hem de tetikteydim.

İşkence seansı, pardon, masaj nihayet sona erdikten sonra, birlikte spadan çıktık.

Derin bir nefes verdi. "Bu çok rahatlatıcıydı."

"Senin için rahatlatıcı olmasına sevindim." diye homurdandım.

Masum bir ifadeyle göz kırptı. "Rahatlatıcı bulmadın mı?"

"Hayır, bir adamın bir saat boyunca orada yatıp vücudunuzun her santimini okşamasını rahatlatıcı bulmadım."

"İstedığınız zaman durdurabilirdiniz."

"Gerçekten mi?" diye başımı yana eğdim. "Peki bunu tam olarak nasıl yapmış olabilirim?"

"Bana dokunanın sen olmasını dilediğini itiraf edebilirdin. Seni bu acıdan kurtarmak için ilişkiyi erken bitirirdim."

Dişlerimi sıktım. "Mesele sadece bu değildi. Başkasının senden faydalanmasını izlemekten hoşlanmadım. O işte çalışan birinin senin gibi bir müşteriden zevk almaması mümkün değil."

Omuz silkti. "Bana oldukça profesyonel göründü."

"Dışarıdan bakıldığında, evet..." diye homurdandım.

"Başka ne yol var ki?"

"Ne düşündüğünü bilemezsin." Başımı salladım. "Erkekler... Bizler tam birer domuzuz, tamam mı?"

“Belki de kendi adına konuşmalısın, Tate.”

"Kendi adıma konuşuyorum. Bu yoruma kendimi de dahil ediyorum."

"Şey, sanki bana dokunan senmişsin gibi davranıyordum. O yüzden, domuzcuk-domuzcuk."

Kahretsin. Başımı salladım ve gökyüzüne doğru seslendim: "Sen baş belasısın."

"Bunu yeni mi keşfediyorsunuz?"

"Bundan sonra ne yapacağımıza sen karar vermene izin vermeyeceğim."

Elini savurarak geçiştirdi. "Zaten sıra sende."

"Tercihim çılgın ve sıra dışı olacak," diye duyurdum.

Öne eğildi. "Anlat bakalım."

Etrafıma bakındım ve sesimi alçalttım. "Akşam yemeğini restoranda yiyeceğiz."

"Ahhh. Bunu söylemeye nasıl cüret edersin, inanamıyorum," dedi alaycı bir şekilde.

"Öyle değil mi?" diye kıkırdadım.

"Bu arada, az önce bir yönetim kararı aldım."

"Bu da ne?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Artık sana kur yapmıyorum."

Gözlerimi kısarak sordum: "Neden? Bunu yaptığında eğlenceli oluyor işte."

"Evet, ama biraz öz saygı kazanmam gerekiyor. Eğer benimle arkadaşlıktan öte bir şey istemiyorsan, bu senin hakkın. Hayır demeni zorlaştırmamalıyım."

"Peki, bu yeni bölüm bizim için nasıl olacak?" diye sordum, hayal kırıklığına uğrayarak—ve hayal kırıklığına uğradığım için kendimden de hayal kırıklığına uğrayarak.

"Hâlâ eğlenebiliriz," dedi. "Sadece artık seni baştan çıkarmaya çalışmayacağım."

Eminim ki sadece nefes alması bile beni baştan çıkarmaya yeterdi.

"Pekala." Nefesimi verdim. "O zaman harika."

Belki de bu bir testti. Emin olamıyordum. Her halükarda, onun cilveliliği hiçbir zaman sorun olmamıştı. O adamın ona dokunması dışında, her şey eğlenceliydi. Sorun benim zaafım ve onu her an dizimin üstüne yatırma isteğimdi.

İçini çekti. "Bunun bu kadar çabuk biteceğine hâlâ inanamıyorum."

“Ben de inanamıyorum. Seni bırakmaya hazır değilim.” Bunun muhtemelen biraz fazla dürüst bir ifade olduğunu hemen fark ettim. Asansörlere doğru yürürken, “Eve vardığında ilk yapacağın şey ne?” diye sordum.

"Muhtemelen çamaşır."

"Bu oldukça sıkıcı, ama mantıklı."

Başını yana eğdi. "Sen?"

“Oğlumu görmek için bir seyahat ayarlayacağım. Çok uzun zaman oldu. Tabii, köpeğimi bakıcıdan aldıktan sonra.”

"Ne tür bir köpeğiniz var?"

"Alman çoban köpeği. Adı Khloe.”

"Ah, ne kadar tatlı. Kıskanmalı mıyım?"

"Belki biraz. O benim bir numaralı kızım." Göz kırptım. "Khloe benimle birlikte çok şey atlattı."

"Bu çok tatlı." Gülümsedi ama sonra tekrar konuya döndü. "Oğlunu görmek için yaptığın yolculuğa gelince, her şeyi düzeltmek için asla geç değildir. Oğlunun annesi gibi başkalarının sana ikinci bir şansı hak etmediğini hissettirmesine izin verme. Elinden gelenin en iyisini yaptın. Yapabileceğin tek şey bu. Yol boyunca hatalar yapmış olsan bile, o zamanlar doğru şeyi yaptığını düşündün. Ve hatalarından ders çıkardın."

Sözleri içimi ısıttı. Gülümsedim. "Tavsiyen için teşekkürler. Buradaki yaşlı olan kim?"

"Eski bir ruha sahibim," dedi. "Bunu daha önce de duymuştum. Ayrıca, hayatın yaralarını çok fazla hissetmediğinizde, olayları daha net görebildiğinizi düşünüyorum. Kendinizi sorgulamanıza neden olabilecek birçok durumdan geçtiniz. Ama bana anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, olan hiçbir şey gerçekten sizin suçunuz değilmiş gibi görünüyor. Sadece oldu işte – yaralanmanız, lise kız arkadaşınızın plansız hamileliği, askerdeyken geçirdiğiniz kaza. Elbette, oğlunuz söz konusu olduğunda farklı şeyler yapabildiniz, ama kendinizin de söylediği gibi, annesi evlendiğinde sizi dışladı. Bana kalırsa elinizdekilerle elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuz."

Başımı salladım. "Sen kimsin Allah aşkına, Doris-Delores? Beni kendimle ilgili daha iyi hissettirmek için gönderilmiş bir melek misin?"

"Mavi Toplar Krallığı'ndan seni kendinden kurtarmak için gönderildim."

Bu beni çok güldürdü. "Tahmin ettiğim kadarıyla sen de oradan gelmişsin."

Elini yanağıma koydu. Tam gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarmaya hazırlanırken, elini çekti. "Duş alıp üzerimi değiştireceğim. Akşam yemeği için ne zaman buluşalım?"

Telefonuma baktım. Saat beşti. Akşam yemeği için biraz erkendi ama ondan çok fazla ayrı kalmak istemiyordum. Bağımlılık gerçektir. "Yarım saat içinde hazır olabilir misin?"

"Erken kalkanlara özel indirim, ha? Bu senin yaşın için uygun." Göz kırptı.

"Aslında, ukala herif, akşam yemeğinden önce bir şeyler içmek için buluşabiliriz."

Ellerini kaldırarak tırnak işareti yaptı. "İçecekler."

Onun hayatını kontrol etmeye çalıştığım için kendimi kötü hissettim. "Bu gece sahte kimliğini kullanmaya karar verirsen, seni durdurmayacağım. Ama hiçbir şey görmedim."

"Ahhh, kendimizi serbest bırakıyoruz galiba, Tate?"

"Bunu onayladığımı söylemedim. Sadece seni ihbar etmeyeceğimi söyledim."

O kıkırdadı ve gözlerini devirdi. "Ne güzel."

Göz kırptım. "Git üstünü değiştir, baş belası."

Restorana indiğimde bir masa buldum ve tanışma uygulaması üzerinden ona onu bekleyeceğimi mesaj attım.

On beş dakika geçti ve hâlâ gelmemişti. Ama neyse ki, tanıdığım biri geldi.

Kahretsin. Langley Munson.

Langley'nin ailesi annem ve babamla arkadaştı. O ve ailesi yıllar boyunca tatil köyüne sık sık gelirdi. Langley ile gençken birlikte olurduk ama onu uzun zamandır görmemiştim. Annem bana boşandığını ve tekrar yeni bir ilişki arayışında olduğunu söylemişti.

Beni çoktan fark etmişti, bu yüzden onu görmemiş gibi yapamazdım.

Langley masama yaklaştı. "Vay canına, vay canına, vay canına. Ne kadar zaman geçti?"

Boğazımı temizledim. "Langley, seni görmek ne güzel."

"Yeni mi geldiniz?" diye sordu.

"Hayır. Geçen hafta sonundan beri buradayım. Aslında cumartesi ayrılıyorum."

“Buraya yalnız mı geldiniz?”

Bir süredir kendimi yalnız hissetmiyordum, ancak tek doğru cevap "Evet, hissettim" idi.

“Aslında ben de öyleyim. Ailemle buradayım. Onlar buralarda bir yerlerdeler. Onlardan kurtulmaya çalıştım.” diye güldü.

Doris-Delores'in gelip gelmediğini görmek için omzunun üzerinden baktım. "Anne baban nasıl?"

"Harikalar. Muhtemelen şu anda kumarhanede eğleniyorlardır. Yaşlıların kumar oynamayı ne kadar sevdiğini biliyorsunuz."

“Doğru...” Arkasını görebilmek için boynumu uzattım.

Sandalyesini çekip benimkine rahatsız edici derecede yaklaştırdı. "Hâlâ buraya sık sık geliyor musun?" diye sordu.

"Aslında birkaç yıl oldu."

“Sizinle karşılaşmak ne büyük şans o zaman. Bu yıl ilk kez birlikte dışarı çıkıyoruz.”

Gözlerindeki ifade bana Langley'nin bizim için bazı planları olduğunu gösterdi. Ona umutlanmaması gerektiğini söylemem gerekiyordu. Buradaki son günüm zaten planlanmıştı.

“Aslında—” diye başladım ama neredeyse tek bir kelime bile söyleyemedim.

“Cidden!” diye sözümü kesti. “Böyle bir şeyin olma ihtimali ne kadar düşük? Ben de bu yolculukta yalnız kalacağımı sanıyordum.” Gözümü kırpmadan önce, aniden yanıma yaklaştı ve yanağımdan öptü.

Ne oluyor be?

Ona ilgilenmediğimi söylemek için geri çekilmeden önce, Doris-Delores'in yakınlarda durduğunu fark ettim. Yüzü çökmüş, melankolik bir ifade taşıyordu. Bu kızı daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Langley'nin bana nasıl ilgi gösterdiğine şahit olmuş olmalıydı.

Göğsüm sıkıştı. Bunun görüldüğü gibi olmadığını açıklayamadan, uzaklaşmaya başladı.

Langley'e veda etmeden, onun peşinden koştum.

Arkamdan Langley'nin sesini belirsizce duydum. "Nereye gidiyorsun?"

Arkamı dönme zahmetine bile girmedim, bunun yerine tüm günümü nazik ve güven verici sözleriyle güzelleştiren kıza odaklandım, ancak bu yanlış anlama yüzünden utanç duydum.

“DD, dur! Hiç de öyle görünmüyordu.” Kolundan tuttum ama o döndü ve kolunu hızla benden uzaklaştırdı.

"Önemli değil. Aramızda hiçbir şey olmayacak, o yüzden eve gitmeden önce kendi yaşlarında bir kadınla birlikte olsan iyi olur," diye öfkeyle söylendi.

"Onunla birlikte olmayacağım. Gençliğimde tanıdığım biri. Tesadüfen ailesiyle burada. Sen gelmeden birkaç dakika önce ona rastlamıştım. Yanağımdan öpmesi beklenmedik ve gereksizdi. Ona karşı hiçbir ilgim yok." Ellerimi yüzüne doladım ve gözlerinin içine derinlemesine baktım. "Söz veriyorum. Bu doğru."

Gözleri parladı. "Açıklamanın ne anlamı var? Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Yakında beni bir daha asla görmeyeceksin. Neden gidip de bu yaşça uygun, seni açıkça isteyen kadınla birlikte olup bu isteğini gidermiyorsun?"

"Çünkü aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor," diye patladım.

Bu itirafımla kendimi bile şaşırttım, ama lanet olası gerçek buydu. Bu fiyaskodan sonra, bu kıza düzgün bir açıklamadan çok daha fazlasını borçluydum.

Ellerimi üzerine koyduğum anda nefes alışverişi hızlanmıştı. Kahretsin. Açlıktan ölüyordu. Ve ben onu mahrum bırakıyordum. Harika bir yol arkadaşıydı, beni tanımak için zaman ayırmıştı ve ben ona hiçbir şey vermemiştim. Ama belki de en saçma olanı, ölmekte olan benken, yapacağım şeyin onun iyiliği için olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmamdı.

Boş ver gitsin.

Bölüm 8

BLAIR

Tate'in yüzü benimkine doğru yaklaştıkça nefesim kesildi. Bu gerçekten oluyor muydu? Saniyeler içinde dudakları dudaklarımdaydı. Beni duvara doğru iterken hırladı ve dilini boğazıma doğru pek de nazik olmayan bir şekilde soktu. Ona yeterince hızlı açılmıyordum. Elleriyle yanaklarımdan yüzümü yönlendirmesi, öpüşmenin her yönünü kontrol etmesi, yatakta nasıl olacağı hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Boğazıma doğru tekrar inerken, titremeye bir iniltiyle karşılık verdim ve tırnaklarımı kalın saçlarının arasından geçirdim. Ah, parmaklarımı o lanet saçlarının arasından geçirmek için ne kadar zamandır bekliyordum. Bu öpüş, umduğumdan çok daha fazlasıydı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, çılgına dönmüş, vahşileşmiş hissediyordum, ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyordum. Çok lezzetliydi, tatlı ama bir şekilde de erkeksiydi. Ama bu öpüşün beni doyuracağını düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu. Daha önce bağımlı olduğumu düşünüyorsam, şimdi çok daha kötü olacaktı.

"Tate..." diye mırıldandım, ne demem gerektiğini bile bilmiyordum.

"Adımı öyle ağzına alma sakın. Buna dayanamıyorum," dedi dudaklarımdan üzerinden.

"Taaaate..." diye tekrarladım, onu alaya alarak, saçını çekiştirip ağzımı daha da açtım.

Vücudumu onun vücuduna bastırıldığımda, pantolonunun üzerinden sertliğini hissedebiliyordum. Geri çekildi ve eliyle ağzını kapattı.

"Neden durdun?" diye nefes nefese sordum.

Alt dudağını parmağıyla okşadı. "Çünkü seni odama taşımaya çok yaklaştım."

"Peki, ne olmuş yani?" diye nefes nefese sordum.

Ona dik dik baktı.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve derin bir nefes verdim.
"Tamam..."

Dağınık saçlarını eliyle düzeltti. "Güzel bir akşam yemeği yemeye gidebilir miyiz?"

"Beni koridorda sürükleyip yüzümü paramparça ettiğini unutmamı mı istiyorsun?"

"Mümkün olsa harika olurdu, evet, en azından şimdilik."

"Pekala. Öpücüğü unutabilirim." Duraksadım. "Ama dilini boğazıma sokma şeklini unutamam."

Tate inledi.

"Bunu istemediğini mi iddia edeceksin?" diye sordum.

Dişlerini sıktı. "Anlamıyorsun. Bunu hayal edebileceğinden çok daha fazla istedim. Sorun şu ki, şu anda çok daha fazlasını istiyorum. Bu yüzden biraz nefes almam, sikiimin sakinleşmesi için bir şans vermem gerekiyor."

"Pekala. Ne istersen. Sana artık hiçbir şeyi başlatmayacağımı söylemişim ve sözümün arkasındayım. Senin aklını kaçırıp beni öpmen bunu değiştirmeyecek."

"Güzel." Derin bir nefes aldı. "Az önce sana neredeyse saldırdığım için özür dilerim. Yüzüne dokunduğumda verdiğin tepki beni... seni gerçekten öpmek istememe neden oldu. Bu yüzden öptüm. Ve pişman değilim."

"Ben de öyle düşünmüyorum." İç çektim. "Keşke tekrar yapsaydın."

Arkasını dönüp restorana doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim.

Yemek alanına döndüğümüzde, daha önce konuştuğu kadın hâlâ oradaydı, sanki onu bekliyormuş gibiydi. Midem alt üst oldu.

Tam yanımıza geldi. "Nereye gittiniz?" diye sordu.

Bana baktı. "Onu almam gerekiyordu."

Bana döndü ve "Bu kim?" diye sordu.

Tate, gayet doğal bir şekilde, "O benim seyahat arkadaşım," dedi.

"Ah..." Gözlerini kırıştırdı. "Yalnız geldiğini söylemiştin. Ben de sadece varsaydım ki—"

"Buraya yalnız geldim," diye araya girdi. "Ama sonra onunla tanıştık. Bana ayrıntılı açıklama yapma şansı vermediniz."

"Anlıyorum." Beni baştan aşağı süzdü. "Pekala. Şey... tanıştığımıza memnun oldum. Ben Langley."

Vakit gelmişti.

"Ben Blair," diye yanıtladım.

Tate bana döndü, gözleri irileşti. "Blair?"

Sırıtarak, "Blair," diye tekrarladım.

Bakışlarımız kesiştiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Biz kendi dünyamıza dalarken Langley orada durup bizi izledi.

"Pekâlâ... o zaman ikinize de iyi geceler," dedi çekingen bir şekilde.

Tate gözlerini benden ayırmadan, "Kendine iyi bak, Langley," dedi.

Kadın uzaklaştıktan sonra, adam parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Blair. Gerçekten adın bu mu?"

Başımı salladım. "Bunu hak ettin."

"Yaptım?"

"Ona benim yol arkadaşın olduğumu söylediğinde, beni tanıımıyormuş gibi davranmaya çalışmadın."

Gülümsemesi soldu. "Böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

"Çünkü çok genç olduğumu düşünüyorsun."

"Belki de benden çok genç olduğumu düşünüyorum, ama senden utanmıyorum Blair. Utandığım şey, bu şartlar altında doğru olanın senden uzak durmak olduğunu bildiğim halde bunu yapamadığım için kendimden utanıyorum." Duraksadı. "Adını söylediğin için teşekkür ederim. Tanıştığımıza çok sevindim Blair." Gülümsedi. "Adını söylemeyi bırakamıyorum."

"Sizinle de resmen tanıştığımıza memnun oldum."

"Güzel yüzünüze çok yakışan, çok güzel bir isim."

Bir kadının sesi sözümüzü kesti. "Gördüğüm kadarıyla baba ve kız geri dönmüşler," dedi alaycı bir şekilde.

Arkamı döndüğümde, "babamın" ellinci doğum günü hakkında yalan söylediğim gece bizi uygunsuz bir şekilde konuşurken yakalayan garsonu gördüm. Eyvah.

"Diğer restorana gitmek ister misin?" diye önerdi Tate.

"Hadi," diye hemen kabul ettim. "Burada kötü şans var."

Tate ve ben diğer mekana yerleştikten sonra harika bir akşam yemeği yedik, şimdiye kadarki en güzel akşam yemeğimizdi. Belki de sonunda ona gerçek adımları verdiğim için, ona daha kolay açıldığımı fark ettim. Ona Batı Massachusetts'te tek çocuk olarak büyümekle ilgili biraz bilgi verdim. Daniel ile başarısız ilişkimden daha detaylı bahsettim ve hatta bekaretimi nasıl kaybettiğimin hikayesini anlattım. Tate de bana bekaretini nasıl kaybettiğini anlattı. Şaşırtıcı bir şekilde, on altı yaşındayken oğlunun annesiyle birlikte olmuştu. Sadece bir kızla birlikte olduğu için ayrıldıktan sonra biraz delirdiğini itiraf etti. Şu anda ben de Daniel ile birlikte olduğum için kendimi biraz öyle hissediyordum.

Ama bu yolculukta cinsel istek duymam ve sıkılmamla başlayan şey, bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Artık herhangi birini istemiyordum. Tate'i istiyordum. Sadece Tate'i. Uzun bir süre başka birini isteyebileceğimi hayal bile edemiyordum. Çekimimi her zaman şu anki hislerimle karşılaştırıyordum. Tam anlamıyla bir erkeğe aşık olduktan sonra nasıl tekrar erkeklere dönebilirsiniz ki?

Tatlıyı yerken oyalanmaya başladık, restoran personeli kapanışı yapmaya başladı, bu da bizim ayrılmamız için bir işaretti. Eğer ayrılmaya zorlanmasaydık, burada ne kadar daha konuşacağımızı kim bilebilirdi ki? Tate'in, daha önce kontrolünü kaybetmesinden sonra, benimle birlikte güvenli bir kamusal alanda bulunmaktan mutlu olduğunu tahmin ediyordum.

Hesabı öderken, "Su kenarına inebilir miyiz?" diye sordum.

"Evet. Yürüyüş harika olur," dedi masadan kalkarken.

Ancak, aklımdaki şey tam olarak yürüyüş yapmak değildi.

Bölüm 9

BLAIR

Sahile yeni inmiştik. Etrafta kimse yok gibiydi, bu idealdi. Tedbiri elden bırakarak elbisemi çıkardım, üzerimde sadece sütyenim ve iç çamaşırım kaldı.

Tate'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Yaptığım şey neye benziyor?"

Etrafına bakındı. "Üzerindeki kıyafetleri öylece çıkaramazsın."

"Neden olmasın? Yakınlarda başka kimse yok. Yüzmek istiyorum."

Ona sırtımı döndüm, sütyenimin kopçasını açtım ve kuma düşmesine izin verdim.

Bir an duraksadım, tanga iç çamaşırımı çıkarıp çıkarmamayı düşündüm ama Tate işkencesini üstsüz bırakmaya karar verdim.

Okyanusa doğru koşarken, kollarımı karanlık gece gökyüzüne doğru kaldırıp suya çarptığım anda sevinçle çığlık atmamı izledi.

Su seviyesi göğsüme kadar yükseldiğinde durdum ve ona doğru döndüm. İçeri girmesi için yalvarmak yerine, sadece yukarı aşağı hareket ederek, Tate'in biraz gevşeyip bana katılmaya karar vermesini sabırla umdum.

Dakikalarca orada kaskatı bir şekilde, kollarını kavuşturmuş halde öylece durdu.

Ne kadar da sert bir adam.

Ama sonunda pantolonunu çözüp çıkardığını gördüm. Gömleğini başının üzerinden kaldırdı ve uzaktan bile karın kaslarındaki kıvrımları seçebiliyordum. Masaj sırasında çıplak vücudunu sadece kısa süreliğine görmüştüm ve çoğunlukla yüzüstü yatıyordu, ama şekilli sırtı da zayıf olanlar için değildi.

Suya doğru ağır adımlarla ilerledi ve ben boğazımdaki yumruyu yuttum. Heyecan tüm vücudumu sardı.

Tate suya daldı ve yüz yüze gelene kadar bana doğru yüzdü.

"Merhaba." Gülümsedim. "Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?"

"Eğer ben burada seni korumasaydım, bir köpekbalığı tarafından yeneceğinden korktum."

"Cidden?"

"Hayır." Başını salladı. "Aslında köpekbalığı benim."

"Ah, kulağa hoş geliyor." Göz kırptım. "Köpekbalıkları ısırır, değil mi?"

"Bazen," diye mırıldandı, gözleri dudaklarıma indi.

"Hımmm..."

Bir anlığına mor tonlu gökyüzüne baktı. "Seni tekrar öpmeyi çok istiyorum ama kendime yapmayacağımı söyledim."

"Bu çok saçma." diye alay ettim. "Tate, kendini mahrum bırakarak kimsenin hayatını kurtarmayacaksın. İkimizi de mahrum ediyorsun." Şakayla karışık üzerine su sıçrattım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana daha büyük bir kuvvetle su sıçrattı.

Kahkahalara boğulduk ve ikimiz de sıırıslıklam olana kadar çılgıncasına su sıçrattık.

Sonunda durduğumuzda, elimi uzatıp ıslak yelesini parmaklarımla okşadım. Tate gözlerini kapattı, başını geriye eğdi ve boğuk bir inilti çıkardı.

Ve sonra bunu hissettim.

Sol bacağımda dayanılmaz bir ağrı.

"Ah!"

Tate aniden geriye çekildi. "Ne oldu?"

"Bir şey beni soktu!" Panikledim. "Eyvah. Bu okyanusta zehirli denizanası var. Buraya gelmeden önce bununla ilgili bir şey okuduğumu hatırlıyorum."

"Kahretsin. Neresinde hissediyorsun? Bacağında mı?"

"Ayak bileğimin yakınında." Başım döndü.

Tate hemen harekete geçti. "Seni buradan çıkaralım." Beni kaldırdı ve ben de hemen ellerimle çıplak göğüslerimi örttüm.

Onun kollarında kendimi tüy kadar hafif hissettim. Tate beni kıyıya taşıdı ve ben de elbisemi uzanıp, sırtım ona dönükken, tek bacağımla üzerinde dengede durarak hızla başımdan geçirdim. Şimdi acı daha da şiddetliydi. Aklım en kötü senaryoya kayarken adrenalin damarlarımda dolaşıyordu.

Sonra bir şey hatırladım. "Sanırım üzerine işemen gerekiyor," dedim ona.

Ağzı açık kaldı. "Ne dedin?"

"Denizanasının soktuğu bacağıma işedim. Bir yerde idrarın denizanasının etkisini azaltmaya yardımcı olduğunu okumuştum."

Gözlerini kırptırdı ve "Ne?" diye tekrarladı.

"Lütfen? Gerçekten çok korkuyorum."

"Ana binaya geri dönmemiz gerekiyor," dedi.

"Çok uzaktayız. Ya bu arada ölürsem? Bence şimdi oraya işemen gerekiyor." Noktayı işaret ettim. "Tam şu bölge, ayak bileğimin hemen üstü. İdrar doğal bir sterilizatördür."

"Kahretsin." Nefesini verdi. "Pekala... şey..."

Tate, devasa penisini boxer şortundan çıkardı. On yıllarca peşimi bırakmayacağını bildiğim kısa bir bakıştan sonra, onu rahatsız etmemek için arkamı döndüm, çünkü o da bileğime nişan almıştı. Sonraki an, bacağımda idrarının sıcaklığını hissettim. Geriye bakmamaya çalıştım, bunun yerine sıvının hissine odaklandım ve olası bir felaketi engellediğini hayal ettim.

Konuşması bittiğinde gözlerimi açtığımda Tate'in tekrar boxer şortunu giydiğini gördüm. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Aynı şey. Sadece artık sıcak idrarla ıslatılmadığı için daha soğuk."

Tate telefonuna uzandı ve ekranı kaydırды. "Tamam. Burada denizanası sokmasına idrar yapmanın bir efsane olduğu yazıyor." Bana baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu nereden çıkardın?"

"Friends dizisinde gördüm. Monica'yı denizanası soktuktan sonra Chandler onun üzerine işedi ve Monica kendini daha iyi hissetti."

"Arkadaşlar mı?" Gözlerini kısarak sordu. "Ve siz bunu bilim olarak mı kabul ediyorsunuz?"

"Bunun doğru olduğuna inanıyordum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Yemin ederim aynı şeyi başka bir yerde de duydum. Sadece nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

Bakışlarını tekrar telefonuna çevirdi. "Güvenilir bir kaynaktan gelen bu tıbbi makaleye göre, tuzlu su bunun için en iyisiymiş. Muhtemelen okyanusta kalmalıydık."

"Yani tekrar arı sokmasına maruz kalabilir miyim?" diye karşılık verdim. "Hayır, teşekkür ederim! Yolculuğun geri kalanında o sudan bir daha içmeyeceğim."

"Bir bakayım." Kumsala yanıma oturdu, telefonunun fenerini açıp bacağıma doğru tuttu. "Kolları çıkarmam gerektiğini söylüyor. Ama hiçbir

şey göremiyorum. Sonraki adım tuzlu suyla durulamaya devam etmek.” Ayağa kalktı ve elini uzattı. “Gel benimle kıyıya.”

Su kenarındaki kuma oturduk. Tate sonraki birkaç dakika boyunca ellerine tuzlu su doldurup, sokulan bacağıma tekrar tekrar döktü.

Dakikalar geçtikçe kendimi daha iyi hissetmeye ve yaklaşan bir ölüme doğru gitmediğime dair daha fazla güven duymaya başladım.

"Sanırım kendimi daha iyi hissediyorum," diye açıkladım.

"Öyle mi?" Endişeli ifadesi azaldı.

Başımı salladım.

Elini bacağıma koydu. "Böyle bir şey başına geldiği için üzgünüm, güzelim."

"Sorun değil," diye omuz silktim. "Yine de üzerime işediğin için teşekkür ederim."

"Her zaman."

"Gerçekten mi?" diye güldüm.

"HAYIR."

Göz kırptım. "En azından bu seyahatte biraz heyecan yaşadığımı söyleyebilirim. Yani, yakışıklı bir adamın üzerinize işemesinden daha sapıkça ne olabilir ki?"

Gülerek, "Bu gece penisimi çıkarıp üzerine işemek aklımda bile yoktu." dedi.

Yarım saat sonra bacağım inanılmaz derecede iyileşti, bu yüzden sahilde bir yürüyüşe çıktık.

Tate elimi tuttu, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Böyle olması uygun mu?"

"Elbette."

Elini tutmak çok iyi hissettirdi. Son iki gündür her türlü teması özlüyordum ve bu basit hareket tüm vücudumu ürpertti.

El ele tutuşarak, sessizce kıyı boyunca yürüdük. Dalgalar karanlık gece gökyüzünün altında çarpıyordu. Anın tadını çıkarmaya çalıştım, ancak her şeyin yakında biteceği düşüncesi keyfimi kaçırmaya devam etti.

"Benimle yatmadığına pişman olacak mısın?" diye sordum.

"Belki," diye yanıtladı. "Muhtemelen hep merak edeceğim. Ama bunu yaparsak işler daha da zorlaşır."

"Haklısın," diye onayladım, ima etme fırsatını kaçırdığım için kendimle gurur duyarak.

Durdu ve bana döndü. "Hayatımda son iki günden daha çok eğlendiğim bir gün olmadı. Ve bu abartı değil."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum, ama sizden çok daha uzun bir ömür sürdüğünü düşünürsek, bu çok büyük bir iltifat."

Güldü. "Blair..." diye fısıldadı.

"Onu keşfettiğinden beri adımı çok sık söylüyorsun."

"Bunu bana söylediğin için çok mutluyum."

"Tate, senin adımı söylemeni duymaktan kesinlikle bıkmıyorum."

"Blair," diye mırıldandı tekrar. "Seni öpmeyi çok istiyorum."

Onun bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermesini beklemek yerine, parmak uçlarımda yükselerek öne doğru uzandım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve daha önce bana yaptığı şeyi ona yaptım.

"Kahretsin," diye fısıldadı dudaklarımla üzerine. Dilini yavaş ve sert hareketlerle benimkinin üzerinde gezdirdi.

İç çamaşırımın altındaki acı, o dilin bacaklarımla arasında nasıl bir his vereceğini hayal ettikçe daha da arttı. Vücutlarımız birbirine bastırılırken, ona yeterince yaklaşamayan, kızgın bir hayvan gibi hissediyordum. Ve penisinin pantolonunun kasık bölgesinden fırlayacak gibi olduğunu hissedebiliyordum. Elimle uzanıp onu kavramak istedim, ama onu beni reddetme durumuna düşürmek istemedim. Bundan daha ileri gitmemeye karar vermişti ve tıpkı onun bana saygı duymayı seçtiği gibi, ben de buna saygı duymalıyım.

Yine de itiraf ettim: "Seni çok istiyorum."

Alnını benimkine yasladı. "Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin, Blair. Kararım arzu eksikliğinden kaynaklanmıyor. Sana hayal bile edemeyeceğin şeyler yapmak istiyorum. İnan bana, hepsini hayal ettim."

Bacaklarımla arasında bir uyarılma birikti. "Geceleri odana döndüğünde yaptığın şey bu mu? Korkaklığı bıraksaydın aslında neler yapabileceğini bir düşün?"

İnledi. "Bana sataşmayı bırakacağına dair verdiğin söze ne oldu?"

"Sen penisini bana bastırdın. Olan buydu. Artık her şey değişti."

Ellerini sırtımdan aşağı kaydırды. "Bunu yapmamalıyım herhalde." Kalçalarıma dokunmadan durdu ve elimden tutarak beni kumdaki bir yere götürdü.

Birlikte oturduk ve parlak aya baktık.

“Hayat gerçekten de ilginç, değil mi?” dedim. “Dünyadaki tüm insanlar arasında, ikimiz de yalnız ve arkadaşlığa özlem duyarken, burada karşılaştık.”

Elimi tekrar tuttu, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Kesinlikle kazalara inanmıyorum."

"Sence yukarıda birileri bunu planladı mı? Kafamın içine girdi, bir margarita içip sarhoş olmamı ve seninle buluşabilmem için o uygulamaya girmemi emretti mi?"

Tate bana döndü ve gülümsedi, gözleri ay ışığında parıltıyordu. "Nasıl olduğunu anlatamam ama sanki bu deneyimi seninle yaşamam gerekiyordu. Bana yeni bir hayat verdin."

Dalgalara bakarken içimden bir ah çektim. "Güzel bir son olurdu, değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

“Bizim hikayemiz. Cinsel işkence dolu bir güne daha katlanmaktansa ve hüznü bir vedaya katlanmaktansa... Her şeyden sonra, şimdi parmaklarımızı şıklatıp rahatsızlık duymadan ortadan kaybolabilirsek ne güzel olurdu. İkimiz de yara almadan kendi evlerimize dönebilirdik.”

Zamanın daha kısa olmasını istemem karşısında şaşkına dönmüş gibiydi, gözlerini kırptırdı. "Gerçekten de bir gün daha birlikte geçirmek yerine bunu mu istiyorsun?"

“Emin değilim. Sana çok bağlıyım. Belki de bu bağı bir an önce koparmak daha iyi olur.”

Kendi sözlerime inanıp inanmadığımdan emin değildim, ya da sadece onun tepkisini merak ediyordum. Ama acıyı uzatmamak mantıklı görünüyordu.

“Pekala.” Elimi sıktı. “Öyleyse, anlaşılamamaya razı olmalıyız, çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanın şu anda sona ermesinden hiç memnun olmadım.”

"Beni seviyorsun, değil mi?" diye sırıttım.

"Evet," dedi usulca, elimi ağzına götürüp öperken. "Tanrım bana yardım et, evet."

Bu, veda için harika bir nokta gibi geldi, bu yüzden elini bıraktım, ayağa kalktım ve binaya doğru yürümeye başladım.

Ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

Geri geri yürüdüm. "İşin başındayken bırakma mantığıyla... geç oldu. Odamıza dönmeliyim. Sanırım birlikte ne kadar uzun süre ayakta kalırsak,

benimle o kadar çok başın derde girebilir. Bu yüzden seni korumaya çalışıyorum."

"Eğer daha fazla vakit geçirmek istersen, uslu duracağıma söz veriyorum."

"Şey, iyi olacağıma söz veremem, bu yüzden..." Omuz silktim. "En iyisi gideyim."

El salladım, sonra arkamı dönüp ağır adımlarla uzaklaştım. Onu bırakmak istediğim son şeydi ama onun daha fazlasını istemesini sağlamam gerekiyordu.

Odamıza girdikten kısa bir süre sonra komodinin üzerindeki telefon çaldı. Daha önce hiç çalmamıştı, bu yüzden beni ürküttü.

"Merhaba?"

"Hey..." Tate'in sesi boğuk çıkıyordu.

"Odamı arayabileceğimi hiç fark etmemiştim."

"Evet. Eskiden böyle yapardık."

Güldüm. "Numaramı nereden biliyorsun?"

"Bana oda numaranızı söylediniz. Hepsi bu kadar. Tesis içindeki odalar arasında arama yapmak ücretsizdir."

"Güzel. Bunu fark etmemiştim." Boğazımı temizledim. "Ne haber?"

Tate tereddüt etti. "Bu gece seni üzdüm mü?"

"Hayır, elbette ki hayır. Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Beni o kadar aniden terk ettin ki, gecemizin henüz bittiğini düşünmemiştim."

Yatak odasındaki sesi ruhuma yapılan bir masaj gibiydi. Yatağa uzandım ve rahat bir pozisyona geçtim.

İşaret parmağımı telefon kablosuna doladım. "Bu akşam için yeterince heyecan yaşamadık mı?"

"Belki de sana biraz bağımlı olmaya başladım," dedi. "Yeterince zaman geçmedi."

İç çektim. "Daha önce de söylediğim gibi, birlikte geçirdiğimiz her an işleri daha da zorlaştıracak. Sanırım ben de işleri kolaylaştırmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

"Bacağı nasıl? Hâlâ iyi misin?"

"Şimdi kendimi gayet iyi hissediyorum. Sanırım yaşayacağım, senin altın düşün sayesinde değil."

"İyi."

Onun kahkahasının hafif titreşimini tüm vücudumda hissettim.

Sustuğunda, telefonda nefes alışımı duyabiliyordum. Sadece nefes alışını bile elimi iç çamaşıma sokma isteği uyandırmaya yetiyordu. Ona duyduğum bu ihtiyaç daha fazla dayanılmazdı. Kelimenin tam anlamıyla beni çıldırtıyordu. Hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım.

Sonunda, "Bunu her gece yaparken seni düşündüm," dedi.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı.

Aman Tanrım. Yutkundum. "Öyle mi?"

"Bunu itiraf etmemi sağlamaya çalışıyordun ama çok utanıyordum, çünkü hâlâ bir şekilde seni cinsel olarak düşünmenin yanlış olduğunu hissediyorum. Ama gerçek şu ki... Seni her zaman o şekilde düşünüyorum."

"Tate, bu kadar doğal bir şeyden neden utanıyorsun? Bu konuda nasıl hissettiğimize engel olamıyoruz."

"Bunun için bir cevabım yok, sadece seni düşünmemeye çalışsam bile işe yaramadığını söyleyebilirim. Sanki beynime kazınmışsın gibi."

"Sanırım bunun sebebi o kaşıntıyı gidermemiş olman. Fiziksel olarak birbirimizin yanında olduğumuz sürece muhtemelen asla geçmeyecek. Ama sen zaten her şeyin olabileceği ihtimalini ortadan kaldırdın." Uzun bir süre durakladım. "Bunu hemen şimdi yapmalısın... telefonda."

"Sen dinlerken mastürbasyon yapmamı mı istiyorsun?"

"Sadece dinlemekle kalmayacağım. Size katılacağım." Alt dudakımı ısırdım.

"Bilmiyorum..." diye tısladı.

"Bana dokunmayacaksın. Sanal karşılıklı mastürbasyon ne kadar zarar verebilir ki?"

Hiçbir şey söylemedi.

Daha geriye uzandım ve bacaklarımı çarşaflara sürttüm. "Yani az önce beni aradığında aklında seks yok muydu?"

"Bunu inkar etmeyeceğim. Bütün gece seks hakkında düşündüm."

"Bu konuda ortak noktamız var." Duraksadım. "Tate, şu anda odana gelsem ne yapardın?"

"Lütfen yapmayın," dedi sesi titreyerek. "Ciddi söylüyorum, yapmayın."

"Pekala. Eğer burada kalmamı istiyorsanız, tam burada kalacağım..."

Nefes alışverişi değişti, zorlaştı ve ağırlaştı. Çarşafların hışırtısını duyabiliyordum.

"Şu anda bunu yapıyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı.

İçimde bir arzu dalgası yükseldi. Elimle külotumun altına girip kendimi okşamaya başladım. "Ben de."

"Güzel..." diye mırıldandı.

Derin bir nefes verdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu gece o tanga içindeki kalçalarını düşünüyorum. Seni öne eğilmiş halde hayal ediyorum."

"Senin için kesinlikle eğilirdim."

"Öyle deme." diye inledi. "İçinde olmayı çok istiyorum."

"Seni içimde istediğimden daha fazla değil."

"Parmaklarını içeri sok ve benimmişim gibi davran," diye emretti.

"Sadece bir parmak, değil mi?" diye takıldım.

"Ne kadar da şımarıksın." diye kıkırdadı. "Ama madem sordun... sığdırabildiğin kadar."

"Pekala, o zaman," diye fısıldadım.

"Sadece sen beni sinirlendiğim bir anda güldürebilirsin." diye iç çekti.

Birkaç saniye boyunca sadece nefes alıp verdik.

"Eminim çok ıslanmışsındır," diye hırıltılı bir sesle sordu.

"Benim."

"Keşke tadına bakabilseydim. Bacaklarını açıyor musun?"

"Evet. Kapımız sonuna kadar açık."

"Ağzımın vajinanın üzerinde olduğunu hayal et."

"Tırnaklarımı saçlarına geçirir, yüzünü kendime doğru bastırırdım."

"Güzel." Nefesini verdi. "Seni kurutana kadar yalarım."

Kaslarım kasıldı. Bu sözler üzerine neredeyse boşalacaktım.

"Tate, ne kadar tahrik olduğumu, senin beni ne kadar tahrik ettiğini keşke tadabilsen.

Bu kısa telefon görüşmesi, hayatımda yaşadığım en tahrik edici şeydi. Kesinlikle Daniel'le olan cinsel ilişkimden çok daha fazla tahrik olmuşum.

"Şu an seni tatmak için her şeyimi verirdim, Blair."

Tate'deki bu ani değişimden cesaret alarak, doruk noktasına doğru ilerlediğimi hissettim.

"Sanırım geleceğim," diye duyurdum.

"Aman Tanrım," diye inledi.

Bacaklarımdaki kaslar kasılırken, onun da hemen arkamdan geldiğini duydum.

Ve sonra... coşku. Orgazmın etkisinden kurtulurken, neredeyse dayanılmaz ve acı verici bir his yaşadım; sanki onunla gerçekten birlikte olmanın deneyimini hiç yaşayamazsam lecekmişim gibi.

Ne kadar muhteşem olsa da, bu telefon seks içimdeki ihtiyaı dindirmeye yetmemişti. Yanımda olmayan bir adamın büyüsüne kapılmış bir halde, bitkin bir şekilde yatıyordum. Ve en kötüsünün çoktan yaşandığını fark ettim.

Bir anlamda Tate benim iimdeydi. Sadece birkaç gün içinde kalbime ve ruhuma sahip olmuştu.

Bölüm 10

TATE

Cuma sabahı uyandığımda Blair'i görmek için her zamankinden daha istekliydim. Ve bu sadece dün gece inanılmaz derecede harika geçtiği için değildi. Uzun zamandır yaşadığım en akıl almaz orgazmı bana yaşatmamış olsa bile onu görmek için bu kadar heyecanlı olurdum.

Birlikte geçirdiğimiz son gündü. Zaman hızla geçiyordu ve kaybedecek vaktim yoktu.

Yatağımdan fırladığımda, Blair'in odasına gidip kahvaltıda ne yapmak istediğini öğrenmeye karar verdim. Üzerimi giyip otel odamın kapısını açtım, ayaklarımın dibinde bir kağıt parçası buldum. İlk başta, kapıya asılan "Rahatsız Etmeyin" işaretlerinden biri olduğunu sandım, ama daha yakından incelediğimde bir zarf olduğunu fark ettim.

Onu alıp açtım.

Blair'den gelen mektubu görünce kalbim adeta durdu.

Tate,

Bunu yaptığım için bana kızma. Ama bu sabah uyandığımda, senden ayrılmaktan ne kadar çok korktuğumu fark ettim. Dün gece telefonda yaşadığımız o samimi an, durumu daha da kötüleştirdi.

Bu yüzden bu sabah erkenden otelden ayrıldım.

Bilmeni istiyorum ki, seninle geçirdiğim bu zaman beni daha iyi yönde değiştirdi. Keşke risk alsaydın da en az bir kez birlikte olmanın deneyimini yaşayabilseydik diye hep düşüneceğim. Ama tereddüdünü anlıyorum ve vicdanının bu kadar şiddetle karşı koyduğu bir şeye seni tekrar tekrar teşvik etmem adil olmaz.

Ay'a baktığımda her zaman seni hatırlayacağım; tıpkı dün gece sahilde birlikte yaptığımız gibi.

Ve lütfen geçmişte her şeyi mükemmel yapmadığınız için kendinizi suçlamayın. Bugün ve her gün yeni bir gün.

*Aşk,
Blair*

Kağıt elimde titredi.

Bu da neyin nesi?

Gitti mi?

Elim titreyerek mektubu en az iki kez daha okudum.

Bu doğru olamazdı. Onu bir daha asla göremeyecek miydim? Gitmeden önce, bana ihtiyacı olursa diye, numaramı vermeyi planlamıştım. Belki soyadını da alırdım, ama hayatımın geri kalanını onu takip ederek geçirmeyeceğime güvenmesi gerekirdi.

Üzüntü beni sardı. Düzgün bir veda etmeden gitmenin çözüm olduğunu düşündüğüne inanamadım.

Havaalanına aceleyle gitmeli miyim?

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Düşünmek.

Düşünmek.

Bu, kolayca verdiği bir karar değildi.

Ne kadar acı verici olsa da, onun isteklerine saygı duymak zorundaydım.

Yine de, ne olur ne olmaz diye koridorda hızla asansöre koştum ve odasına gittim. Belki de henüz ayrılmamış olma ihtimali çok az da olsa vardı.

Kapıyı çaldım.

Hiçbir yanıt gelmedi.

Midem düğümlendi. Ama henüz bunu kabullenememiştim.

Hemen lobiye koştum ve etrafa baktım. Ondan eser yoktu. İki restoranı da kontrol ettim. Blair orada yoktu.

Resepsiyona Blair adında birinin çıkış yapıp yapmadığını sordum ve hayır dediler, ancak çıkarken resepsiyona uğramanın zorunlu olmadığını söylediler, bu da pek cesaret verici değildi.

Tesisin içini dışını iyice aradıktan sonra, Blair'in ayrıldığını kabullenmekten başka çarem kalmamıştı.

O gitti.

Ayrılık anında hissettiğim derin üzüntü, tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Sanki kalbim sökölüp alınmış gibiydi. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Odamıza döndüm ve yatağıma uzanıp mektubunu birkaç kez daha okudum, sonra pişmanlık içinde boğulurken gözlerimi kapattım.

Onunla iletişime geçmenin hiçbir yolu olmadığı için kendimi tamamen çaresiz hissettim. Ziyaretçi bilgileri gizliydi, ancak muhtemelen iş yerimizden iletişim bilgilerini bir şekilde edinebilirdim. Ailem buranın sahibiydi. Ama Blair soyadını bilmemi istemiyorsa, işleri bu şekilde bitirmeyi seçtiyse, bu bilgiyi edinmenin ne faydası olacaktı? O lanet olası mektupta bana numarasını veya soyadını bırakabilirdi. Ama bırakmadı ve ben de onun mahremiyetini ihlal etmeyecektim.

Dakikalar geçtikçe içimdeki boşluk daha da arttı, pişmanlık beni boğdu. Onunla yatmalıyım, benden istediği ve tüm varlığımla arzuladığım deneyimi ona yaşatmalıyım. Neden bu kadar korkmuştum? Evet, gençti ama yine de yetişkin bir insandı. Artık onu yeterince tanıyordum ve bunu şimdi, o gittikten ve harekete geçme seçeneği ortadan kalktıktan sonra görebiliyordum. Belki de tereddütüm, onun bana veda etmeye, hatta soyadını veya numarasını bile vermeye layık olmadığını düşünmesine neden olmuştu.

Kahvaltı büfesi bitmeden hemen önce nihayet aşağı indim. İştahım yoktu ama odamda oturup keyifsizce vakit geçirmekten başka bir şey yapmam gerekiyordu. Tam büfeyi toplamaya hazırlanırken vardım, son simidi ve muzı kaptım. Ama Langley'i ailesiyle otururken görünce, yiyecekleri tekrar yukarı götürmeye karar verdim. Kendimi berbat hissederken gereksiz sohbetler yapmak en son isteyeceğim şeydi.

Kaçmayı başaramadan Langley bana doğru geldi.

"Yine yalnızsın." Gülümsedi.

"Evet."

"Arkadaşına ne oldu?"

"Gitti." Yutkundum, bu sözler ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Çok kötü." Başını yana eğdi. "Sizin için biraz genç değil miydi? Birinin kızı gibi görünüyordu."

"Neredeyse yirmi yaşında ve yaşına göre olgun."

Blair'in bana karşı kullandığı ve benim de her zaman görmezden geldiğim, onun hâlâ bir genç kız olduğunu ısrarla söylediğim aynı gerekçeleri şimdi ben de kullandığımı görünce kendime güldüm.

Langley gözlerini devirdi. "Biliyorsun, hepiniz aynı erkeklersiniz."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece tek bir şeyle ilgileniyorum."

“Bunun sizi ilgilendirdiğinden emin değilim. Ayrıca tüm erkekleri aynı kefeye koymanıza da gerek yok. Bazen sadece arkadaşlık ve uyum isteriz. Bu da her zaman aynı sıkıcı, tahmin edilebilir, yaşa uygun paket halinde gelmez.”

Yüzünü buruşturdu. "Beni sıkıcı mı diyorsun?"

“Elbette hayır. Sadece başkalarının seçimlerini bu kadar çabuk yargılamamanız gerektiğini söylüyorum. Yorumumun sizinle hiçbir ilgisi yoktu.”

Başını öne eğdi. "Özür dilerim. Haklısınız. Eski sevgilim beni daha genç bir kadın için terk etti ve sanırım bu durum beni biraz travmatize etti."

Omuzlarımı gevşettim ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. "Lanet olsun. Özür dilerim. Bu kesinlikle tepkinizi açıklıyor."

Langley, anne ve babasına doğru baktı. "Bu tatilin bana iyi geleceğini düşünmüştüm, ama sadece beni daha da üzdü. Burada çok güzel anılarım var. Ve sizi görmek... Birçoğunu gerçekten ön plana çıkardı." Başını aşağıya eğdi. "O günler geride kaldı. Bunu biliyorum. Ama burada geçirdiğim zaman, hayatımın ne kadar çok yılını boşa harcadığımı hatırlatıyor bana."

Ona acıdım ama şu an bu konuşmayı düzgün bir şekilde yürütecek durumda değildim. Ancak özür dileyip veda etmeden önce, o devam etti.

"Sanırım benimle ilgilenmediğin için biraz hayal kırıklığına uğradım."

Anlayışlı olmaya çalışarak başımı salladım. "Kişisel algılama lütfen."

Omuz silkti. "Tamam."

"Bak, gitmem gerekiyor..." dedim ona. "Başını dik tut. Zamanla her şey düzelecek. Sadece bu fırtınayı atlatman gerekiyor."

Kendi tavsiyelerime inanıp inanmadığımdan emin değildim, ama saçma olsa bile onu olumlu bir şekilde uğurlamaya çalışayım dedim. Ona en iyisini diledim.

"Kendine iyi bak, Langley."

Ben uzaklaşırken "Hoşça kal," diye mırıldandı.

Yukarı kata çıktım, yatağımın kenarına oturdum ve kendimi zorlayarak simidi yedim. Kahve bile içmemiştim. Normalde bağımlı olduğum bir şeyi unutmuşsam, aklımın yerinde olmadığını biliyordum. Bağımlı. Şu anda tam olarak böyle hissediyordum. Sanki Blair'den yoksunluk çekiyordum.

Ne kadar da iç karartıcı bir gün olacaktı bu. Buranın her köşesi bana Blair'i hatırlatacağı için, birlikte yaptığımız ve yapmadığımız her şeyi hatırlayacağım için, kendim erkenden çıkış yapmalı mıyım diye düşündüm.

Cep telefonum çaldı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ta ki Blair'in numaramı hiç bilmediğini hatırlayana kadar. Arayan annemdi.

"Hey, anne," diye mırıldandım.

"Merhaba canım. Hala Midnight Key'de misin?"

"Evet." diye iç çektim. "Şimdilik. Yarın sabaha kadar burada kalmam gerekiyordu ama şimdi emin değilim. Belki erken ayrılırim."

"Nedenmiş?"

Saçımı çekiştirdim. "Bu konuya gerçekten girmek istemiyorum."

"Terry Munson bana kızının orada sizinle karşılaştığını söyledi."

Kahretsin. Ağzı bozuk Langley.

Yatağa uzandım ve iç çektim. "Öyle mi yaptı?"

"Evet."

Annem sustu ve bir şey söylemediğini anladım.

Gözlerimi devirdim. "Başka ne söyledi sana?"

"Senin, senden yarı yaşındaki biriyle oldukça samimi olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Kendi işine baksın."

"Yani doğru mu?"

"Evet, benden daha genç biriyle tanıştım. Tatlı bir insan, yaşına indirgenmeyi hak etmiyor. Aramızda hiçbir şey olmadı, eğer kastettiğiniz buysa. Çoğunlukla masum bir şeydi. Birlikte eğlendik. Hepsi bu. Bir süreliğine dertlerimden uzaklaşmamı sağladı. Ve şimdi o da uzaklaştı. Hikaye burada bitiyor."

Gerçeklik benim zihnimde çok daha karmaşık olsa da, bu aşağı yukarı her şeyi özetledi.

"Kaç yaşındaydı?"

"Neredeyse yirmi." Yine aynı şeyi söylüyorum.

"Biliyorsun, babanla tanıştığımda ben de o yaşlardaydım," dedi annem.

"Ama günümüzde insanlar o kadar genç yaşta evlenmiyorlar. Yine de eğer o senin için doğru kişi ise, genç diye onu caydırmamalıyım."

Bu, kararlarım konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Başımı salladım. "Zaten önemli değil."

"Bir tür orta yaş bunalımından mı geçiyorsunuz?"

Buna gülmek zorunda kaldım. "Anne, orta yaşlı değilim."

"En azından henüz değil." Duraksadı. "Neyse, Langley'de ne sorun var? Seni hep sevmiştir."

Langley, istediğim şeyin tam tersiydi.

“Onda yanlış bir şey yok. Sadece ilgimi çekmiyor.”

"Sen her zaman seçici olmuşsundur."

"Seçici olmakta hiçbir sakınca yok."

"Taylor ile iletişime geçtiniz mi?"

"Hayır, ama eve döndüğümde onu arayacağım. Onunla konuşursanız, burada olduğumdan bahsetmeyin. Yanlış anlamasını ve onu ziyaret etmek yerine Keys'e gelmeyi tercih ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Eve gelmeden önce kafamı toplamam gerekiyordu.”

"Bunu hiç dile getirmedim," dedi.

Tavana bakarak mırıldandım: "Onu ziyaret etmemin zamanı çoktan geldi, beni görmek istemese bile."

“Onun seni görmek isteyip istemediği konusunda endişelenmeyi bırakmalısın,” diye azarladı. “O sadece seni görmek istemediğini düşünüyor – ya da daha büyük olasılıkla, seni görmek istemiyormuş gibi yapıyor. Ama babasıyla olan o bağa çok hasret.”

Saçlarımı elimle düzelttim. "Umarım haklısındır."

"Oğlum, sanki bir kamyonun altında kalmışsın gibi konuşuyorsun."

Aynen öyle hissediyordum. "İyiym, sorun değil. Benim için endişelenmeyin, tamam mı?"

"Umarım oradaki son gününüzde güzel vakit geçirirsiniz. Babanızla birlikte sizi şaşırtmak için gelmeyi düşündük ama vazgeçtik."

"Yapmalıydın," dedim, bunu gerçekten kastettiğimden emin olmasam da.

Ailem teknik olarak hâlâ tatil köyünün sahibiydi, ancak çoğu işletmeyi babamın şirketinin çalışanlarına devrettikleri için nadiren ziyaret ediyorlardı. Gelselerdi, burada birden fazla kişiyi rahatsız ederlerdi. Normalde onlarla vakit geçirmek güzeldi, ama Blair'le takılırken bunu nasıl idare edeceğimi hayal bile edemiyordum. Tüm dikkatimi o çekmişti.

"Belki bir dahaki sefere," dedi. "Ve belki bir gün hepimiz Taylor'la orada buluşabiliriz. Oranın tadını yeterince çıkaramıyor."

“Bu harika olurdu.” Pencereden içeri süzülen güneşe baktım. “Neyse anne, seni bırakmalıyım. Duyduğun dedikodulara dayanarak burnunu sokmaya çalışsan bile, arayıp sorduğun için teşekkür ederim.”

Buna cevap vermemeyi tercih etti. "Seni seviyorum oğlum."

"Seni seviyorum anne. Babama benden selam söyle."

Telefonu kapattıktan sonra, telefonumu fırlattım ve şakaklarımı ovuşturarak buradan bir an önce uzaklaşmanın doğru olup olmadığını tekrar

düşündüm.

Sonra kapıma birisi vurdu.

Bu da kimin nesi?

Hiçbir şeyi umursamadan, gözetleme deliğine bakmadan kapıyı açtım ve onu görünce neredeyse geriye doğru düşecektim.

Gözlerimi kırıştırdım, aniden ölümden geri döndüm ve fısıldadım, "Blair..."

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Hayır," diye homurdandım. "İyi değilim, lanet olsun. Gittiğini sandım. Senin için yas tutuyordum."

Yüzü kızardı. "Ben hiç ayrılmadım."

"Ne oluyor be?"

Odaya girerken, "Hiç ayrılmadım," diye tekrarladı.

Bir an için arkamı döndüm ve şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüş bir halde ileri geri yürüdüm. Ama bir an nefes aldığımda, öfkem sevince dönüştü. O gerçekten hala buradaydı. Bana verilen ikinci şansı takdir etmem gerekiyordu.

Ona doğru dönerken nefesim hızlandı. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum, ama açıkçası umrumda da değil."

Yüzü daha da kızardı. "Bu bir 1 Nisan şakasındı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Gerçekten de 1 Nisan olduğunu fark ettim. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Başını salladı ve ayaklarına baktı. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Bunu sana yapmamalıydım."

Sesimi yükseltirken duygularım birden öfkeye dönüştü. "Tabii ki, bunu yapmamalıydın."

"Çok üzgün görünüyorsun. Böyle olmasını istememiştim. Notu çok erken bıraktım ve bu kadar zaman geçmesine izin vermemeyi planlamıştım. Ama sen düşündüğümde daha erken kalkmışsın ve ben de bir süre daha uyuyakaldım. Üzgün olmana çok üzüldüm. Aptalca bir şeydi." Blair ağlamaya başlarken sesi titriyordu. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden nefret mi ediyorum?" Başımı salladım ve güldüm. "Hayır... Seni gördüğüme o kadar çok sevindim ki senden nefret edemem. Şu an duygularım karmakarışık."

Başını salladı ve gözlerini sildi, hâlâ suçlu görünüyordu. "Doğrusu, mesele sadece 1 Nisan'la ilgili değildi."

"Ah evet?"

"Nelerden vazgeçtiğini anlamanı istedim." Yavaşça yaklaştı. "Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi düşünmek nasıl bir duyguydu?"

Gözlerim faltaşı gibi açılmış, düşüncelerim pinpon topları gibi zihnimde dönüp dururken ona baktım. "Babalık görevini ele alış biçimim dışında, hiçbir şeyden bu kadar pişman olmadım."

"Neyden pişman oldun? Hiçbir şey yapmadın ki."

"Kesinlikle."

Elini göğsüme koydu. "Seni terk ettiğimi düşünmene izin vermem yanlıştı. Duygularınla oynadığım için özür dilerim."

"Yaşayacağım." Nefes alışverişim nihayet yavaşlamaya başladı.

Elini yüzüme koydu ve gözlerime baktı. "Beni gerçekten önemsiyorsun. Bunu şimdi anlıyorum."

Bedenimi onun bedenine bastırdım, göğüslerinin göğsüme değmesiyle içimde bir ateş tutuştu. Gözlerim onun gözlerine kenetlendi.

"Sanırım cezayı hak ediyorum," diye mırıldandı.

"Sen tam bir cadısın." Dişlerimi sıktım. "Beni delirteceksin."

Göğüslerini bana daha sıkı bastırdı, gözleri arzuyla parlıyordu. Anında sertleştim, bir şekilde bunun geri dönüşü olmadığını biliyordum.

"Herkesin bir kırılma noktası vardır, Blair."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Benim evime hoş geldin."

Elimi beline dolayarak onu tutkulu bir öpücüğe çektim. Tek umudum, yapacağım şey için beni affetmesiydi.

Bölüm 11

BLAIR

Vücudum alevler içinde kalmış gibiydi.

Tate'in elleri kalçalarımı sarmış, dillerimiz birbirine değdikçe sıkıyordu. Onu yeterince hızlı tadamıyordum, ellerimle vücudunu yeterince hızlı keşfedemiyordum, onu yeterince hızlı içimde hissedemiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

"Lütfen benimle seviş," diye yalvardım. Lafı uzatmaya vakit yoktu.

Tate benim ağzımı kapatarak konuştu: "Keşke bunu durdurabilseydim —"

"Yapamadığın için minnettarım." Ellerimi saçlarının arasından geçirdim, iç çamaşırım çoktan ıslanmıştı. Bu kadar kaslı, bu kadar güçlü bir adamla birlikte olacağımı hiç hayal etmemiştim. Cinsel uyarılmam, insanüstü bir seviyeye ulaşmıştı. "Durma Tate, sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın var mı?" Ağzıma doğru güldü. "Sana gerçekten ihtiyacım var."

Kollarımı boynuna doladım ve ona tırmanmaya çalıştım. Tate beni duvara taşıdı ve sırtım duvara yaslandığı anda bir adrenalin patlaması yaşadım.

Bir an duraksadı ve gözlerimin içine baktı. "Nasıl nazik olacağımı bilmiyorum. Sanırım senin için fazla geliyorum."

"Şu an nazik olmanı istemiyorum. İstedğin kadar sert bir şekilde benimle sevişmeni istiyorum. Bana her şeyi yapmanı istiyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı boğazımı öperken. "Senin gittiğini sandığımda, çok mutsuzdum."

Başımı geriye doğru eğerek nefes nefese kaldım. "Sana veda etmeden asla gitmezdim."

Yüzünü boynuma gömdü. "Ölmeden önce en az bir kere amının sikimi sarmasını hissetmem gerekiyor."

"Birden fazla kez olmasını bekliyorum."

Tate beni kucağına alıp yatağa götürdü ve ikimizi de yatağın üzerine yatırdı.

Alnına düşen bir tutam saçla üzerime doğru eğildi. Güçlü, dövmele kollarının beni sıkıca kavramasının verdiği o anın tadını çıkarmak için bir an durdum.

"Blair, bana bak."

Kalbim gümbür gümbür atarken, güzel gözlerinin önündeki saçlarını kenara çekip daha derine bakabilmek için elimi uzattım.

"Bu dünyada seni istediğim kadar hiçbir insanı istemedim," dedi.

"İkimiz de aynı fikirdeyiz."

Gözleri arzuyla parlıyordu. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Evet."

Başını salladı ve anladım ki, özlemi bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu, bu yüzden kabul etmişti. Tate'i daha önce hiç böyle görmemiştim ve bir daha da görmeyeceğimi düşünmüştüm. Ayrılığım onu derinden etkilemişti. Hareketlerim acımasızlığa yakın olsa bile, umduğum şey buydu. Ama bu? Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Gözlerindeki ifade hem savunmasız hem de açgözlüydü. "Ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum. Sana dokunabilir miyim?"

"Lütfen," diye yalvardım, ellerinin üzerimde olmasını çok istiyordum.

Tate elini eteğimin altına soktu. Külotumu kenara itti ve parmağını içime soktu. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Ne oluyor Blair?" Bir parmağını daha ekledi, yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirdi, her hareketinde nefesleri daha da titrekleşiyordu. "Ne kadar ıslak olduğuna inanamıyorum."

"Şimdi bana neler yaptığını biliyorsun," dedim. "Birlikte olduğumuz neredeyse her an ıslak oldum. Senin yanında olmak beni inanılmaz derecede azdırıyor."

İnledi. "Seni gördüğüm andan itibaren, yanlış hissettirse bile, seninle birlikte olmak istedim. Elimde değil. İnanılmaz derecede güzelsin." Parmaklarını daha derine kaydırды ve gözlerini kapattı. "Mutlak mükemmellik."

"Beni daha fazla bekletme," diye fısıldadım, kaslarımı parmaklarının etrafında sıkarak, boşalmaya hazır olduğumu hissettim.

"Seni bekletmeyeceğim bebeğim." Başını salladı. "Artık bununla mücadele etmekten vazgeçtim."

Yanlarını kavradım, tırnaklarım derisine saplandı. "Öyle olsan iyi olur."

Parmaklarını yavaşça geri çekti ve tekrar içime soktu. "Ve sakın veda etmeden buradan gitmeye kalkma."

Sona o kadar yakındık ki, bir anlamda birlikte geçirdiğimiz her dakika bir veda gibiydi. Tate yataktan kalkıp bir anlığına yanımdan ayrıldığında bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım. Vücudunun sıcaklığının yerini soğuk hava aldı. Muhtemelen ne yaptığını anlayana kadar panikledim. Ancak bu kısa ayrılık dayanılmazdı. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ondan kalıcı olarak ayrılmakla nasıl başa çıkacaktım? Onu yatağın diğer tarafında, hele ki ülkenin diğer tarafında istemiyordum. Yan sehpanın çekmecesine uzandığını gördüm.

Dizlerinin üzerine tekrar çökmeden önce prezervatifi yatağın üzerine yanına koydu. Kot pantolonunun fermuarını açarken, beklentiyle dudaklarımı yaladım. Pantolonunu ve boxer şortunu indirdi, penisi dışarı fırladı, ucu ıslaktı. Tate'in penisi inanılmaz büyüktü. Prezervatif ambalajını yırtarken alt dudağımı ısırdım. Kalın penisini prezervatifin içine yerleştirdi ve ucunu sıkıtiğinde, bacaklarımın arasında kalbimin atışını hissettim.

Bana baktı. "Önce seni tatmam lazım, tamam mı?"

Zar zor konuşarak, dilimi alt dudağımın üzerinden geçirdim ve olacıklara hazırlanarak başımı salladım.

Tate iç çamaşırlarımı aşağı kaydırđı ve bacaklarımı araladı. Pozisyon alırken düzensiz nefeslerinin sıcaklığı bile beni çıldırttı. Birkaç saniye sonra, ağzının tatlı sıcaklığını klitorisimde hissettim.

"Aman Tanrım." Gözlerim geriye doğru döndü. Daha sert bastırdığında, bedenimden ayrılacakmışım gibi hissettim. "Aman... benim..."

Tam doğru miktarda baskı uyguladı, yalayarak ve emerek. Sıcak ağzının üzerimdeki hissi, dilinin beni keşfetmesi—daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Ve bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu biliyordum.

Tate, beni zevklendirmek için tüm yüzünü kullanmış olmalı, çünkü sakalının tenimi inanılmaz bir şekilde kaşıdığını hissettim. Aman Tanrım. Anlaşılmaz kelimeler mırıldanmaya devam etti. Hassas tenime her fısıltısı, dilinin her dokunuşuyla anında boşalmamak için kaslarımı sıktım. Kesinlikle bir sonrakini beklemek istiyordum ve çok erken boşalarak kendimi tam deneyimden mahrum bırakmak istemiyordum.

Sonunda nefes almak için başını kaldırdığında, "Artık daha fazla bekleyemem," diye mırıldandı. "Seni becermem gerek."

Onun ağzındaki uyarılma görüntüsü neredeyse en erotik şeydi ve beni öpmek için eğildiğinde, dudaklarında kendi tadımı hissettim. Saçlarını

çekiştirdim. "İçimde sana ihtiyacım var, Tate."

Üzerime eğildi, dizleriyle beni sıkıştırdı. "Şu anda bana verdiğin şey en muhteşem hediye. Sen benim lanet olası rüyamsın, Blair. Bunu asla unutma."

Söyleyebildiğim tek şey, "Teşekkür ederim" oldu.

Kulağa aptalca ve çaresizce gelebilir ama sonunda çekingenliğini bir kenara bırakıp bana özlediğim şeyi verdiği için çok minnettardım. Bu, onun için olduğu kadar benim için de bir hediye gibiydi.

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim." Gözleri parladı. "Seni hak etmiyorum."

Elimi uzatıp çenesini okşadım. "Evet, öyle."

Sonra kalın penisinin içime girmesinin yakıcı etkisini hissettim. İçime doğru batarken boğazının arkasından inledi.

Zevkten bir çığlık attım.

"Kahretsin, Blair. Bu çok..." Sözleri yarım kaldı.

İçeri ve dışarı doğru hareket etmeye başlarken bir şeyler mırıldandı. Sözleri anlaşılmazdı, ama ne demeye çalıştığını anladım. Bedenlerimiz birleştiğinde aynı tarifsiz mutluluğu hissettim.

"Biliyorum, Tate. Biliyorum."

Bir anlığına durdu ve gözlerini kapattı. "Hayal ettiğimden bile daha iyi hissediyorsun. Kendimi kontrol etmeliyim," diye fısıldadı. "Bana bir saniye ver."

Tate karın kaslarını sıktı. Kontrolsüz görünüşüne bayılıyordum, yine de kontrolünü kaybetmemesini umuyordum çünkü bunun bitmesine hiç hazır değildim. Açıkçası, beni daha sert becermesine ihtiyacım vardı.

Kendine geldiğinde Tate yavaşça başladı, kalçalarını kontrollü hareketlerle ileri geri itiyordu. Ben de her birine karşılık vererek kasıldım. Ama sonra daha hızlı, daha sert bir şekilde içime girmeye başladı. Yatak başlığı duvara çarptı.

Evet. Tam olarak istediğim şey buydu, en çılgın hayallerimde bile hayal ettiğim şeydi. Aslında, hepsini aştı. Doyamadım. "Daha sert sik beni," diye yalvardım, tırnaklarım sırtına saplandı.

"Seni gerçekten istediğim gibi becermekten korkuyorum."

Ama söylediklerine rağmen, Tate vücudunu benimkine daha büyük bir güçle çarptı, ağırlığı beni ezdi ve kendini tamamen bıraktı. Daha önce hiç seks sırasında bu kadar tahrik olmuş ve kontrolsüz hissetmemiştim. Belki de gerçek bir erkekle hiç birlikte olmadığım içindir.

Tate tekrar yavaşladı ve boynumu öpmeye başladı. Kalçasını kavrayıp hareketlerini yönlendirdim. Sonra ben bacaklarımı etrafına dolarken o da ağzımı adeta yuttu.

Tekrar sonuna kadar ileri itti ve vücudunun titrediğini hissettim.

“Kahretsin,” diye homurdandı. “Ben—”

“Gel...” diye yalvardım, kendi orgazmımın da içimde hızla yayıldığını hissederken onun cümlesini tamamladım. Ağzımı sessiz bir çığlıkla açtım, vajinamın kasları, prezervatifin içinden içimi dolduran sıcaklığın etkisiyle kasıldı.

"Aman Tanrım..." diye hırıltılı bir sesle boynuma doğru inledi, defalarca içime girip çıkarken inlemeleri odada yankılanıyordu.

O mutluluk halinden birlikte inerken, ileri geri sallanmaya devam ettik. Gözlerime baktığında, bir kez daha büyük bir minnettarlık hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bölüm 12

TATE

Şaka mı yapıyor? Bana tekrar mı teşekkür ediyor?

"Sana söylemiştim. Asıl sana teşekkür etmesi gereken benim, güzelim." Dikkatlice geri çekildim ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Prezervatif..." diye mırıldandım yataktan kalkmadan önce.

Telaşlı görünüyordu. Sanki onu hemen şimdi bırakıp gitmek istiyormuşum gibi...

Hemen banyoya koştum, prezervatifi attım ve onunla geçireceğim değerli saniyeleri boşa harcamak istemediğim için hızla yatağa geri döndüm.

Blair bana doğru uzandı, beni öperek kendine çekti, bedeni benimkine yapıştı. Penisimin sertleşmeye başladığını hissettim. Bu nasıl olabilir? Daha önce hiç bu kadar kolay tahrik olmamıştım. Ve bu kızı bir günden kısa sürede terk etmem mi gerekiyordu?

Blair geri çekildiğinde gülümsedi. "Şuna bakın."

"Ne?"

"En kötüsü oldu ve ikimiz de sapasağlamız. Gökyüzü yere düşmedi. Dünyanın sonu gelmedi." Parmağını göğsüme doğru uzattı. "Boş yere endişelenmişsin, koca adam."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Buna inanmayı çok isterdim ama bundan yara almadan kurtulacağımızdan pek emin değilim. Şimdi birbirimizden ayrıldıktan sonra daha çok incinmeyeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Bir an onu inceledim. "Yanlış anlama. Buna değdi. Ama işleri çok daha zorlaştırdık, henüz farkında olmasan bile, Blair."

Gözleri muziplikle doldu. "İşleri tekrar zorlaştırmayı planlıyorum."

"Çok zor olmayacak." diye kıkırdadım. "Bana güven." Penisimin seğirmesi geçti.

Gülümsemesi soldu. "Ama ciddi söylüyorum, pişman değilsin, değil mi?"

"Hayır, asla. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissetmemi sağlayan bir şeyden pişman olamam. Ama ayrılık artık daha zor olacak. Sadece bunu söylüyorum."

"Her iki durumda da birbirimizden ayrılmak zor olacak," dedi.

"Az önce yaptığın şaka sayesinde bunu bizzat deneyimledim. Yani evet, katılıyorum." diye ters ters baktım.

Yüzü kızardı. "Sana bunu yaptığım için tekrar özür dilerim."

İçten içe biliyordum ki, ondan ayrıldıktan sonra onunla seks yaptığım için suçluluk duygusu da baş gösterecekti. Ama bu, o kadar doğal, o kadar inanılmaz derecede harika hissettiren bir şey için pişman olmama yetmiyordu. En azından artık bunun hatırasına sahip olacaktım, ne kadar acı verse de. Daha önce sözde ayrıldığında hissettiğim pişmanlıktan daha kötü bir şey yoktu. Artık bunu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacaktım.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Ona doğru eğildim ve öptüm. "İşte bu."

Gülümsedi. "Yatakta kalmak mı istiyorsun?"

Ağzından konuşarak "Aşağı yukarı öyle." dedim.

Yüzünü çevirdi, kalçasını penisime bastırdı. Kollarımı ona doladım, onu kendime doğru çektim. Onu tutarken içime bir huzur çöktü. Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik. Uzun vadede onun için doğru kişi olmasam bile, şu an benimle mutluydu. Birbirimizi mutlu ediyorduk. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Zaman çok hızlı geçiyor. Bir gün daha benimle kal, pazara kadar," dedim, daha iyi düşünmeden önce.

Blair bana doğru döndü. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Acıyı uzatıyor olabilir ama veda etmeye hazır değilim."

"Seninle burada kalmak zorundayım, çünkü başka birini karşılayacak param yok—"

"Bu zaten kesin, güzelim. Elbette benimle kalmanı istiyorum. Artık iki odaya gerek yok."

"O halde hiç düşünmeye gerek yok." Gülümseyerek parmağını çenemde gezdirdi. "Uçuşumu değiştireceğim ve böylece elimizdeki fazladan zamandan en iyi şekilde faydalanabiliriz."

Penisimin artık tamamen sertleşmiş ve tekrar hazır olduğunu hissettim. Bu benim için bir rekor olmalıydı. Ama daha önce o kadar çılgınca davranmıştık ki, onun güzel vücudunu takdir etme fırsatım olmamıştı. Sadece açlıktan ölüyordum. "Sana biraz bakabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette."

Yatak örtüsünü indirdim ki onu iyice inceleyebileyim. Bu anı hafızama kazımak, asla unutmamak istiyordum. Tek bir detayı, baştan ayağa tek bir kıvrımı bile kaçırmak istemiyordum. Güzel mavi gözleri, kalkık burnu. Alt dudağının üst dudağından biraz daha büyük olması. Sırtına dağınık bir şekilde dökülen uzun, kirli sarı saçları. Yumuşak teni. Yarım dolar büyüklüğündeki mükemmel pembe meme uçları. İçeri doğru kıvrık göbek deliği. Vajinasını kaplayan ince açık kahverengi tüy tabakası. Pürüzsüz bacakları. Hatta ayak parmakları bile mükemmeldi.

"Beni tarıyor musunuz?" diye sordu sonunda.

"Bunu yapmanın ve bu görüntüyü zihnime kalıcı olarak kazımanın bir yolu olsaydı, yapardım."

Gülümsemesi yumuşadı. "Belki zamanla unutursan daha iyi olur."

"Asla." Göğsüm sıkıştı. "Seni unutmak asla daha iyi olmayacak."

"Birbirimizden ayrılmanın ne kadar acı verici olacağını belirttiğinize göre, belki de ayrıntıları hatırlamamak ve sadece belirsiz bir anıya tutunmak daha kolay olur. Belki de asıl zorlaştıracak olan ayrıntılardır."

"Bunu mu umuyorsunuz? Ayrıntıları unutmayı mı?"

Başını salladı. "Seni unutmak istemiyorum, hayır. Ama sanırım zamanla, istesek de istemesek de ayrıntılar kaçınılmaz olarak bulanıklaşacak. Sadece şunu söylüyorum ki, belki de unutmak, işleri kendiliğinden kolaylaştıracak. Neredeyse bir koruma mekanizması gibi."

Özellikle az önce geçirdiğimiz inanılmaz zamanı göz önünde bulundurursak, ortam beklediğimden daha ciddi bir hal almıştı. Sonra o, bu hava değişimini pekiştirdi.

Blair boğazını temizledi. "Bunu sadece bir kez soracağım, tamam mı? Bunu bir mesele haline getirmeyeceğim. Ve sana baskı yapmayacağım."

Yutkundum. "Pekala..."

"Sence aramızda bir ilişki çıkma ihtimali var mı?" Sesi titriyordu. "Ya, iletişimimizi sürdürürsek?" Yüzü kızardı, bana karşı hislerinin gerçek bir yansımasıydı bu. Riskler yüksekti, çünkü nasıl cevap verirsem vereyim, onu mutlaka incitecektim.

Bir an için gözlerimi kaçırdım, içimi bir korku kapladı. Sorusu beni şaşırtmış olsa da, aslında şaşırmamalıyım. Ben de o fanteziyi çok istiyordum ama uzun vadede onun için iyi biri olmadığımı tüm kalbimle biliyordum. Blair ile ne kadar çok zaman geçirirsek, bunu o kadar çabuk anlayacaktı. Henüz hayatına bile başlamamıştı. Oğlumun annesinden, oğluma, görevdeyken ölümüne sebep olduğum adamlara kadar birçok insanın hayatını mahvetmiştim. Blair'in hayatını da mahvetmeye asla niyetim yoktu. Bu da bana güçlü durmaktan başka seçenek bırakmadı.

Sonunda doğru kelimeleri buldum. "Tatil köyünün ötesinde bunu keşfetme, iletişimde kalma ve seni kaybetmeme fırsatını çok isterdim." Tereddüt ederken midem düğümlendi. "Ama bunun sana fayda sağlayacağını sanmıyorum Blair, birçok nedenden dolayı. O yola bir kere girdikten sonra geri dönmek için çok geç olacak. Bu yüzden bence seyahatimiz bittiğinde ilişkimizi sonlandırmak senin için daha iyi olur."

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Bunun benim için daha iyi olduğunu düşünüyorsun... Peki ya sen?"

"Sana söyledim, seni hak etmiyorum."

"Ama eğer bunun hayatımı nasıl etkileyeceğinden endişelenmeseydin, benimle birlikte olmak isterdin, değil mi?"

Kesinlikle evet. Bunda tartışma yoktu. Ama nasıl cevap vereceğimi dikkatlice düşünmem gerekiyordu. Onu yanıltamazdım. Bunun nereye gideceğini görmekte bir sakınca görmeyeceğine beni ikna etmeye çalışırdı. Bu çok büyük bir riskti ve şu anki hislerimden etkilenmeyeceğime güvenmiyordum.

"Cevap karmaşık," dedim. "Ama seninle birlikte olmak isteyip istememem önemsiz, tamam mı? Hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Pekala." Derin bir iç çekti, yüzünde hüznü vardı. "Zorlamayacağım. Kalan zamanımızın tadını çıkarmayı seçeceğim."

Elimin tersiyle yanağına hafifçe dokundum. "Sana çok fazla bağımlı olduğumu şimdiden hissediyorum. Ve bağımlılıklar genellikle bizi tüketmeden önce kırılmalıdır."

Daha da yaklaştı ve dudaklarımın üzerine fısıldadı: "Öyleyse, zamanımız kısıtlıysa, konuşarak vakit kaybetmeyi bırakmalıyız."

Penisimin saniyeler içinde tamamen sertleştiğini hissettim. Birdenbire bir ergenin libidosuna kavuştum. Ve bunun ironik olduğunu fark ettim.

Blair parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Sana doyamıyorum, Tate."

"Bu sefer beni nasıl istiyorsunuz?"

Yüzü kızardı. "Beni arkadan almanı istiyorum."

Bok.

Bir şekilde bunu denemek istediğimi biliyordu. Bu pozisyon her zaman benim zayıf noktam olmuştu. Ama onunla mı? O güzel kalçaları ele geçirmek için mi? Kalbimin buna dayanabileceğinden emin değildim.

Onu sertçe öptüm ve sonra ters çevirdim. Blair hemen elleri ve dizleri üzerine çöktü, muhteşem kalçasını havaya kaldırdı.

Kahretsin.

Dayanamadım, birkaç saniye boyunca ten tene temas halinde penisimi kalçasının yarığına sürttüm. Ama içine girme arzusuna kapılmadan önce, aceleyle başka bir prezervatif almaya koştum. Onu penisime yeterince hızlı geçiremedim.

O muhteşem kalçasını bir yandan diğer yana sallarken, sessiz bir davet gibiydi, birkaç kez kendimi tahrik ettim. İçine çıplak bir şekilde girme isteğine henüz yenik düşmemiş olsam da, başka bir arzumu tatmin edecektim. Yüzümü aşağı indirdim ve onu arkadan yalamaya başladım. Islak ağzım tenine değdiğinde Blair nefes nefese kaldı. Kalçasını ve vajinasını dilimle yalarken, heyecandan sırılsıklam olmuş penisimden inleyerek inledi.

Doyduktan sonra, içine girmeden önce kalçalarını bir anlığına hayranlıkla izledim. "Bana çok hazırsın, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı.

Parmak uçlarımı kalçalarının arasına batırdım. "Ne kadar da iyi bir kız." Kahretsin. Şimdi de yaş farkına mı kapılıyordum? Aklımı kaçıırıyordum.

"Lanet olsun Tate. Daha fazla bekleyemem."

Daha fazla uzatmadan, içine girdim; açıklığının sıkı çekimi neredeyse dayanılmazdı. İçeri girip çıkmaya başlamadan önce kendimi toparlamak için gözlerimi kapattım. "Kalçaların... muhteşem," diye nefes nefese fısıldadım itişirken.

Kalçasını geriye doğru itti. "Beni doldurma şekline bayılıyorum."

"Seni doldurmayı çok seviyorum." Saçlarını kavrayıp, kaldıraç olarak kullanarak atkuyruğu yaptım.

Yavaş ve kontrollü başlayan hareketler, şimdi daha sert, tene vuran hareketlere dönüştü. Nazik olmayı hedeflemiştim ama beni bu kadar çıldırttığı için bu mümkün değildi.

"Çok derin birisin," diye fısıldadı, her zaman işleri bir üst seviyeye taşımak için ne söyleyeceğini biliyordu.

Saçlarını çekiştirdim, bir an eğilip boynunu öptüm, bir yandan da çok erken boşalmaktan kendimi alıkoymaya çalışıyordum.

"Durma," diye yalvardı.

Ellerimi kalçalarına indirdim ve onu üzerime doğru yönlendirerek, daha da büyük bir güçle onunla seviştim.

Blair, yatak başlığının duvara çarpmasıyla can havliyle çarşafı tutundu. Yan odadaki herkes için kötü olurdu bu durum, ama bizi duyan kimse umurunda değildi.

"Aman Tanrım..." diye bağırdı, sonra da çığlık attı.

Vücudunun titrediğini hissettiğimde, kalçalarını daha sıkı kavradım ve kendimi bıraktım, ilk seferkinden bile daha şiddetli bir şekilde boşaldım.

Hareketlerimiz yavaş bir ritme dönüştükçe, odadaki tek ses nefesimizdi.

Dikkatlice geri çekildikten sonra, yatağa yığılıp derin bir nefes verirken sırtını öpücüklerle boğdum.

"Çok güzeldi, Tate." Tekrar iç çekti. "Çok, çok güzeldi."

Sözleri beni gururlandırdı. "Muhteşemdi," diye onayladım. Kalan zamanımızda onun dünyasını tamamen alt üst etmekten başka bir şey istemiyordum.

Prezervatifi attıktan sonra geri döndüğümde, saate bakmadan önce onu sertçe öptüm. "Üçüncü tur için enerjin olsun diye seni doyurmaya gitmeliyiz. Öğle yemeği vakti çoktan geçti."

"Duş almam gerek." Parmağını çenemin altından geçirdi ve şeytani bir sırıtışla, "Bana eşlik etmek isteyen birini tanıyor musun?" dedi.

Başımı salladım ve güldüm. "Sen benim sonum olacaksın, Blair."

Bölüm 13

BLAIR

Tate büfede yemeklerimizi alırken gözlerimi ondan alamadım. Restoran oldukça kalabalık olduğu için masayı tutma görevini bana vermişti.

Bugün her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Belki de bu psikolojikti çünkü biliyordum ki o benim olacaktı—en azından önümüzdeki bir buçuk gün boyunca. Bacaklarımın arasındaki ağrı da bunun bir hatırlatıcısıydı.

Bu gezi bittiğinde perişan olacaktım, yine de asıl planlandığı gibi bu gecenin son gecemiz olmayacağı için çok minnettardım. Uçuşumu yeniden planlamak için aradığımda çok heyecanlanmıştım. Daha fazla zaman diledikten ve asla elde edemeyeceğimden emin olduktan sonra, bir tam gün daha bir ömür gibi geldi.

Tate'in kot pantolonunun kalçasını nasıl sardığını fark ettiğimde vücudumda bir karıncalanma hissettim. Artık o kot pantolonun içinde ne sakladığını ve onu nasıl kullandığını biliyordum. Bir sonraki seks anımızı düşünmekten başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bir günde kaç kere seks yapmak fazla olurdu? Üç kereden sonra durmaya hiç niyetim yoktu; duşta da seks yapmıştık.

İki tabağa bir sürü yemek yığarken güldüm. Bu onun alışkanlığı olmuştu, ne istediğimden asla emin olamadığı için her şeyden biraz alıyordu. İçimde sıcak bir his oluştu. Bana bakılmak çok güzeldi. Ama Tate'in bizim için bir geleceğin kapısını kapattığını hatırladığımda bu hissin yerini bir burukluk dalgası aldı. Mantiğini anlasam ve kararına saygı duysam da, yine de canımı acıttı. Ama bunun kalan saatlerimizi gölgelemesine izin vermemeye yemin ettim.

Tate, tabaklarla masamıza yaklaşırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ancak kararlılığıma rağmen, bu gülümseme yaklaşan kalp kırıklığıyla ilgili önceden hissettiğim kaygıyı daha da artırdı. Derin bir nefes alarak, tam karşımda otururken bu duyguyu bastırdım.

"Bütün büfeyi yanınızda geri taşımadığınıza şaşırdım," dedim, o yemeği masaya bırakırken.

"Aman Tanrım, iştahımız kabardı, değil mi?"

"Kesinlikle yaptık." Jambonlu ve peynirli bir kruvasan seçip büyük bir ısırik alırken midem guruldadı.

Tate ile keyifli bir öğle yemeği yedik, ta ki dönüp baktığımda diğer gece konuştuğu kadını fark edene kadar. Kadın sürekli bize doğru bakıyordu.

"Arkadaşınız bize bakmaktan kendini alamıyor gibi görünüyor."

Gözünü bile kırpmadı. "Bırak baksın."

"Şunu söylemeliyim ki... Her şeyi fazla düşünmeyen bu halinizi çok seviyorum." Başımı yana eğdim. "Kim olduğunu söylemişsiniz yine?"

"Kendisi aile dostumuz."

Tekrar şöyle bir göz attım ve başımı salladım. "Anlıyorum."

"Aslında bizi gördükten sonra annesine annemi aramasını söyleme işini kendisi üstlendi." diye kıkırdadı.

"Ne?" Çiğnemeyi yarıda kestim. "Sana anneni arayacaklarını mı söyledi?"

"Hayır." Başını salladı. "Annem beni aradı." Tate sandviçinden bir ısırik aldı ve sırttı. "Bir gençle neden öpüşüp koklaştığımı merak ediyordu."

Ağzım açık kaldı. "Hayır."

"Evet." Biraz su içti. "Şey, 'genç' demedi ama Langley'nin ailesi ona benim çok daha genç bir kadınla vakit geçirdiğimi söylemiş."

Ağzımı kapattım. "Senin için gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum."

"Bu sabah annemle konuştuğum sırada, senin sadece gittiğini ve geri dönmeyeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden ona, sen gittiğin için endişelenecek bir şey olmadığını söyledim."

"Şu an çok korkmuştur herhalde, değil mi?"

Başını salladı. "Ona senden bahsettim. Yaşından falan. Yargılamadı." Omuz silkti. "Annem meraklıdır ama sonuçta yaptığım seçimleri kabul ediyor. Mutlu olmamı istiyor." Gözlerimin içine baktı. "Ve şu anda tam olarak mutluyum."

Yanaklarımın kızardığını hissederek, "Sence anneni tekrar arar mı?" diye sordum.

"Ne yaptığı umurumda bile değil." Suyundan bir yudum aldı.

"Anneme ne yaptığımı anlatmalı mıyım, böylece aramızdaki hesap eşitlenmiş olur mu?"

İçeceği boğazına kaçsa az kalsın boğulacaktı. "Lütfen yapmayın."

“Öyleyse babam mı?” diye kaşımı kaldırdım.

"Evet, kesinlikle öyle yapmayın."

“Şaka yapıyorum.” diye kıkırdadım. “Şey... Annemle oldukça açık konuşuyorum. Bir gün ona bunu anlatacağım. Ama yakın zamanda değil. Muhtemelen bu on yılda değil.”

"Tepkisi ne olacak?"

“Sanırım beni kime güvendiğim konusunda daha dikkatli olmam konusunda uyaracak çünkü seni tanımıyor. Sonra da korunma yöntemini kullandığımdan emin olmak için tekrar kontrol edecek. Ama sonuçta bunu hayatın maceralarından biri olarak takdir edecek. Annem açık fikirli ve hayatı deneyimlememi istiyor çünkü o beni çok küçük yaşta dünyaya getirdiği için pek çok şeyi deneyimleyememişti.”

“Peki ya babanız?” diye sordu Tate öksürerek. “O nasıl tepki verirdi?”

“İyi değil...” diye gergin bir şekilde güldüm.

Tate’in gülümsemesi soldu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

“Şiddete meyilli bir adam değil. Doğrusu, nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmiyorum.”

Tate tabaklardan birini kenara itti. "Bunu asla öğrenmemeyi tercih ederim."

“Sanırım bu konuda hassassınız çünkü roller tersine dönseydi nasıl hissedeceğinizi biliyorsunuz. Eğer bir kızınız olsaydı...”

“Muhtemelen.” Ağzına biraz pirinç pudingi attı. “Ve bu elbette tamamen ikiye bölünmüş.”

Başımı yana eğdim. "Ya oğlunuz tatilde kendinden yaşça büyük bir kadınla tanışır mı?"

Tate iç çekti. "Tamam, şimdi bu tamamen yanlış gelecek... ama sanırım eğer kızım daha yaşlı bir adamla tanışsaydı bu kadar umursamazdım."

“İlginç...” Çatalımla bir lokma kopardım. “Ama sonuçta, aslında hiç de farklı olmadığını anlamanız gerekiyor.”

“Bence artık beni bir şeye ikna etmen gerekmiyor, Blair. Bu yolculuğun geri kalanında nerede durduğum konusunda yeterince açık ve net olmadım mı? Haklı ya da haksız olmamızın hiçbir önemi yok, artık senin tadına baktım.” Masanın altında ayaklarımı kendi ayaklarıyla kilitledi.

Yarım saat boyunca çoğunlukla Tate’in yemek yemesini izledikten sonra, cinsel isteğim geri gelmişti. "Sanırım senin karşında oturmaktan ve üstünde olmamaktan yeterince zevk aldım," diye mırıldandım.

Peçetesini bir kenara attı. "Pekâlâ, o zaman biz de gitmeliyiz..."

Tate ve ben asansöre bile varmadan, otelin koridorunda beni duvara yaslayıp aklımı başımdan alacak bir öpücük kondurmaya başladı. Dillerimiz birbirine karışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, kasıklarım arzuyla yanarken onun ereksiyonu da bana doğru büyüyordu.

Nefes almak için su yüzüne çıktığımızda, birinin bizi izlediğini hissettim. Tate'in "ellinci yaş günü" yemeğindeki garsondu ve bize dik dik bakıyordu. İkimiz birbirimize baktık, güldük ve boş asansöre kaçtık.

Kapılar kapandıktan sonra Tate beni tekrar duvara yasladı ve üçüncü kata çıkarken dudaklarımı öptü.

Odasına vardığımızda, çoktan yapmayı planladığım bir şeyi yapmaya karar vererek dizlerimin üzerine çöktüm. Pantolonunun kemerini çözdüm ve iç çamaşırına ulaşmak için pantolonunu indirdim.

Başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin—"

Sözlerini keserek penisini ağzıma aldım, tuzlu ucunu dilimle yalayıp boğazıma kadar indirdim. Onun zonkladığını hissedebiliyordum.

İnlemeleri beni daha da derine inmeye, daha önce denediğim her şeyin sınırlarını zorlamaya teşvik etti.

Saçlarımı avucunun içine aldı. "Blair... bu kadarı fazla."

Onun cinsel organında titreşim yarattığından emin olduğum bir mırıltıyla karşılık verdim.

Bir süre sonra Tate rahatladı ve yüzümü penisinin üzerine yönlendirdi. "Ağzın inanılmaz derecede iyi hissettiriyor."

Geri çekildim ve ona alaycı bir gülümsemeyle baktım. Gözlerini devirdi, kendini toparlamak için bir an duraksadı. Elini başımın arkasında hissederken, penisinin üzerinde bir çizgi halinde yaladım.

"Beni tekrar em," diye yalvardı. "Lütfen."

Ağzımı tekrar penisinin üzerine koydum, penisini kavrayıp pompalarken ve emerken, arada bir dilimi testislerinin üzerinde gezdirdim. Onu bu şekilde memnun etmeyi çok seviyordum ve daha önce hiç bu kadar zevkli bir oral seks yapmamıştım.

"İnanılmaz," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Nefes almak için durduğumda, kaygan penisini okşarken başının zevkten geriye doğru eğildiğini fark ettim. Zirveye yaklaştığını hissederek, onu zirveye ulaştırmaktan başka bir şey istemiyordum.

Tekrar onunla oral seks yapmaya başladığımda, onu olabildiğince derine, neredeyse öğürece kadar derine aldım, sonra daha hızlı emmeye

başladım. Nefes alışverişi hızlandıkça, titrediğini hissedene kadar bu tempoyu korudum.

"Geleceğim..." diye mırıldandı.

Belki de durmamı bekliyordu, ama ben boğazımdan aşağı kayan sıcak, tuzlu menisini hissedene kadar devam ettim. Hepsini yuttum, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi bu. Ve bunu, tanıdığım en güzel adamdan daha iyi kimle yaşayabilirdim ki?

"Vay canına," diye nefes nefese söyledi. "Bunu yapmak zorunda değildin—"

"İstedim. Hepsini." Ayağa kalkıp onu öptüm. "Her şeyi seninle yaşamak istiyorum."

"Ne söylediğinize dikkat edin," diye uyardı.

"Ben asla böyle bir şey yapmam."

Pantolonunu yukarı çekti ama kemerini bağlama zahmetine girmeden beni kucağına alıp yatağa taşıdı.

"Ne yapıyorsun?" diye kıkırdadım.

"İntikam," dedi ve beni yatağın üzerine bıraktı.

Tate pantolonumu çıkarırken bacaklarımı araladı ve iç çamaşırımı aşağı doğru kaydırды. Ona oral seks yapmaktan zaten çok tahrik olmuşum, bacaklarımın arasında bir elektrik çarpması hissettim.

Birkaç saniye bana baktı. "Önce sana bakmak istiyorum. Buna doyamıyorum."

Gözlerinin üzerimde gezinmesinden bile ıslanmaya başladığımı hissettim. Tate nasırlı elini uzattı ve avucunu iç bacağıma sürdü. Klitorisim zonklarken çarşafı yumrukladım, ağzının üzerimde olmasını çok istiyordum; bekleyiş işkence gibiydi.

Dudaklarını yaladıktan sonra ağzını göğüslerime indirdi, tişörtümün üzerinden öptü ve sonra tişörtümü başımdan çıkardı. Sütyenimin kopçasını açıp kenara attı. Göğüs uçları heyecanla sertleşti, o da birini ağzına alıp sertçe emdi. Bu, en zevkli acıydı.

Sonunda parmaklarını açıklığıma indirdi.

"Kahretsin, ıslaksın bebeğim." diye inledi, iki parmağını içime soktu ve bu da elini sıkıca kavramama neden oldu. "Duydun mu? Çok güzel..." Odayı uyarılmamın ıslak sesi doldurdu. Dört ayak üzerinde üzerime eğildi. Tüm vücudum titriyordu. "Nasıl bu kadar şanslı oldum ben?" diye mırıldandı.

"Asıl şanslı olan benim," dedim.

Aşağı doğru hareket ederken ve ağzını şişmiş tomurcuğuma yaklaştıırken Adem elması yukarı aşağı hareket etti.

Dilinin ilk dokunuşunda anlaşılmaz bir ses çıkardım. Hızlanıp tadına bakarken ve yalarken hırladı. Parmaklarımı ipeksi saçlarının arasına geçirerek yüzünü daha da derine ittim. Başparmağıyla klitorisimi okşarken diliyle beni becerdi. Kalçalarımı yukarı doğru kaldırıp saçlarını çekiştirdim.

"İşte bu kadar bebeğim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Ağzımı sık. Nasıl istediğini göster bana."

Huzursuz bacaklarım, yaklaşan orgazmı geciktirmek için seğiriyordu.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seni tatmak istiyordum. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum ve bunu ikinci kez yapıyorum," diye mırıldandı, sesi içimde titreşiyordu. "Mmmm... Çok güzel." Bana baktı. "Böyle mi boşalmak istiyorsun, yoksa benim içimde olmamı mı istiyorsun?"

Bu ne kadar şaşırtıcı olsa da, cevap çok açıktı. "İçimde..." diye nefesimi verdim. "Lütfen."

Yan sehpaye uzandı ve bir prezervatif aradı. Pantolonunu indirip prezervatif takmasını dikkatle izledim, şişmiş penisini görünce vajinam heyecandan titriyordu.

O bana girerken nefesim kesildi. Aman Tanrım. Bu hissin yoğunluğu beni şaşırtmaya devam ediyor.

"Bu kadar sertleştiğime inanamıyorum bile," diye inledi. "Tanrım, senin içinde olmak harika bir şey."

Çok geçmeden beni sınırın ötesine ittiğini anladım. "Dayanamayacağım. Şimdi gelmem gerek, Tate."

"Bırak beni bebeğim. Seninle geleceğim," dedi birlikte sallanırken.

Kaslarım onun etrafında sıkılaşıırken, inlemeden önce sertçe ileri geri hareket etti; boşalmasının sıcaklığı prezervatifin içinden beni ısıtırken, kalçalarımı sallayarak onun orgazmının her zerresini yaşadım.

"Bana ne yapıyorsun? Sana doyamıyorum," dedi sonunda, başını omzuma yaslayıp arabayı hareket ettirirken.

Nefes alışverişimiz normale döndüğünde, Tate ile birbirimize döndük.

Acı gerçek bir kez daha yüzüme çarptı. Sanki dalgalar halinde geliyordu. Yarından sonra Tate hayatımdan çıkacaktı. Bu düşünceden nefret ediyordum ama ne kadar üzüldüğümü ona belli edemezdim. Beni korumak için benden uzaklaşmasını göze alamazdım. Son saniyeye kadar ona tamamen ihtiyacım vardı.

"Nereye gittin?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce. Nereye gittin? Yüzün değişti. Sanki vücudun hâlâ buradaydı ama odadan çıkmıştın."

Bunu kafamdan atmaya çalıştım. "Önemli değil."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Blair... benimle konuş."

Zoraki bir gülümseme takındım. "Gerçekten çok mutluyum ve bu yolculuğun bitmesini istemiyorum. Ayrılmamız gerektiğini ve bunun nedenlerini anlıyorum. Ama senden ayrılmayı kaldırabileceğimi düşünerek kendimi biraz kandırıyorum sanırım."

Yüzümü okşadı. "İkimiz de stresliyiz, bunu belli etmemeye çalışsak bile."

"Kendime sürekli olarak fazladan zaman için minnettar olmam gerektiğini söylüyorum."

Başını salladı. "Hem minnettarlığı hem de üzüntüyü yaşayabilirsin, biliyorsun. Ben de şu anda bunlarla boğuşuyorum. Nasıl hissettiğimize engel olamıyoruz." Nefes verdi. "Başlangıçta yaş farkımızı çok büyüttüğümü biliyorum. Ama gerçek şu ki, seninleyken içimde senin yaşındayken hissettiğimden farklı bir şey hissetmiyorum. Sanki tekrar o oluyorum. Yaşlanmanın berbat yanlarından biri de bu; içten içe hala genç hissediyorsun. Ama seninle olmak, önümde koca bir hayat varken, birçok şeyi mahvetmeden önce, yıkılmadan önce olduğum kişi gibi hissetmemi sağlıyor." İç çekti. "Beni tekrar bütün hissettiriyorsun."

Parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Yeni bir hayat için asla geç değildir. Bence yaşadığın her şeyden sonra çok hızlı büyümek zorunda kaldın. Belki de o on dokuz yaşındaki halinden asla doğal olarak kurtulamadın."

Başını salladı. "Bu ilginç bir teori."

Bir an ona baktım. "Travma sonrası stres bozukluğunuz için hiç yardım aldınız mı?"

Tate'in gözleri bir an için gözlerimden ayrıldı. Başını salladı. "Bir terapistle gitmek istemedim ama sanırım bir noktada gitmeliyim." İç çekti. "Bunu görmezden gelmek çok daha kolay."

Saçlarını okşadım. "Peki, bunu hiç kimseyle konuşuyor musun? Mesela arkadaşlarınla ya da ailenle?"

"Aslında değil." Yutkundu.

"Benimle bu konuda konuşur musun?" diye fısıldadım.

Bir an durakladıktan sonra başını salladı.

Konuşmasını bekledim.

"Afganistan'da konuşlanmıştık," dedi vücudunu hafifçe oynatarak. "Pusularla meşhur bir bölgedeydik. Ama güvende olduğumuzu ima eden bazı istihbarat almıştık. Bu yüzden, bölgede rutin bir malzeme tedarik görevine devam etme kararı aldım."

Konuşmasına devam ederken gözlerini kaçırdı. "Bir noktada yol kenarında garip görünen bazı enkazlar vardı, bu yüzden birkaç teknisyene kontrol ettirdik ve hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Bu da bana sefere güvenle devam edebileceğimize karar vermemi sağladı." Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Kısa bir süre sonra, arkamızda bir el yapımı patlayıcı patladı ve konvoyumdaki kamyonlardan birine isabet etti."

Onun için çok üzüldüm. Parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim. "Çok üzgünüm."

"İki iyi arkadaşımı kaybettim." Gözleri parladı. "O günden sonra, her küçük şey bana şüpheli görüldüğü için sürekli panik atak geçiriyordum. İşlevimi yerine getiremiyordum."

"Yani, seni eve mi gönderdiler?"

Başını salladı. "Temelde evet. Terhis oldum." Tate derin bir nefes aldı. "Gördüklerim hakkında çok daha detaylı bilgi verebilirdim ama benim için zor. Ama şunu söyleyebilirim ki, gecenin karanlığında o canlı anılar sel gibi geri geliyor. Aslında, bu yolculuğun başında tekrar başlamışlardı. Seninle tanışmadan önce, bir gece hiç uyuyamamıştım. Ama sen hayatıma girdiğinden beri tek bir kabus bile görmedim. Açıkçası, dikkat dağıtmak işe yarıyor. Sadece her zaman geçici."

Elini sıktım. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Seni kısa bir süreliğine de olsa daha iyi hissettirebildiğime sevindim."

Yüzünü boynuma gömdü ve tenime fısıldadı: "Keşke sonsuza dek senin içinde kaybolabilseydim, hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmazdım."

Bölüm 14

TATE

Birlikte geçirdiğimiz son günün sabahında, Blair'in uyumasını izlerken sessizce yarını düşünüyordum. Aynı zamanda, bir an önce bitmesini de istiyordum. Zamanı durdurmanın bir yolu olsaydı, tam burada, bu yerde donup kalır ve her günü bu güzel kızla anın tadını çıkararak geçirirdim. Ne harika bir hayal olurdu. Ama ne yazık ki, o da hayatını yaşamak zorundaydı. Bu da, hayatındaki tüm önemli kişisel ilişkilerini mahvetmiş bir adamla ilişkiye girmesini engellemek anlamına geliyordu.

Gözleri aralandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi uykulu geliyordu.

"Hâlâ yapabiliyorken seni uyurken izlemek."

Yarın sabahın erken saatlerinde iki uçağımız da kalkacaktı, bu yüzden bugünden sonra hiçbir şeyin tadını çıkarmaya vaktimiz olmayacaktı. Bugün ve bu gece uzun bir veda gibi olacaktı. Sadece bu düşünce bile göğsümü bomboş hissettirdi.

Güneş perdelerin arasından sızarak dışarıya, dünyaya adım atmaya davet ediyordu, ama benim tek istediğim Blair'le bu yatakta kalmaktı. Ve bu sadece seksle ilgili değildi. Bu farkındalık, aydınlatıcı olduğu kadar rahatsız ediciydi de.

Parmaklarını göğsümde gezdirdi. "Eğer bir film olsaydık, ne tür bir film olurduk? Komedi mi, drama mı?"

Çenemi kaşıdım. "Bence ikisi de değiliz. Daha çok... gerçekten iyi bir belgesel gibiyiz. Çünkü bu deneyimin hiçbir yanı benim için gerçek olmaktan, otantik bir bağdan daha az değildi. Ve komik anlar oldu – çoğunlukla senin sayende– ama komedi, bunun nasıl bir his olduğunu temsil etmek için çok basit kalırdı. Yarın kaçınılmaz olarak yaşayacaklarımıza rağmen, üzücü bir hikaye de olmazdı. Bu yüzden, bence belgesel en uygun olanı; iki insanın asla unutmayacağı bir bağ kurduğu anlar dizisi."

"Bu çok güzel," diye fısıldadı.

"Çok güzelsin." Gülümsedim. "Aslında, umarım seni korkutmaz ama ayrılmadan önce birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum."

Yaramaz bir sırıtışla, "Çıplak olanlar mı?" diye sordu.

"İster inanın ister inanmayın, hayır. Sadece sizi asla unutmak istemiyorum." Başımı salladım. "Demek istediğim, sizi asla unutmayacağım, ama sizinle ilgili anılarımın silinmesini de istemiyorum. Eve gittiğimde bunun bir rüya olup olmadığını merak edeceğimden eminim. Morali bozukken fotoğraflara bakıp gülümseyebilmek istiyorum."

"O halde, aynı şeyi benim de yapmama izin vermelisiniz. Ve elbette, bazılarını birlikte çekmeliyiz."

"Belki de şu sinirli garsonu fotoğrafçı olarak görevlendirebiliriz." diye göz kırptım.

Güldü. "Neden sormayalım ki? Zaten onu kızdırdık..."

Nihayet yataktan kalkıp aşağı indikten sonra, Blair ile ben vakit kaybetmek istemediğimizden olabildiğince hızlı bir kahvaltı yaptık. Birbirimizden ayrıldıktan sonra yemek için bolca zamanımız olacaktı.

Kahvaltının ardından, el ele tutuşarak sahilde yürüyüşe çıktık ve birlikte geçirdiğimiz kısa seyahati sanki bir ömürmüş gibi anımsadık; çocuk havuzundaki ilk karşılaşmamızdan kaskla dalışa ve masaja, "boş ver gitsin" dediğim ve bir daha asla geriye bakmadığımız ana kadar her şeyi hatırladık.

Sonunda bir ağacın altında gölgelik bir yer bulduk. Blair çantasından bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bu da ne?"

"Bu sana yazdığım bir mektup. Ama birbirimizden ayrılana kadar okumanı istemiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Henüz okumadım bile, beni duygulandırıyorsun."

"İçimde biriken bazı şeyleri dışa vurmam gerekiyordu, biliyordum ki yarın sabah aceleyle ayrılmak zorunda kalacağım için bunları dile getiremeyecektim."

Böyle bir şey yapmış olması ve benim hiçbir şey yazmamış olmam beni çok kötü hissettirdi.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Aynı şeyi yapmak zorunda hissetme. Gerçekten. Bu sadece benim yapmak istediğim bir şeydi," dedi.

Derin bir nefes verdim. "Dürüst olmak gerekirse, her şeyi dile getirebilmeyi çok isterdim ama yazma konusunda pek iyi değilim. Hissettiklerimi kelimelere dökmek bütün günümü alırdı ve beynimi

alıştırmaya çalışarak birlikte geçirdiğimiz zamanı boşa harcamak istemiyorum. Seninle olmayı tercih ederim." Tekrar zarfa baktım. "Anlamıyorum, bunu ne zaman yazdın? Bütün zaman boyunca birlikteydik."

"ok uzun değil. Dün gece sen uyurken bir araya getirdim. Biraz uykusuzluk çektim."

"Gecenin bu saatinde uyanık olduğundan haberim yoktu."

"Sadece bir saat sürdü. Yazdıktan sonra tekrar uyuyabildim. Sanırım tüm bu duygular beni rahatsız ediyordu. Onları dışa vurduktan sonra kendimi daha iyi hissettim."

Başımı salladım. Ayrılmadan önce ona söylemek istediğim çok şey vardı. Belki bunları yazmanın bir yolunu bulabilirdim. Ya da daha iyisi, soyadlarımızı paylaşmamayı tercih ettiğini söylese de, belki de bana iletişim bilgilerini vermesi için onu ikna edebilirdim.

"Fotoğrafları şimdi çekelim mi?" diye sordum.

Ayağa kalktı ve eteğindeki toprağı sildi. "Elbette."

Palmiye ağaçlarının altında bir yer seçtik. Güneş çok parlak değildi, mükemmeldi. Blair, saçları hafif esintiyle savrulurken ağaca yaslandı. Eminim ki dünyada ondan daha güzel bir kadın yoktu. Acaba bu düşünce hep böyle mi kalacaktı yoksa şu anda beni saran yoğun şehvet ve hayranlık sisinden dolayı mı arpıktı diye merak ettim. Belki de hissettiklerimi tarif edecek daha güçlü bir kelime vardı ama zihnimin oraya gitmesine izin vermek istemedim.

Telefonumla birkaç fotoğrafını çektikten sonra, yer değiştirdim, böylece o da benim fotoğraflarımı ekebildi.

Aynı ağaca yaslandım ve ona çeşitli cilveli yüz ifadeleri yaptım, bazıları düpedüz aptalcaydı.

"Biraz ciddi ol Tate."

Ağzıma zorla daha ciddi bir ifade takındım. Bu, gerçekliğin içeri sızmasına izin vermek anlamına geliyordu ve bu yüzden ondan kaçınıyordum.

"şimdi bana sanki bir sır saklıyormuşsun gibi bak," dedi.

Kıkırdadım ve isteğini yerine getirmek için elimden geleni yaptım. Sakladığım sırrı düşünmeden edemedim. Keşke bilseydi, tekrar "lanet olsun" dememek ve onunla kaçmayı teklif etmemek için kendimi nasıl zor tuttuğumu. Keşke o çılgın fikrin dilimin ucunda ne kadar sık olduğunu bilseydi. Ona gelince ne kadar zayıf olduğumu anladığından şüpheliyim.

Güçlü bir duruş sergileyerek, bu ilişkiyi tatil köyünün ötesinde sürdürmenin neden kötü bir fikir olduğunu tüm nedenleriyle açıkladım. Ama gerçek şu ki, ince bir ipliğe bağlıydım.

Telefonu kapatırken, "Sana daha önce sorduğun bir soruyu soracağım," dedi. "Nereye gittin?"

Bok.

"Bugün gerçekten zor bir gün," diye itiraf ettim. "Şey... yarın daha da zor olacak."

Blair yanıma geldi ve kollarını boynuma doladı. Onu öpmek için eğildim, sonra onu kaldırdım ve etrafımda döndürdüm. Güneş, sarı saçlarının arasından muhteşem bir ışık saçıyordu. Her defasında belirli bir an dondurmak istediğimi düşündüğümde, bana bir öncekinden daha güzel bir an yaşıtıyordu. Onu şu an böyle tutmak, zirve noktası olmalıydı.

Hisler çok yoğunlaşınca onu yere yatırdım. "Dışarıda yeterince zaman geçirdim. Ya sen?"

"Artık içeri girme zamanın geldi." diye göz kırptı.

Onun o ufak tefek imalarını özlerdim. Her şeyi özlerdim. Onu ortalığı karıştırmadan odaya geri taşıyabilseydim, yapardım. Şu an kendimi tam bir mağara adamı gibi hissediyordum.

Odaya döndüğümde, üzerindeki yazlık elbiseyi bir an önce çıkarmak istedim. Onu sahilde görmek beni çok acıktırmıştı. Yarın ona bir daha asla dokunamayacakken ne yapacaktım ki? Belki de o fotoğrafları çekmek kötü bir fikirdi. Sadece bana işkence edeceklerdi.

Sütyen ve külotunu giymiş halde bedenini benimkine bastırdı. "Bugün başka bir yere gitmek istemiyorum, Tate. Günün ve gecenin geri kalanını burada geçirmek istiyorum."

"Bitti," diye fısıldadım dudaklarının üzerinden. Ben sütyenini çıkarırken o da kemer tokasıyla uğraştı. İçine girmeye can atıyordum, neredeyse prezervatif almayı unutuyordum ki geri dönüp sehpayı koştum.

"Üzerinize takabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Paketi ona uzattım.

Blair prezervatifi çıkardı ve penisimin üzerine sürdükten sonra eğilip birkaç saniyeliğine beni boğazına aldı. Görünüşe göre bu sadece bir oyunmuş çünkü gözümü kırpmadan yatağa geri dönmüş, bacaklarını ve ayaklarını açmış, beni içine girmeye davet ediyordu.

Üzerine doğru süründüm ve ardından pek de nazik olmayan bir şekilde derinlere doğru ilerledim. Zevkten gözlerimi kapattım. "Nasıl hem bu kadar

ıslak hem de bu kadar sıkı olabiliyorsun?"

"Çünkü çok büyüksün..." diye kıkırdadı. "Gerçekten mükemmelsin, Tate."

Dilim, içine girip çıkarken boynuna değdi. "Senin kadar mükemmel birini hiç tanımadım, Blair."

"Daha önce hiç kimseyi becermediğin gibi beni becer," diye yalvardı.

"Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim," dedim ona. "Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim."

Belki de daha önce hiç kimseyi becermediğim gibi onu becermenin daha sert ve hızlı olmak anlamına geldiğini düşünmüştür, ama şu anda istediğim şey yavaş ve istikrarlı olmak, onunla bir olmanın hissini tatmaktır.

Elini avucumun içine aldım, parmaklarımızı birbirine kenetledim. Yavaş ve derinden onunla seviştim, boynunu emerken elini sıktım.

Bu, daha önce birlikte olduğumuz tüm cinsel ilişkilerden farklıydı; daha samimiydi. Daha çok sevişmeye benziyordu. Boynundan dudaklarına doğru öpüştüm, yavaş ve yoğun bir ritme girerken dudaklarını adeta yutarcasına öptüm.

Bir ara neredeyse tamamen dışarı çekildim ve tekrar derinlemesine içine girmeden önce gözlerinin içine baktım. Nefesi kesildi, gözlerini benden ayırmadı.

"İçindeyken çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım.

"Bana kendimi güzel hissettiriyorsun."

Umarım bunu gerçekten kastetmiştir. Bu deneyimden sadece olumlu anılarla ayrılmasını istedim. Sonuçta, insanlar hakkında en çok hatırladığımız şey, bize nasıl hissettirdikleridir. Bir yüzün veya konuşmaların anıları silinse bile, birinin bize harika hissettirdiği anları her zaman hatırlarız.

Etrafımda inanılmaz derecede sıkıydı, acaba yakında ayrılacağımız için mi gergindi diye düşündüm. Sebebi ne olursa olsun, dayanamayacaktım. Orgazmımı geciktirmek için karın kaslarımı sıktım, ta ki onun da yaklaştığını hissedene kadar.

"Tate..." diye inledi.

Adımı söylediğinde çok hoşuma gitti.

"Gel bakalım bebeğim. Her şey yolunda."

Son kez içine girerken kasları etrafımda zonluyordu. Bu yolculukta birlikte birkaç orgazm yaşamıştık, ama benim için bu en yoğun olanıydı.

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi bir akışla boşaldım ve ondan asla çıkmak istemedim.

Ama bir dakika sonra yavaşça geri çekildim, prezervatifi attım ve yatağın sıcaklığına geri döndüm.

"Bu gece uyumayalım," dedi kollarını bana dolayarak.

Başımı salladım. "Aklımdan geçenleri okudun."

Bölüm 15

TATE

Silahım olsaydı, o lanet alarmı vururdum. Uyumayı planlamamıştık ama önlem olsun diye alarmı kurmuştum. İyi ki de kurmuşum, çünkü Blair ile gece yarısı birbirimizin kollarında uyuyakalmıştık.

“Aman Tanrım.” Gözlerini kırptırırken saçları güzel bir şekilde dağılmıştı. “Uyuyakaldık.”

“Evet...” dedim hüzünlü bir şekilde.

Birbirimize bakarken elini uzatıp yüzüme dokundu.

Derin bir nefes verdim. "Bunu yapabileceğimi sanıyordum, ama işte o gün geldi çattı..."

O sözler yine dilimin ucundaydı, onunla birlikte kaçıp gitmesi için yalvarmaya hazırdım. Kendi kendime konuşmaya çalıştım.

Bencil olamazsın.

Hayatını yaşaması gerekiyor.

Kendin üzerinde çalışman gereken işler var ve onu bu işe dahil edemezsin.

İlişki hiçbir zaman anlaşmanın bir parçası olmadı.

Gitmesine izin ver.

Gitmesine izin ver.

Ona, onun bana yazdığı gibi bir mektup yazmadığım için pişman olacağımı biliyordum. Artık zaman kalmamıştı. Uyku bizi alana kadar her uyanık anımı onunla geçirmiştik.

"Aşağı inmem gerek," dedi. "Beni getirecek araç on dakika içinde gelecek."

Onun uçuşu benimkinden iki saat önceydi ve dramatik bir havaalanı vedasının stresinden kurtulmak için burada yollarımızı ayırmaya karar vermiştik.

Kalbim kırılacak gibi olsa da, hızla çarpıyordu.

Blair göz teması kurmadan odanın içinde eşyalarını toplamak için koştu. Sonunda bana baktığında gözlerinde yaş gördüm.

Kahretsin. Ağladığını görmemi istemiyordu.

Gözlerimin yaşardığını hissettim. Kontrolümün ne kadar az olduğuna şaşırdım.

Başını salladı ve aşağı baktı. "Tate, benimle aşağı inmeni istemiyorum. Çok zor. Burada bitirelim."

HAYIR.

Bu olamaz.

Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Elimle uzanarak, "Telefonunu ver," dedim.

Onu bana uzattı ve ben de numaramı girdim.

"Bunun son olacağını söylemiştik, biliyorum. Ama bana ihtiyacın olursa, herhangi bir şey için, hatta sadece konuşmak için bile, beni ara. Lütfen. Tamam mı? İstedğin zaman. Numaranı vermene gerek yok, dürüst olmak gerekirse, kendime bile güvenemezdim. Ama numaramın sende olduğunu bilmek, topun sende olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Yıllar geçse bile, nerede olursam olayım veya ne yaparsam yapayım, her zaman senin için burada olacağım."

"Tamam." Başını salladı. "Bu benim için çok şey ifade ediyor. Teklifinizi kabul ediyorum." Derin bir nefes verdi. "Numaranızın olması beni rahatlattı. Bu yüzden teşekkür ederim."

Saçımı çekiştirdim. "Her şey tamam mı?"

"Her şeyim, bir tek sen..." diye iç çekti.

Uzun ve titrek bir nefes verip başımı salladım. "Bunu hissediyorum bebeğim. Bunu çok derinden hissediyorum."

Uzanıp beni son bir kez öptüğünde, duygularımızın bedenlerimizi ne kadar etkilediğini fark ettim. Normalde, bedeni benimkine değdiği anda, dudaklarının dokunuşu ve tadıyla anında sertleşirdim. Ama şimdi tüm bedenim uyuşmuştu. İçim ölüydü. Üzüntü beni ele geçirmiş, felç etmişti. Kahretsin, gözlerim yine yaşıyordu. Bir mucize eseri fark etmemesini umdum.

Ama geri çekildiği anda parmağıyla gözümün altını sildi ve bir damla gözyaşımı yakaladı. "Beni gerçekten önemsiyorsun."

Elini avucuma aldım. "Muhtemelen asla fark edemeyeceğin kadar çok." Onu son bir acı dolu an için kendime çektim, kalbimin her geçen saniye daha da kırıldığını hissediyordum. Daha önce kimseye sarılmadığım kadar sıkı sarıldım, gözyaşlarını yüzümde hissettim. Yoksa benim gözyaşlarım mıydı?

Kendini geri çekti ve derin bir nefes aldı. "Şimdi yara bandını hızla çıkaracağım."

Burnumu çekerek, o benden uzaklaşırken başımı salladım.

Ve olay bu kadarla kaldı.

Koridorda yürürken onu izledim. Peşinden koşturmak için tüm enerjimi harcadım. Kendimi yerimde tutmak için vücudumdaki her kası sıkmak zorunda kaldım.

Sonra gözden kayboldu.

Gitmiş.

Şaşkınlık içinde kapıyı kapattım ve başımı ellerimin arasına alıp yatağımın kenarına oturdum, kendimi o sanal uçurumun kenarından kurtarmaya çalışıyordum.

Onun için doğru olanı yaptın.

Onun için doğru kişi olmasam da, Blair'in bana herhangi bir şekilde zarar verebileceğini de düşünemiyordum. Tek varsayımım, yakında yirmi yaşına girecek bir kız arkadaşımın olması oğlumun benden daha çok nefret etmesine neden olabilirdi. Ama eğer gerçekten benimle birlikte olmanın uzun vadede Blair için zararlı olduğuna inanmasaydım, bu riski göze alırdım. Doğru olanı yapmak bunu kolaylaştırmadı ve içimdeki boşluğu doldurmadı. Bu duygu tamamen yabancıydı. Otuz altı yıllık hayatımda ilk kez kalbim kırılmıştı. Sanırım hiçbir şey için geç değil.

Komodinin üzerindeki, Blair'in bana yazdığı mektubun durduğu yere baktım. Mektup beni adeta kışkırtıyordu. Eve gidene kadar okumayı erteleyeceğimi düşünmüştüm ama onu şimdiden özlemiştim ve sesini tekrar duymak istiyordum, bu sadece bir kağıt parçasındaki kelimeler aracılığıyla bile olsa.

Boşver.

Zarfı elime aldım ve açmadan önce birkaç saniye baktım.

El yazısı da tıpkı kendisi kadar güzeldi.

Sevgili Tate,

Bunu yazarken, sen tam yanımda uyuyorsun. Çok huzurlu görünüyorsun ve buna katkıda bulunmuş olmaktan mutluluk duyuyorum.

Bir sürü içsel mücadele verdiğini biliyorum, ama umarım birlikte geçirdiğimiz zaman onları bir süreliğine susturmaya yardımcı olmuştur. Yaşadığın acıyı anlamaya bile başlayamam. Sen bir hayat

yaşadın, ben ise henüz kendi hayatıma gerçekten başlamadım. Ama bu deneyim benim için her zaman en güzel anlardan biri olacak. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bana çok şey öğrettin.

Öğrendiklerim arasında şunlar var:

Hataları düzeltmek için asla geç değildir. Oğlunuzla yeniden bağlantı kurma kararlılığınız, ne tür bir insan olduğunuzu çok iyi gösteriyor.

Ne kadar karşı çıksanız da, yaşın sadece bir sayı olduğunu ben de öğrendim. Bu sözü hep duymuştum ama aramızdaki bağ kurulana kadar ne kadar doğru olduğunu hiç fark etmemiştim. Belki hala şüphe ediyorsunuzdur, ama benim için, aynı seviyede olmadığımız tek bir an bile olmadı. Belki bu sizin olgunlaşmamışlığınızı gösteriyordur? LOL (Şaka.)

Her şeyden öte, bana herkesten daha güzel hissettirdin. Bu yolculuğa kalbim kırık ve kendimi yeterince iyi hissetmediğim bir halde geldim çünkü bildiğim tek "aşk" tarafından terk edilmişim. Ama bana bakışın, vücudunun bana verdiği tepki, bende kayboluşun, bana davranış biçimin... Bana kendimi özel hissettirdin. Ve bu özgüveni hayatım boyunca taşıyacağım. Daniel'in benden ayrılmasına çok sevindim, çünkü bu sayede seninle tanıştım. Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim.

Son olarak, birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz ama seni seviyorum, Tate. Bunu söylemek için birisiyle ömür boyu birlikte olmaya gerek yok bence. Aşk zamanla ölçülmez. Gerçek olduğunu bildiğin bir duygudur.

Beni aynı şekilde sevmesen de sorun değil. Sadece seni sevdiğimi ve her zaman seveceğimi bilmeni istiyorum. Bir gün yaşlanıp saçlarım ağardığında ve son nefesimi vermeye hazır olduğumda, gözümün önünde beliren yüzün senin yüzün olması beni hiç şaşırtmaz. Gerçi o zamana kadar çoktan gitmiş olacaksın. (Umarım bu seni güldürmüştür. Gülmezsek ağlarız.)

Hayatımın en güzel, hatta bir hafta bile olmayan haftası için teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Blair

Sözleri beni hareketsiz bıraktı. Beklediğimden çok daha fazlasıydı. Söylenmemiş sözlerden daha büyük bir acı yoktu ve o kendi gerçeğini dile getirmişken, benimki şimdi kalbimde, belki de sonsuza dek sürececek bir yara açıyordu. Kendimi bu kadar güçsüz bırakmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişim? Onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu.

Kendime güvenmiyordum. İşte bu yüzden.

Fotoğraf galerimi açıp güneşin altında çektiğim fotoğraflarına baktım. Onu tekrar gördüğüm an ağlamaya başladım. Belki de ilk defa, onu da sevdiğimi fark ettim. Daha önce bir kadına karşı hiç hissetmediğimi kendime söylediğim o duygu? İşte bu aşktı. Bu yüzden bu kadar yeni ve tarif edilemez gelmişti. Açıklamanın ötesindeydi ve kesinlikle yaşın ve mantığın ötesindeydi. Otuz altı yaşında, Blair'e kadar hiç aşık olmamıştım.

Bu sevgiyi olumlu bir şeye dönüştürmeye karar verdim. Bu deneyim için minnettar olmaya ve onun beni daha iyi bir insan yapmasına izin vermeye karar verdim.

Öncelikle Taylor'la olan ilişkim üzerinde çalışarak başladım. Ama bu, kendim üzerinde çalışmadan mümkün olmazdı. Belki sonunda terapiye gider ve travma sonrası stres bozukluğum için gerçek bir yardım alırdım. Kendime inanmadığım sürece pek bir şey başaramazdım.

Düşüncelerimi yazabilseydim, Blair'e onunla tanışana kadar bunların hiçbirini yapabilecek durumda hissetmediğimi söylerdim. Bana verdiği yenilenmiş enerji ve gösterdiği sevgi olmasaydı, belki de asla ilerlemeye hazır olmazdım.

Bunu ona yazmalıydım. Belki bir gün yine yazarım, sadece duygularımı kağıda dökmek için bile olsa. Ama bugün, hayatımın güzel ama kısa bir bölümünün sonunu yas tutarak geçiriyorum.

Havaalanına gitmem gereken saate yaklaşık bir saat kalmıştı ve o zamana kadar tamamen bitkin düşeceğimi biliyordum. Onu düşünmeden edemiyordum, gitmeden önce kahvaltı bile yapmamıştı. Umarım havaalanında iyi bir şeyler bulmuştur. Umarım midesi benimki kadar rahatsız değildir ve gerçekten yiyebilir. Umarım hala ağlamıyordur.

Umarım muhteşem bir hayat yaşamıştır.

Bölüm 16

BLAIR

Eve dönüş yolculuğu olaysız geçti. Tabii, kalbimi kasıp kavuran duygu fırtınası dışında.

Uçak yolculuğunun tamamını Tate'in fotoğraflarına bakarak, kendime işkence ederek geçirdim. Onu nasıl unutacağımı bilmiyordum. Ama bugün denemenin ilk günü olmalıydı.

Ama onu atlatmakla onu unutmanın iki farklı şey olduğunu fark ettim. Onu asla unutamayacaktım. Unutmak istemiyordum da. Sadece onsuz yaşamamanın bir yolunu bulmam, geceleri gözlerimi her kapattığımda onu görmemeye çalışmam gerekiyordu. Onun içimde olmasının ne kadar harika bir his olduğunu geride bırakmam gerekiyordu ki bir gün başka birini –hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak– içeri alabileyim. Kimsenin onun yerini tutabileceğini hayal edemiyordum. Belki de uygulamam gereken bir diğer şey de ikinci en iyiye razı olmaktı.

Tate'in mektubumu okuyup okumadığını merak ettim. Yazdıklarımın tamamını hatırlayamıyordum bile, sadece gece yarısı aklımdan geçenleri döktüğümü biliyordum. Aşkımı itiraf ettiğimde şok olmayacağını umuyordum. Ona en ham düşüncelerimi vermiş ve bunları kabul edip değer vereceği riskini almıştım. Ona gerçek duygularımı söylemenin ne zararı olabilirdi ki? Düşüncelerim onun kaçmasına neden olamazdı zaten. Bu konuda en kötüsü zaten olmuştu.

Massachusetts'e döndüğümde, tren istasyonunda beklerken telefonum çaldı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ama sonra numaramın onda olmadığını hatırladım. Neden ona numaramı vermedim ki?

En azından onunki bende vardı.

Arayan Taylor'dı.

"Merhaba," dedim selam vererek.

"Hey, sen," diye yanıtladı. "Nasılsın? Kayboldun. Yolculuk sırasında daha fazla bilgi bekliyordum. Şimdiye kadar evde olmalısın, değil mi?"

"Evet." Başımı kaşıdım. "Şey..."

Tate hakkında ona anlatıp anlatmamakta kararsızdım. Bu deneyimi kendime saklamanın daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Kimsenin bunu lekelemesini, Tate'in benden faydalandığına beni ikna etmeye çalışmasını istemiyordum. Bunun doğru olmadığını biliyordum.

"Bir gün daha kaldım, bu yüzden ancak şimdi Massachusetts'e geri dönebildim."

"Gerçekten mi? Ne olduğunu merak ediyordum çünkü ortadan kaybolmuştun. İnternette falan yoktun. Bunu yapmaya nasıl karar verdin?"

"Gerçeğe dönmeye hazır değildim. Merak etme." Boğazımı temizledim. "Ödedim," diye yalan söyledim. "Senin paranla olmadı. Bana bir hafta hediye edecek kadar cömert davrandığın için, bir gece daha eklemeyi göze alabildim."

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama "herhangi bir adamın" bir gece daha para ödemesine neden izin verdiğimi anlayacağından emin değildim.

"Keşke bana söyleseydiniz. Bir gece daha kalmak benim için sorun olmazdı."

"Hayır." Başımı salladım. "Yeterince torpil gördüm. Zaten benim için çok şey yaptınız."

"İyi vakit geçirdiğinize sevindim. Tatil köyünü begeneceğinizi biliyordum."

"Midnight Key tam da ihtiyacım olan şeydi, düşünmek için biraz uzaklaşmak."

Ve dört gün içinde hayatımın aşkıyla tanışıp onu kaybettim.

"Yani bu, Daniel'i unutmama yardımcı oldu mu?"

Kim? Kıkırdamamı bastırdım. "Evet. Şimdi çok daha dinç hissediyorum. Dünyayla başa çıkmaya hazırım." Gözlerim tekrar doldu.

"Hedef buydu," dedi. "Bazen ihtiyacımız olan tek şey ortam değişikliğidir."

Ya da hayat değiştiren bir aşk.

"Evet." diye burnumu çektim.

"Üşüttün mü yoksa başka bir şey mi oldu?"

"HAYIR."

"Şu anda neredesin?"

"Tren istasyonunda trenimi bekliyorum. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Harika. Pekala. Yeryüzünden kaybolduğunuzdan beri hayatta ve iyi olup olmadığınızdan emin olmak istedim sadece."

"Zaten amaç da bu değil miydi?"

"Evet." diye güldü. "Kesinlikle."

"Yerleştikten sonra sizi arayacağım. Hayatımın en güzel haftalarından birini bana yaşattığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Vay canına. O kadar iyiymiş yani?"

Başımı salladığımı hissettim. O kadar iyiydi.

Harika.

Bu, dünyayı sarsacak kadar inanılmaz.

"Öyleydi," diye onu temin ettim.

"Ne zaman geri dönmek istersen, bana haber vermen yeterli."

"Teşekkür ederim," dedim. Ama bunun çok acı verici olacağını zaten biliyordum. Tate olmadan bir daha asla orada olmak istemezdim.

Telefonu kapattıktan sonra, her şeyi açıkça anlatmadığım için vicdan azabı çektim. Belki bir gün Taylor'a bu seyahatin ne kadar önemli olduğunu tam olarak anlatırdım. Ama şimdi zamanı değildi. Hazır değildim.

Tekrar büyük ekrana bakmak için döndüğümde, dijital ekranda trenimin geciktiğini belirten bir bildirim belirdi.

Saçmalık.

İstasyon garip bir şekilde ıssızdı. Evde olup yatağında olamamaktan sinirlenerek kendime bir ödül almaya karar verdim. Otomattan bir atıştırmalık aldıktan sonra, onu bir banka götürdüm ve çantamı yanıma bıraktım.

Protein barından ilk ısırığı aldığımda gözlerimi kapattım ve iç çektim. Meditasyon yapmaya çalışarak, gözlerimi kapalı tuttum ta ki o anı hissedene kadar—bir tür hışırtı yanımdan geçti. Gözlerimi açtığımda bir adamın çantamla birlikte kaçtığını gördüm!

Hemen ayağa fırladım. "Yardım! Yardım!" diye bağırarak peşinden koştum. "Çantamı aldı!"

Tökezleyip düştüm ve dizimi kaldırıma sürttüm. Bu da ona aramızda biraz mesafe açması için yeterli bir avantaj sağladı.

Yukarı baktığımda, tren raylarının üzerinden koştu ve bir çitten atladı.

Bir tren geliyordu ve onun peşinden koşarsam yetişemeyeceğimden korkuyordum.

Sonunda polisi aramak için telefonunu kullanmama izin veren birini buldum. Yetkililere, telefonumu ve çantamı bulmaları ihtimaline karşı, anne

babamın numarasını ve saldırganın belirsiz bir tanımını verdim. Bu arada, ne zaman tekrar telefonum olacağından veya aynı cep telefonu numarasını alıp alamayacağımdan emin değildim.

Her şeyimin, benim için anlam ifade eden her şeyin o çantanın içinde olduğunu fark ettiğimde paniğe kapıldım. Ve her şey derken... Tate'i kastediyordum. Numarası sadece telefonumdaydı. Rehberime güvenli bir şekilde kaydedildiği için ezberlemem gerektiğini hiç düşünmemiştim. Soyadı ve numarası olmadan onu nasıl bulacaktım? Tate çok yaygın bir isim değildi, ama mutlaka milyonlarcası vardı.

Tren gecikmiş olmasına rağmen, polisle konuşmak için orada kalmak zorunda kaldığım için asıl bineceğim treni kaçırdım.

Sonraki uçağa bindiğimde, sanki tüm yaşam enerjim çekilmişti. Pencereden hareket eden ağaçlara ve binalara boş boş baktım. O hırsız, fiziksel eşyalarımı çaldığını sanıyordu. Kalbimi de aldığının farkında değildi.

DÖRT YIL SONRA

Bölüm 17

BLAIR

"Evleneceğine inanamıyorum." Smokin giymiş en yakın arkadaşşıma gülümsedim.

Taylor'ın düğün günü öğleden sonraydı ve o hazırlanırken merhaba demek için dairesine uğramıştım. En sevdiği donutlardan ve kafeden aldığım bir kutu kahveden getirmiştim.

"Evet, doğru, değil mi? Biraz çılgınca," dedi Taylor. "Otel odası bulabildiniz mi?"

Çok tatlı bir insandı. O kadar meşgulken endişelenmesi gereken son şey benim otel odam olmalıydı.

"Evet," diye onayladım onu. "Birkaç ay önce verdiğiniz özel fiyattan bir oda kaptım. Bana kalan son odalardan birini aldığımı söylediler."

"İndirimli fiyatı gerçekten sizden aldıklarından emin olun," dedi donutundan bir ısırık alırken.

"Benim için endişelenme. Birkaç saat içinde evleniyorsun. Odaklanman gereken tek şey bu."

Omuz silkti. "Daha sonra resepsiyonda birlikte vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Uzun zamandır görüşme fırsatımız olmadı."

Başımı salladım. "Biliyorsun, çok meşgul olacaksın, kimseyle fazla vakit geçiremeyeceksin. Misafirlere ilgi gösterme konusunda endişelenme. Gün geçip gitmeden önce tadını çıkar."

Güldü. "Tamam. Haklısın." İçini çekti. "Babam dün şehre geldi."

"Tam da sana bunu soracaktım..."

Taylor başını salladı. "Onunla işler iyi gidiyor. Son bir yıldır gerçekten çok çaba gösterdi. Dürüst olmak gerekirse, o ilişkiyi uzun süre engelleyen bendim. Ona karşı çok fazla kırgınlık besliyordum, ama bazen kendinizi zorlayıp bu kırgınlığı bırakmanız gerekiyor."

"Büyümenin bir parçası, değil mi?"

"Aynen öyle," diye onayladı.

"Onu gördünüz mü?"

“Evet, prova yemeğine geldi. Yanında bir kadın da getirmiş. Çok hoş biri gibi görünüyor. Genellikle yanımda kadın getirmez, o yüzden yeni mi yoksa ciddi bir şey mi bilmiyorum. Daha önce ondan hiç bahsetmemişti. Sadece onunla birlikte geldi. Sanırım onu düğüne de getirecek.”

“Annen bu konuda ne düşünüyor?”

Omuz silkti. "Artık aralarında kötü bir şey yok. O iyi durumda. Hatta dün gece hep birlikte oturdular, bu çok garip ama hoştu."

“Vay canına. Neyse, bu iyi. Şu anda ailevi sorunlara ihtiyacınız yok.”

“Kesinlikle öyle.” diye güldü. “Bu arada, çok hoş görünüyorsun.”

Elbiseme baktım. "Uzun zamandır temizlenmedim."

Sırıttı. "Aslında, iyi ki öyle yapmışsın. Seni daha sonra biriyle tanıştırmak istiyorum."

İçimi korku kapladı. "Eyvah. Bunu yapamadın."

“Adı Adam. Benimle birlikte çalışıyor. Bence onu seveceksin. İyi bir adam.”

Utandım. "Lütfen beni onun yanına oturttuğunuzu söylemeyin."

“Tamam, öyle olsa bile sana yaptığımı söylemeyeceğim. Sürpriz olabilir.” Göz kırptı.

"Harika."

“Bu Juliana’nın fikriydi.”

“Bana düğün günü olmadığı zaman onu boğmayı hatırlat.” Nefesimi verdim. “Bu adam senin onu tuzağa düşürmeye çalıştığından şüpheleniyor mu?”

“Biraz öyle. Senin hakkında onunla biraz konuştum. Ama hiçbir baskı yok. Sadece seni aynı masaya oturttuk. Eğer onu sevmiyorsan, onunla konuşma.”

"Bu biraz kabalık olurdu, sizce de öyle değil mi?"

Daha fazla konuşmadan fotoğrafçı geldi ve Taylor'ın dikkatini dağıttı. Tören başlamadan önce fazla zaman kalmadığı için, karmaşa başlamadan önce biraz yalnız kalmak için köşedeki kafeye gittim. Uzun zamandır bir düğüne gitmemiştim, hele ki tek başıma hiç gitmemiştim. Şimdi Taylor'ın beni biriyle tanıştırmaya çalıştığını bildiğime göre, daha da hazır olmam gerekiyordu. Enerjimin olup olmadığından emin değildim.

Yarım saat sonra telefonuma baktım ve kiliseye gitmek için pek vaktim olmadığını fark ettim. Bu yüzden kendimi zorlayarak kalktım ve dışarı çıkarken matcha latte'min geri kalanını da bir çırpıda içtim.

Kilise, her sıranın üzerine asılmış ince beyaz kurdelelerle bağlanmış krom kovalarda zarif mor çiçeklerle muhteşem bir şekilde dekore edilmişti. Juliana'yı tanıyanlar bilir, muhtemelen her ayrıntıyı o kontrol etmişti.

Arka sıralardan birinde otururken, nedimelerin sıraya dizildiğini gördüm. Elbiseleri, lavantadan daha koyu ama çok da koyu olmayan çiçeklerin mor rengiyle uyumluydu. Düşündüğüm mor elbiseyi giymediğime birden rahatladım; onun yerine biraz açık olsa da mor elbiseden çok daha iyi duran kısa pembe bir elbise tercih etmiştim. Ama şimdi Adam'la akşam yemeğinde buluşacağım için daha muhafazakar giyinmeyi diledim. Çok istekli görünmeme gerek yoktu, aslında şu anda hiçbir şey aramıyordum.

Dikkatimi kilisenin ön tarafına çevirdim. Bu kadar uzaktan sunağı çok iyi göremiyordum ama giriş holünde sıraya dizilmiş gelin alayını en iyi şekilde görebiliyordum. Nedimelerin hemen arkasında, Juliana'yı ilk kez gördüm.

Ne kadar güzel görüldüğünü fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Koyu kahverengi saçları gevşek bukleler halinde, yarısı yukarıda yarısı aşağıda şekillendirilmişti. İpek elbisesinin dar bir üst kısmı ve geniş bir eteği vardı. Pullar ışık altında parılıyordu ve yüzünü ince bir duvak örtüyordu. Taylor onu görünce ağlayacak mı diye merak ettim. İkisi için ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle ifade edemezdim.

Şu an hissettiğim mutluluk, Taylor'a karşı hiçbir zaman gerçek romantik duygular beslemediğimi doğruladı. Vücudumda en ufak bir kıskançlık bile yoktu. Arkadaşım ve onu seven o güzel kadın için sadece mutluluk hissediyordum.

Ben izlerken Juliana dudaklarını yaladı. Gergin görünüyordu, aynı durumda ben de olsam öyle olurdu diye düşündüm. Babası yanında durup kulağına fısıldadı.

Sonra org çalmaya başladı ve her bir güzel nedimenin yanımdan geçip koridordan aşağı doğru ilerleyişini izledim. Birkaçının yüzünde çok yapmacık, sahte gülümsemeler vardı. Biri çok yavaş yürürken diğeri hızla yanımdan geçti. Çiçekleri mor güller ve beyaz şakayıkların harika bir karışımıydı.

Juliana babasıyla kol kola görüldüğünde bir kez daha tüylerim diken diken oldu. Buketi daha büyüktü, sadece leylak güllerinden oluşuyordu,

başka çiçek yoktu. Müzik düğün marşına döndü ve koridordan aşağı doğru yürümeye başladılar. Juliana'nın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve o geçerken ben de oturduğum yerde döndüm. Taylor'ın ağlayıp ağlamadığını görmek istediğim için belki de bu oturma yerini seçmenin pek de iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Bu kadar uzaktan anlayamadım. Ama onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen ağlıyordu.

Herkes yerini aldıktan sonra, asıl törene odaklanmakta zorlandım. Kilisede her zaman çok sabırsız olurdum, bacaklarımı bir aşağı bir yukarı sallardım ve hayallere dalardım.

Öndeki aile üyelerini görmek için gözlerimi zorladım, çünkü Taylor'ın babasını merak ediyordum. Daha önce hiç nasıl göründüğünü görmemiştim. Bu da bu kadar geride oturmanın bir engel haline gelmesinin bir başka nedeniydi. Buradan insanları izlemek biraz zor.

Taylor'ın ailesinin silüetlerini az çok seçebiliyordum. Annesi uzun, mavi bir elbise giymişti ve saçlarını topuz yapmıştı. Yanındaki adamın da kocası, yani Taylor'ın üvey babası olduğunu tahmin ettim. Onlarla sadece birkaç kez tanışmıştım.

Arkalarındaki sırada tanımadığım bir adam ve bir kadın vardı. Ama ön sıraya bu kadar yakın oturduklarına göre aile olduklarını varsaydım. Arkadan bakınca, adam uzun zamandır unutmaya çalıştığım birinin boyuna sahipti. Daha doğrusu, onu unutmaya ve hatırlamaya eşit ölçüde çalışmıştım. Belki de bu düğün beni duygusallaştırıyordu, çünkü birdenbire rastgele insanlarda Tate'i görüyordum. Ama çok az erkek bu kadar uzun boylu, kaslı ve güzel, gür saçlara sahipti. Tate'i hatırlayınca göğsüm sıkıştı.

Yıllarca onu bulmaya çalıştım ama başaramadım. Ama yüzünü hatırlamak için o kayıp fotoğraflara ihtiyacım yoktu. Onunla son iletişimimden dört yıl sonra bile her gün beni rahatsız ediyordu. Onu bulabilseydim hayatım çok farklı olabilirdi. Ciddi misin Blair? Kendine gel. Dikkatimi zorla törene geri verdim.

Bir ara rahip, gelin ve damadın anne babalarını mum yakmak için sunağa çağırdı. Bana Tate'i hatırlatan adam, Taylor'ın annesi ve üvey babasıyla birlikte ayağa kalktı ve üçü birden damadın mumunu yaktı. Midem bulandı. Aman Tanrım. O adam Taylor'ın babasıydı!

Taylor'ın bir keresinde babasının "sinir bozucu derecede yakışıklı" olduğunu söylediğini hatırladım. Ve şimdi ne demek istediğini anladım - en azından arkadan, çünkü yüzünü henüz görmemiştim.

Taylor'ın anne ve babası mihrabın önünde dururken geçen her saniyeyle birlikte paranoyaklığım daha da arttı. Olamazdı, değil mi? Yani, bu en çılgın şey olurdu. Damadın anne ve babası da dahil olmak üzere, nedime ve sağdıçların isimlerini bulmak için telaşla programı açtım.

Taylor Edward Shea ve Juliana Elaina Alves'in Düğünü

Listelenen aile üyelerine baktım.

Damatın Annesi: Shayla Lively
Damatın üvey babası: Stephen Lively
Damatın Babası: Theodore Delaney

Taylor'ın annesinin soyadını aldığını her zaman biliyordum. Babasının adını bana hiç söylememişti ve bu çok hassas bir konu olduğu için ben de hiç sormamıştım.

Theodore—Tate değil.

Oh be.

Kahretsin! Programa bakınca, mihraptan yerlerine dönerken babasının yüzünü görme fırsatını kaçırdığımı fark ettim.

Babasının adının Theodore olduğunu öğrendikten sonra paniğimin geçeceğini düşünürdünüz, ama Tate'in oğluyla yaşadığı sorunları hatırlayınca bir adrenalin patlaması daha yaşadım. Geriye dönüp baktığımda, bu durum Taylor'ın babasıyla yaşadığı sorunlara çok benziyordu. Bu iki durumu daha önce hiç ilişkilendirmemiş olmama inanamıyordum, ama neden ilişkilendireyim ki? Ta ki şimdiye kadar, Taylor'ın babasının kafasının arkası beni tetikleyene kadar.

Oda sallanmaya başladı. Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Yeminleri tamamen kaçırmıştım, kafamda bunu çözmeye çalışarak, teorimin doğru olmasının imkansız olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Her defasında aklımı kaçırdığıma kendimi ikna ettiğimde, başka bir korkutucu hipotez aklıma geliyordu.

Ya Tate bana sahte bir isim vermiş olsaydı?

Ama ailesinin bu tatil köyünün sahibi olduğundan hiç bahsetmemişti. Midnight Key'in Taylor'ın babasının tarafındaki büyükanne ve büyükbabasına ait olduğunu biliyordum. Babasıyla araları bozuk olsa bile, Taylor büyükanne ve büyükbabasıyla her zaman yakın olmuştu.

Eğer bu tatil köyünün sahibi Tate'in ailesi olsaydı, Tate bunu mutlaka belirtirdi, değil mi?

Peki ya tanıdığı o kadın? Langley. Adını asla unutmam. Tatil köyünde tanıdığı birine rastlaması tuhaf... belki de daha önce orada bulunmuştu.

Tamam. Düşünelim. Tate, ailesinin tatil köyünün sahibi olduğunu hiç söylemedi, ama olmadığını da söylemedi. Sadece bu konuyu hiç konuşmadık.

Aman Tanrım.

Farzedelim?

Bu adamın yüzünü görmem gerekiyordu.

Bunu bilmem gerekiyordu.

Ama nasıl?

Onun beni görmesini istemiyordum.

Tapınağın ön tarafına daha yakın bir giriş daha vardı. Eğer şu anda arkamdaki ana girişten gizlice çıkıp o diğer kapıdan tekrar girseydim, yüzünü görebileceğim doğru açıyı yakalayabilirdim.

Bir solist şarkı söylüyordu, ben de çantamı kapıp sessizce kiliseden çıktım. Dışarı çıktıktan sonra, büyük taş yapının yan tarafına doğru yürüdüm.

Ana yolda arabalar hızla geçerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yan girişin bulunduğu daha sakın sokağa döndüğümde ise kulaklarımda kanın gümbür gümbür aktığını duyabiliyordum.

Yan kapıya vardığımda, kapının kilitli olduğunu görünce kalbim tekrar hızlandı.

Kahretsın!

Sert bir rüzgar saçlarımı savurdu, sonra eteğimi kaldırdı. Geçen bir arabaya neredeyse bedava bir gösteri sunacaktım.

Şimdi ne olacak?

Birkaç dakika boyunca, mucizevi bir şekilde açılır mı diye ara ara kapıyı denedim. Kendimi deli gibi hissediyordum. Az önce en yakın arkadaşımın düğününden çıkmıştım ve şimdi de babasının Tate olabileceğinden endişelenerek başka bir kapıdan törene geri girmeye çalışıyordum. Kulağa çılgınca geliyordu.

Kapı yerinden kıpırdamadı. Ana girişten içeri geri dönmekten başka çarem yoktu. Tören bittikten sonra damadın ailesinin koridordan geçmesini beklemek zorunda kalacaktım. Belki de daha az dikkat çekmek için koridordan uzakta bir yere geçebilirdim.

Ancak lobiye döndüğümde, Taylor ve Juliana, tüm düğün davetlileri ve ebeveynleriyle birlikte çoktan karşılama sırasına girmişlerdi. Tahmin

ettiğimden daha uzun süre dışarıda kalmış olmalıyım ve tören bitmişti.

Girişin yakınında durup sırayı izlerken kalbim boğazıma düğümlendi. Ve onu ilk gördüğüm anda nefesim kesildi.

Lütfen mantıklı bir şekilde açıklayın.

Taylor'ın annesinin yanında Tate duruyordu. Kesinlikle benim Tate'im. Hayatımın aşkı, kaybettiğim Tate. Asla unutamadığım, hâlâ rüyalarımda yaşayan adam, Taylor'ın babasıydı.

Beni henüz fark etmemişti. Kaçmak için hâlâ zaman vardı. Ama bunu Taylor'a nasıl açıklayacaktım? Önemli değildi. Bunu sonra düşünebilirdim. Şimdilik gitmem gerekiyordu. Ama ne kadar kaçmak istesem de bacaklarım donup kalmıştı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Tate, gelenlerle tek tek tokalaşıyor, başını sallayıp geldikleri için teşekkür ediyordu. O güzel gülümsemesini gösterdiğinde kalbim sızladı.

Ona bakmayı bırak. Gitmen gerekiyor!

Tam çıkmak için arkamı döndüğüm sırada, ismimi duydum.

"Blair!" diye bağırdı Taylor.

Yavaşça döndüm ve başımı kaldırıp onun bana el salladığını gördüm. Boğazımda bir yumrukla onlara doğru adımladım.

Bundan sonra her şey ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi.

Tate beni nihayet fark ettiği anda gözleri faltaşı gibi açıldı ve yüzünün rengi soldu.

Bu, hayallerimde canlandırdığım buluşma değildi. Tam tersine.

Bu, hayal bile edemeyeceğim bir kabustu.

Bölüm 18

TATE

Neler oluyor?

Ne...lanet olsun...oluyor böyle?

O bana doğru yürürken aklımdan geçen tek şey buydu.

Blair.

Tanrı şahit, halüsinasyon görmediğimi anlamak için yeterince göz kırpmıştım.

Taylor o ismi söylediğinde, vücudumda bir adrenalin patlaması hissettim. Ve bunun Blair'im olduğunu anladığımda? Söyleyecek söz bulamadım. O günle ilgili her şey değişti. Hayatımla ilgili her şey değişti.

Bu kadın Taylor'ı nereden tanıyor ki?

Daha bir şey düşünmeye fırsat bulamadan, gözlerinde uyarıcı bir ifadeyle karşımda durdu. Ne demek istediğini anladım. Buraya nasıl geldiğimizi anlamasam bile, ikimiz de aynı fikirdeydik: Taylor bizim hakkımızda hiçbir şey bilmemeli.

Oğlum beni hayatımda tanıtıma ihtiyacı olmayan tek kadınla tanıştırtırken, şimdiye kadar takındığım en sahte gülümsemeyi takındım.

"Baba, bu Blair Moynihan. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

Moynihan.

Yıllardır keşke bilseydim dediğim şeylerden biri de onun soyadıydı. Bunu bilmek her şeyi değiştirebilirdi. Bunu bilmek, onu tekrar bulabileceğim anlamına gelirdi.

Blair Moynihan.

Elimi uzattım. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Blair." Gözlerim onun gözlerine kenetlendi.

Elini uzattığında titrediğini hissettim. Sıktım, ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğine dair sessiz bir güvence verdim. Girmek zorundaydı. Kendi akıl sağlığım için buna inanmam gerekiyordu. Onun da buna inanması gerekiyordu.

Boğazını temizledi. "Taylor'ın babasıyla nihayet tanıştığımıza sevindim."

Karşılama sırasının sürekli hareket halinde olması gerekiyordu ama bir türlü elini bırakamıyordum. En kötü koşullar altında bile onu bırakmak istemiyordum.

Ama mecburdum. İstemeyerek de olsa tutuşumu gevşettim.

Blair, Taylor'a döndü. "Resepsiyonda görüşürüz," dedi. Sonra uzaklaşmadan önce bana bir bakış attı. Sanki ruhumu da yanında götürmüş gibi, sıradaki kalabalığın arasından kayboldu ve sonunda kiliseden çıktı. Gözlerim, o gidene kadar onu takip etti.

Geri kalan tanışmaları idare ederken aklım karmakarışıkta. Tatil köyünde onunla ilk tanıştığımda bana söylediklerini hatırladım: bir arkadaşı ona bu geziyi hediye etmişti. Bunu hiç sormamıştım. Ama şimdi her şey mantıklı geliyordu. Oğlumdu ve tabii ki büyükanne ve büyükbabası yerin sahibi olduğu için bir kuruş bile ödemek zorunda değildi. Neden aklıma gelmemişti? Neden faturayı kimin ödediğini sormayı düşünmemiştim?

Az önce elinin titremesi beni çok rahatsız etti. Onu korkutmuş muydum? Yıllar içinde benim hakkımda kötü düşünmeye başlamış, ondan faydalandığımı mı sanmıştı? Yoksa benim gibi bu acımasız tesadüften mi ürkmüştü?

"Tate, gitmeye hazır mıyız?" Leah'ın sesi beni düşüncelerimden sıyrıldı.

Etrafımdaki karşılama sırası kaybolmuştu. Zoraki bir gülümsemeyle ona döndüm. "Evet, öyleyiz."

Leah ile yeni çıkmaya başlamıştık. İşler yolunda gidiyordu, uzun zamandır yaşadığım her şeyden daha iyiydi, bu yüzden prova yemeğinde Taylor'a onu yanımda getirmemin sakıncası olup olmadığını sormuştum. Oğlumla aramdaki ilişkiler de, özellikle son bir yıldır, iyi gidiyordu. Birini tanıdığım için mutlu olduğunu söylemişti ve elbette onu getirebilirdim. İşte böylece buradaydık.

Leah burada olmasaydı bu gece çok daha kolay olurdu. Taylor'ın önünde normal davranmak zaten yeterince zordu. Şimdi bir de Leah'ın yanında sakın kalmalı ve Blair'le dikkat çekmeden nasıl konuşacağımı bulmalıydım.

Leah ile birlikte resepsiyona giderken, Blair'in resepsiyon salonuna sağ salım ulaşip ulaşmadığı konusunda endişelendim. Belli ki üzgündü ve muhtemelen araba kullanmamalıydı. Resepsiyona hiç katılmamayı seçseydi de onu suçlamazdım. Ancak, özellikle damadın babası Taylor'a bunu yapacağımızdan şüpheliyim.

"İyi misin?" diye sordu Leah yolcu koltuğundan.

"Hı hı." diye nefes verdim.

"Biraz tuhaf davranıyorsun."

"Öyle mi?" Derin bir nefes daha verdim. "Özür dilerim. Bu sabah yediğim bir şeyden kaynaklanmış olabilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi biraz iyi hissetmiyorum."

"Kendini toparlasan iyi olur. Resepsiyonda seni tanıştıracaklar."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Düğün organizatörünün mekana vardığınızda ne yapmanız gerektiği konusunda verdiği talimatları duymadınız mı?"

Bu çok komikti. Düğün organizatörü olduğunu bile fark etmemiştim. Blair'i fark edip aklımı kaçırdıktan önce mi yoksa sonra mı talimat veriyordu acaba? Çünkü ondan sonra her şey bulanıklaştı. Kahretsin, şu anda herhangi bir ilgi odağı olmak en son ihtiyacım olan şeydi.

Arabayla yolculuğuma devam ederken, düşüncelerim Blair'e geri döndü. Çok güzel görünüyordu, tıpkı onu hatırladığım gibiydi, ama daha da büyümüş ve olgunlaşmıştı—ki dört koca yıldan sonra elbette öyle olacaktı. Karşısında durup ona sarılamamak, titrerken onu teselli edememek korkunçtu.

Ama onun bunu isteyeceğini kim söyleyebilirdi ki? Bana hiç ulaşmamıştı. En az bir kere arayacağından emindim, ama bu varsayımım aptalcaydı. Aramızdaki yoğun kimya beni yanıltmıştı. Bu, durumun gerçekliğini değiştirmiyordu. Ben onun için asla doğru kişi değildim. Yine de bana hiç ulaşmamış olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Artık geçmişin bir önemi kalmamıştı. Her şey Taylor'ı korumaya öncelik veriyordu ve Blair'in de benimle aynı fikirde olduğundan emindim.

Belki o seyahatte gerçek adımlı kullansaydım, durumu anlayabilirdi. Tate, askerdeyken bana verilen bir takma addı. Terhis olduktan sonra, yeni biriyle tanıştığımda Theodore'dan daha çok bu ismi kullanmaya başlamıştım. Taylor'ın bu ismi bilip bilmediğinden emin değildim. Beni sadece Theodore veya ailemin bana seslendiği gibi Teddy olarak tanıyordu.

"Tate, dünyaya dön!" dediğini duydum Leah'ın.

Kahretsin. Bu sefer ne kadar zamandır kafa yoruyordum acaba? Düğün mekanına vardığımızı bile fark etmemiştim. Araba kullanırken oraya nasıl geldiğinizi bilmemek oldukça tehlikeli. Bir de Blair'in araba kullanmasından mı endişeleniyordum? Kendimi kontrol etmem gerek.

Leah emniyet kemerini çıkarırken sırttı. "Hazır mısın yakışıklı? Gösteri başlıyor." Neyse ki, davranışlarımdan dolayı bana karşı bir şey söylemiyor

gibiydi.

Zoraki bir gülümseme takındım. "Evet."

Mekana girdiğimiz anda Blair'i aramaya başladım. Ama hiçbir yerde yoktu.

Konukların arasına girmeden önce, bir bölmenin arkasında toplanmış olan düğün alayının yanına götürüldüm.

"Neredeydin Teddy?" diye sordu annem. Kahverengi, boncuk işlemeli elbisesini düzeltti.

"Buraya gelirken yolum biraz saptı," dedim ona. Hiç tahmin edemeyeceğiniz bir tesadüf eseri.

"İyi misin oğlum?" diye sordu babam.

"Evet," dedim, alnımdaki teri silerken.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, düğün organizatörü bizi resepsiyon girişinin dışında sıraya dizmeye başladı. Leah nerede Allah aşkına? Ondan nasıl ayrıldığımı hatırlamıyordum, ama düğün partisine katılmak üzere sürüklenmeden önce olmuş olmalıydı. Leah'ı nereye oturttuklarını merak ederken midemde bir korku oluştu ve Blair'in yanına oturtulmaması için dua ettim. Bu da daha da çok terlememe neden oldu.

DJ bizi tek tek anons etmeye başladı. Sıramı beklerken kalbim hızlandı ve sonunda kesinlikle hak etmediğim alkışlar eşliğinde salona girdim. Kalabalığa el sallayarak, bana ayrılan baş masaya doğru ilerledim. Oğlumun beni bugün özel yerlere dahil etmesinden onur duydum. Dikkatimi ondan ayırmamalı ve ona göre davranmalıyım.

Henüz Blair'i aramaya koyulmamaya kendimi zorladım, Taylor ve Juliana'nın anons edildiği sırada tüm dikkatimi ona verdim. Bu anı bir daha asla geri getiremeyecektim. Yakışıklı oğlum ve güzel karısı içeri girerken, içimdeki karmaşaya rağmen gururla gülümsedim.

Olduğum yerde kalmaya devam ederek, ilk danslarını izlerken ellerimi birleştirdim. Ardından, sağdıç ve nedime konuşmalarını dinledim. Ama her geçen dakika daha da huzursuzlanıyordum.

Akşam yemeği duyurulduğu anda, Leah'ı kendisine ayrılan masada buldum; neyse ki o masada Blair yoktu. Kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra Leah'a tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Ama aslında yaptığım şey, bir süre balo salonunda dolaşmak, masadan masaya göz gezdirmek oldu. Blair'in resepsiyona katılmamış olabileceğini düşündüm. Ortada olmadığını anladıktan sonra nihayet tuvalete doğru gittim.

Tuvaletlerin bulunduğu koridora doğru köşeyi döndüğüm anda, Blair'in kadınlar tuvaletinden çıktığını görünce birden donakaldım.

Bölüm 19

BLAIR

Tate'in bana doğru yürüdüğünü görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim. Artık geri dönme şansım yoktu.

Smokin içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki. Kalbim sızladı. Ona dokunma isteğiyle her yerim sızladı, oysa artık gerçeği biliyordum: Ona bir daha asla dokunamayacaktım.

"Blair..." diye mırıldandıktan sonra omzunun üzerinden arkasına baktı.

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı salladım. "Anlamıyorum, Tate."

"Ben de öyle düşünmüyorum, ama bu durumu nasıl ele alacağımız konusunda konuşmamız gerekiyor."

Geniş omuzlarının ötesine bakarak fısıldadım: "Şey, bunu burada yapamayız."

"Bu gece otelde mi kalacaksınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Düğün bittikten sonra yanınıza geleceğim."

Tüylerim diken diken oldu. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Ya biri bizi birlikte görürse?"

"Dikkatli olacağım," dedi. "Risk almalıyız çünkü konuşmamız gerekiyor."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Ona söylemem gereken çok şey vardı. Çok fazla sorum vardı. "Tamam." Dudaklarımı yaladım. "Evet."

"Hangi odadasınız?"

Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. "Yüz otuz beş."

"Tamam." Nefesini verdi. "Sonra görüşürüz."

"Elbette."

Tate banyoya girmeden önce son bir kez omzunun üzerinden arkasına baktı.

Daha sonra odama geleceği ihtimali beni garip bir şekilde heyecanlandırıyordu, ancak onun Taylor'ın babası olduğunu anladığım an, yeniden bir araya gelme ihtimalimiz tamamen ortadan kalkmıştı.

Bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu, çünkü bir an için "Benim Tate'im" fikrine kapılmıştım. Benim Tate'im artık yoktu. Benim Tate'im bir yanılsamaydı, çünkü tüm zaman boyunca Taylor'ın babasıydı. Theodore. Taylor'ın kahrolası babası! Neden bana sahte bir isim vermişti? Gerçek ismimi bilmeye ne kadar değer verdiğini düşünürsek, bu hiç mantıklı değildi. Tate bana yalancı olmadığını söylemişti. Hatta yıllar içinde Taylor'a ondan bahsetmiş, ona Tate diye hitap etmiştim. Taylor hiçbir şeyden şüphelenmemiş gibiydi.

Bana ayrılan masaya döndüğümde, dalgın bir halde oturdum, aklımdan sadece daha sonra Tate ile görüşmem geçiyordu.

Bir ses düşüncelerimi böldü. "Blair?"

Arkamı döndüğümde, benim yaşlarımda bir adamın bana gülümsediğini gördüm. "Ben Adam."

Taylor'ın beni tanıştırmak istediği kişi buydu. Buraya geldiğimden beri banyoda saklanıyordum, bu yüzden onu görmemiştim. Bu zavallı adam, bu gece benden en kötü halini alacağından habersizdi.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Merhaba." Uzattığı eli sıktım. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Şu an bunun için hiç havamda değilim.

"Taylor ile birlikte çalışıyorum."

"Evet." Zoraki bir gülümseme takındım. "Birlikte oturacağımızı söylemişti."

"Siz birbirinizi çok eskiden beri tanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Taylor ve ben uzun yıllar birlikte kamp danışmanıydık ve yakınlığımızı koruduk."

"Bu çok harika. O gerçekten müthiş bir adam. Onun ve Juliana adına çok mutluyum."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar."

Suyumu yaklaşık on saniyede bir yudumda içerken aramızda garip bir sessizlik oluştu. Belki de gitmeliyim. Şimdi odama gidebilirim. Taylor fark bile etmeyebilir.

Birdenbire, Tate hakkında panik halindeyken bu zavallı adamla laf kalabalığı yapmak zorunda kalma düşüncesi beni hasta etti.

"Affedersiniz." Ayağa kalkıp masadan ayrıldım.

Bu kesinlikle kaba bir davranıştı, ama bayılmadan önce biraz hava almam gerekiyordu.

Yan kapıdan çıkıp uzakta Boston manzarasına sahip bir verandaya girdim ve derin bir nefes aldım.

Bu durumla ilgili gerçekler beni bombardımana tutmaya devam etti; örneğin, daha önce Taylor'ın babasının yanında duran kadının aslında Tate'in kız arkadaşı olduğu gerçeği. Taylor, babasının yeni biriyle çıkmaya başladığını söylemişti. Yani bu yeni bir durumdu. Kıskançlık beni adeta yerle bir etti. Ama bu duruma böyle bakamazdım. Onu artık Tate olarak değil, Taylor'ın babası olarak görmeliydim. Bunun bir yeniden bir araya gelme olmadığını anlamalıydim. Bu tamamen farklı bir şeydi, onunla birlikte nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gereken bir şeydi.

"Blair?"

Arkamı döndüğümde Taylor'ın verandaya giriş kapısında durduğunu gördüm.

"Hey!" Kalbim hızlanırken, yapmacık bir gülümseme takındım.

Başını yana eğdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Elimi karnıma koydum. "İster inanın ister inanmayın, biraz mide bulantısı hissetmeye başladım. Sadece biraz hava almak istedim."

"Kahretsin. Size su ya da başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır." Elimini sallayarak onu geçiştirdim. "Lütfen düğününüzün tadını çıkarın. Benim için endişelenmeyin. Birkaç dakika sonra tamamen iyileşeceğim."

Taylor'ın bu gece davranışlarıma dikkat etmesi fikri hoşuma gitmedi, çünkü yakından baksa bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlardı.

"Sana bir şey getiremeyeceğimden emin misin?"

Başımı salladım. "Hayır, ama burada olduğumu nereden biliyorsun? Odak noktan resepsiyondur."

"Size selam vermek için masanıza geldim ve Adam bana aniden ayrılıp dışarı çıktığınızı söyledi. Belki sizi kontrol etmek isteyebileceğimi düşündü. İyi görünmediğinizi söyledi."

Bu konuda haklı.

"Anladım." Nefesimi verdim. "İyiyim, gerçekten. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Pekala. Madem öyle diyorsunuz. Ama içeri gelmek isteyebilirsiniz, çünkü akşam yemeği servis ediliyor ve yemekler soğuyacak."

Şu anda yemek yemek aklıma bile gelmiyordu. "Tamam." Başımı salladım. "Birazdan içeri geliyorum. Benim için endişelenmeyin. İyi geceler dilerim."

"Pekala." El salladıktan sonra içeri geri döndü.

İçimde bir rahatlama hissi oluştu. Ancak mekana tekrar girdiğimde ve Tate ile göz göze geldiğimde bu his kısa sürdü. O da benim kadar dalgın görünüyordu. Muhtemelen o da dışarı çıkmak için ayrıldığını görmüştü. Ama Taylor'ın aksine, Tate tam olarak neden hava almaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Gözlerimi ondan zorla kaçırdım. Ona bakmak da zordu, bakmamak da. Gözlerindeki acının benimkine benzediğini fark etmek zordu. Buradan nereye gideceğimizi anlamak zordu. Şimdi benim hakkımda ne bildiğini bilmiyordum. Tate bağlantıyı kurmamış olsa bile, Taylor benim hakkımda bir şeyler söylemiş miydi?

Önümüzdeki haftaları nasıl atlatacaktım acaba?

Ama bunu kaçırma seçeneğim yoktu. Taylor'a düğününde bulunma nezaketini borçluydum. Benim "hastalığım" yüzünden endişelenmek zorunda kalmadan güzel bir akşamı hak ediyordu.

Masama döndükten sonra Adam'la kısa bir sohbet ettim, ancak tavırlarımdan ilgilenmediğimi anlamış olmalıydı. Belki başka bir hayatta, bu adamla kör randevu işe yarayabilirdi. Sevimliydi ve iyi biri gibi görünüyordu. Ama beni en kötü zamanda yakalamıştı, bu yüzden aramızda hiçbir şans yoktu.

Tate'in odanın diğer ucundaki varlığı beni sürekli meşgul ediyordu. Ve onun bana doğru baktığını fark ettiğimde, yanına gitmekten kendimi zor tuttum. Daha da kötüsü, yanındaki kadın onu kolundan tutup yavaş bir şarkı için dans pistine çektiğinde oldu. Sallanırken başka bir kadının ellerinin sırtında olması, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı bana. O da ona, benim hatırladığım aynı hayranlıkla bakıyordu. Ve dans ederken bana baktığında, yüzümdeki üzüntüyü görebildiğinden emindim.

Ama arada sırada iyi şeyler de oluyordu. Taylor'ın Tate'e gülümsediğini görünce ben de gülümsedim. Taylor ve babası hayatında ilk kez gerçek bir ilişki kurmuşlardı. Taylor'ın bakış açısından, her iki ebeveyni de burada olduğu ve iyi geçindikleri için bu gece dünyada her şey yolunda görünüyordu. Sonra Adam'ın nedimelerden biriyle dans ettiğini fark ettim. İyi. En azından onun gecesini de mahvetmemiştim.

Garsonlar tatlıları getirmeye başladığında, buradan zarif bir şekilde ayrılmak için yeterince zaman harcamış olup olmadığını merak ettim. Düğünün dörtte üçünü atlatmışım, bu yüzden saygısızlık etmeden ayrılmamın sorun olmayacağını düşündüm.

Bunu yapmak zorundaydım.

Taylor yanına geldiğimde biriyle konuşuyordu.

"Affedersiniz," dedi adama beni fark edince. Bana doğru döndü. "Daha iyi hissediyor musunuz?"

Başımı salladım. "Öyleyim, ama sanırım yukarı çıkıp biraz dinlenmem gerekiyor. Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki hayır. En azından yemek yedin mi?"

"Evet." Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Yemekler çok lezzetliydi." Yani, tattığım kadarıyla.

"Yarın sabah kahvaltısına katılacak mısınız?"

Brunch. Neredeyse unutmuştum. Tüm bunlar olmadan önce o daveti kabul etmek çok kolay bir karardı. Şimdi ise deli gibi görünmemeye çalışırken katlanmam gereken gergin bir etkinlik daha olacaktı.

"Deneyeceğim," dedim ona. "Sabah nasıl hissedeceğime bağlı, tamam mı?"

Kolumu sıktı. "Sorun değil. Ama kendini hâlâ kötü hissediyorsan, aşağı inip odana götürmek üzere en azından bir tabak yemek hazırlamalısın."

"Tamam." Gülümsedim ve ona sarılmak için elimi uzattım. "Juliana'nın nerede olduğundan emin değilim ama lütfen ona iyi geceler dilediğimi söyleyin. Senin için çok mutluyum, arkadaşım. Bu düğün gerçekten bir rüya gibiydi."

"Burada olduğun için teşekkürler Blair. Sensiz aynı olmazdı."

"Dünyanın hiçbir şeyi için bunu kaçırmazdım." Gülümsedim, birden suçluluk duygusuna kapıldım. Arkadaşıma asla bilerek ihanet etmezdim.

Vedalaştıktan sonra resepsiyon salonundan çıktım. Nihayet biraz nefes alabilmişim.

Ama odama döndüğümde geri sayım başladı. Tate bu akşam beni ne zaman görmeye gelecekti? Keşke bilseydim. Öyle ki, akşamın geri kalanını diken üstünde, kapıya bir vuruş bekleyerek geçirecektim.

Beklemeye dayanamayınca duş almaya karar verdim. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sıcak suyun üzerime yağmasına izin verdim, Tate'e ne kadarını açıklayacağımdan hala emin değildim. Her şeyden çok, bunun neden ve nasıl olduğunu anlamak istiyordum. Neden bana sahte bir isim vermişti? Birlikte geçirdiğimiz zamanın gerçek bir tarafı var mıydı? Emin olduğum bir şey vardı: Tatil köyünde oğlunun arkadaşı olduğumu bilmiyordu. Benim gibi Tate de Taylor'ı asla bilerek ihanet etmezdi.

Gecenin büyüklüğü içime işledikçe gözyaşlarım suyla karıştı. Belki de tüm duygularımı Tate'in önünde değil de şimdi dışa vurabilirdim.

Duştan sonra, yatağa giymeyi planladığım kıyafetleri giydim: bir tişört ve yumuşak pamuklu şort. Artık Tate'i etkilemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Islak saçlarım sırtıma döküldü ve tişörtümde nemli bir leke oluşturdu.

Tam yatağa geri oturmuştum ki kapıya gelen bir tıkırtı beni çok korkuttu.

Bölüm 20

TATE

Blair'in otel odasının önünde dururken hissettiklerimi tarif etmek için "aşırı derecede gergindim" kelimesi bile yetersiz kalırdı.

Onunla yakalanmaktan ölesiye korkuyordum, ayrıca içimdeki duygu fırtınasını doğru düzgün özetleyecek ne söyleyebileceğimi de bilmiyordum. Resepsiyonu kıl payı atlatmışım. Leah bende bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordu ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Eğer bunu yaşamıyor olsaydım, kendim bile inanmazdım. Blair'i o karşılama sırasında gördüğüm andan itibaren, aklım ve bedenim iki ayrı düzlemde hareket ediyordu.

Koridorun boş olduğundan emin olmak için tekrar etrafa baktım.

Sonra kapıyı çaldım. Yemin ederim kalbimin atışını duyabiliyordum.

Blair kapıyı açtığında, onu görmenin yarattığı saf etkiyle neredeyse geriye doğru düşecektim. Saçları ıslaktı ve tişört giymişti, sanki dört yıl önce tatil köyünde birlikte geçirdiğimiz muhteşem zamandan beri bir an bile geçmemiş gibiydi.

"İçeri buyurun." El sallayarak beni hızla kapıdan içeriye davet etti.

Kapı arkamızdan kapandığı an, sinirlerim biraz yatıştı, çünkü en azından artık kimse bizi birlikte göremiyordu. Sonunda yalnızdık. Bu, bu geceki mücadelenin yarısıydı.

Yatağa otururken bir anlığına ona baktım. Daha önce hatırladığımdan biraz daha yaşlı göründüğünü düşünmüştüm, ama karşımda duran genç ve taze yüzlü kadın, dört yıl önce tanıdığım ve sevdiğim Blair'e tıpatıp benziyordu. Ona o kadar kapıldım ki, buraya neden geldiğimi neredeyse unuttum. Ama boğazını temizlediğinde kendime geldim.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedim ona, otel odasının içinde donakalmış bir halde.

"Biliyorum." Ayaklarına baktı.

"Seninle yeniden bir araya gelmeyi pek çok farklı şekilde hayal etmişim, ama hiçbiri bunun gibi değildi."

Blair bana baktı. "Bu nasıl oldu, Tate?" Sesi titriyordu. "Ya da Theodore mu demeliyim..."

Midem alt üst oldu. Acaba bunu bilerek yaptığımı mı düşünüyor?

Bakışları tekrar yere döndü.

"Blair, bana bak." Gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Seni kandırmıyordum. Oğlumu tanıdığını bilmiyordum. Benim adım Tate. Askerdeyken tüm arkadaşlarım bana Tate derdi ve askerlikten sonra da bu isim kaldı. Hiç sevmediğim Theodore'a tercih ederim. Annem de bunu doğrulayabilir. Taylor beni Tate olarak tanımıyor çünkü ailem bana Teddy diyor. Ama Tate, kendim için kullandığım isim. Yeni biriyle tanıştığımda da bu ismi kullanıyorum."

Başını salladı. "Taylor'la senin Tate olarak kimliğin hakkında konuştum ve hiç tereddüt etmedi."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Taylor'la benim hakkında konuştun mu?"

Başını salladı.

Yüzümden kan çekildi. Bunun neden bu kadar şok edici görüldüğünden emin değilim. Eğer yakın arkadaşlarsa ve o benim kim olduğumu bilmiyorsa, bu mantıklıydı.

"Hiç şüpheli görünmedi," dedi.

Nefesimi verdim. "Bu beni şaşırtmadı. Yıllarca bana Theodore diye seslendi, sırf inat olsun diye..." Yutkundum. "Ama şimdi bana Baba diyor." Taylor'la ne kadar yol kat ettiğimizi düşününce biraz duygulandım, şimdi ilişkimizin potansiyel olarak yıkılabileceğini düşündüm. Ama belki de öyle olmak zorunda değil.

Sanki aklımı okumuş gibi Blair başını salladı. "Bunu bilmemeli."

İçime bir rahatlama hissi yayıldı. "Katılıyorum. Sen söylemeyi düşünmüyorsan ben de söylemeyi düşünmüyorum. Bilmesi için hiçbir sebep yok."

Kollarını kavuşturdu, sanki kafası karışıkmiş gibiydi, bu da beni endişelendirdi. Ona bu konuda güvenebilir miydim? Onun hakkımızda bilgi sahibi olmasının hiçbir fayda sağlamayacağını anlaması gerekiyordu.

"Blair, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Tamam aşkım..."

"Taylor'a söylemememin, birlikte geçirdiğimiz zamandan utanmakla hiçbir ilgisi yok. Yaşadıklarımızı değiştirmiyor. Sadece onun bunu kaldırıp kaldıramayacağından emin değilim. Taylor çok hassas. O—"

"Bunu bana söylemene gerek yok," dedi neredeyse savunmacı bir tavırla. "O benim en iyi arkadaşım. Ve anlamayacağını tamamen kabul ediyorum." Gözleri yaşardı.

Kahretsin. Hayatımda hiç bu kadar birine uzanıp sarılmayı özlememiştim. Ama şimdi her zamankinden daha çok kendi yolumda kalmam gerekiyordu. Yine de cevaplara ihtiyacım vardı. Uzun bir sessizlikten sonra sormak zorunda kaldım: "Neden beni hiç aramadın?"

Bu soru, henüz Taylor'ın babası değil de sadece Tate olan tarafımdan gelmişti.

Burnunu çekti. "Şimdi bunun bir önemi var mı?"

Bu benim için her zaman önemli olacaktı. Çünkü aramasını istemesem de, kesinlikle aramasını da çok istemiştim. Son dört yıldır telefon her çaldığında kalbim umutla dolmuştu. Sadece merhaba demek için bile olsa, bana ulaşacağından çok emindim.

Başımı çevirdim, ama sonra tekrar ona baktım. "Senden en az bir kere haber alacağımı hep düşünmüştüm."

Gözlerini kapattı ve sonunda bir damla gözyaşı aktı.

"Hey..." Gözyaşımı başparmağımla silmeden edemedim ve öne doğru bir adım attım. Onu kollarıma almamak için kendimi zor tuttum. Ama şu an bulunduğumuz yer orası değildi. "Ne oldu?" diye fısıldadım.

Sesi titriyordu. "Seni aramamayı ben seçmedim."

Gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana baktı. "O seyahatten eve dönerken soyuldum. Tren istasyonunda beklerken, içinde telefonum olan çantamı çaldılar."

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. "Ciddi misin?"

Blair başını salladı. "Yıkıldım ve bunu kabullenmem uzun zaman aldı. Polise şikayette bulundum ve olayın yaşandığı yere yakın yetkililerle sürekli iletişim halindeydim, ama eşyalarımı asla bulamadılar. Her şeyimi kaybettim—cüzdanımı, telefonumu, tüm rehberimdeki kişileri." Gözlerini sildi. "Ama önemli olan tek şey numaran ve çektiğim fotoğraflardı." Başını salladı. "Seni o gün kaybettim."

Derin bir nefes verdim, içimde sayısız duygu birbirine karıştı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Yalan söylediyimi mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır. Kastettiğim bu değildi. Sadece benimle iletişime geçmemeyi tercih ettiğinizi varsaydım. Seçeneğinizin olmadığını hiç düşünmemiştim. Bu gerçekten çok kötü bir şans."

Öfkeyle güldü. "Şey, bence bu kaderin cilvesi bundan çok daha kötü."

Gözyaşlarını tekrar silmemek için kendimi zor tuttum ve düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Her gün keşke soyadını öğrenseydim diye düşündüm," dedim ona. "Ama bir yandan da belki benimle konuşmak istemediğini düşündüm çünkü hiç aramadın. Yıllar içinde bunu bir şekilde kabullenmiştim sanırım. Ama şimdi numaramı kaybettiğini bildiğime göre..." Başımı salladım. "Bu beni zihnen geriye götürüyor. Şu an nasıl hissedeceğimi bilmiyorum." Nefesimi verdim. "Bu durum hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlışmış."

Sırtını dikleştirdi. "Ama bugün öğrendiklerimizden sonra bunların hiçbirinin önemi kalmadı, değil mi?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Keşke bu kadar basit olsaydı. "Blair, sen benim için her zaman önemli olacaksın. Bu, sana karşı hislerimi değiştirmez, söyleyebileceklerimi veya yapabileceklerimi değiştirse bile." Bütün bunları anlamaya çalışırken bir aşağı bir yukarı yürüdüm. "Sorularım var."

Beni bir aşağı bir yukarı yürürken izlerken kollarını kavuşturdu. "Tamam..."

"İlk tanıştığımızda, bir arkadaşının sana bu geziyi hediye ettiğini söylemiştin... O kişi Taylor'dı."

"Evet. Bunu karşılayabilmemin tek yolu buydu."

Başımı salladım. "Bunu bana söylediğinde biraz tuhaf gelmişti ama sanırım, böyle bir şeye gücü yeten bir arkadaşın nasıl olduğunu sorgulayarak seni kırmak istememiştim. Ama şimdi onun olduğunu anlıyorum."

Sesini yükseltti. "Neden bana ailenizin bu tatil köyünün sahibi olduğunu söylemediniz? Söyleseydiniz, kesinlikle durumu anlardım."

"Benim hakkımda yanlış bir izlenime kapılmanı istemedim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hiçbir zaman ailemin parasıyla geçinmedim. Onlardan bir kuruş bile almadım ve bu bağlantıyı sergileme alışkanlığım da yoktu." Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. "Ama haklısın. Kesinlikle sana söylemeliydim ve bunu nasıl ele aldığım için pişmanım."

Konuşurken bile, o sözlerin doğru olup olmadığından emin değildim. Çünkü ona söyleseydim, kim olduğumu anlayacaktı. Ve asla birlikte olmayacaktık. Şimdi bile, o konuda hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Berbat olsa da olmasa da, birlikte geçirdiğimiz zamanı her zaman kıymetli bulurum.

Blair'in yüzü kızardı. "O seyahatte beni hilekarlıkla suçladın, oysa en çok sır saklayan senmişsin gibi görünüyor—bana evin anne babanın sahibi olduğunu söylemedin, bana takma adını verdin..."

"Bu benim adım, sadece ailemin kullandığı değil," diye ısrar ettim. "Lütfen sizi kandırmaya çalıştığımı düşünmeyi bırakın." Gözlerinin içine bakmak için odada volta atmayı bıraktım. "Her gün seni düşündüm, Blair."

Yüzündeki ifade yumuşayarak bana döndü. "Ben de seni düşündüm."

Göğsüm sıkıştı ve bir kez daha öne doğru adım atıp onu kucaklamaktan kendimi zor tuttum. "Şimdi ne yapacağız?"

Yüzü gergindi. "Sanırım hiçbir yere gitmeyeceğiz."

Bunun mantıklı olduğunu biliyordum, yine de ona karşı eski duygularım yeniden canlandı. Bunu duymak istemiyordum. "Bu kadar mı?" dedim sonunda. "Birbirimiz için yokmuşuz gibi mi davranacağız? Bu bana göre değil."

"Yokmuş gibi davranmak bir seçenek değil," diye mırıldandı.

Derin bir nefes verdim. "Bu gece tüm cevaplara sahip değilim. Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum, en yakın arkadaşlarımdan biriyle yatarak oğlumla olan ilişkiyi istemeden baltalamış olabileceğim gerçeğiyle boğuşuyorum." Duraksadım. "Ama aynı zamanda... seni tekrar görmek, gerçekleşmiş bir rüya gibi." Duygularıma yenik düşerek başımı salladım.

Blair kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Randevunun seni şu anda nerede sanıyor? Kız arkadaşın mı?"

"Anne babama sütlerinde bir konuda yardım ediyordum." Yutkundum. Bu otel odasına geldiğimden beri Leah aklıma hiç gelmemişti. "Onunla sadece birkaç ay önce çıkmaya başladık. İyi bir insan."

"Harika," dedi Blair neredeyse buruk bir şekilde. "Senin adına çok mutluyum."

Bir an ona baktım. Burada başka bir şeyler oluyordu. Blair... farklıydı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Her şey yolunda mı senin için? Yani, bu durum dışında?"

"İyiyim," diye ısrar etti, yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti.

"Şu anda nerede yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Boston'un kuzeyinde. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Babam iş değiştirdiğinde Batı Massachusetts'ten Boston bölgesine taşındılar, ben de onları takip ettim. Ama onlarla birlikte yaşamıyorum. Bu taşınma sayesinde artık Taylor'a daha yakın yaşıyorum." Duraksadı. "Babasının da buraya taşındığını söyledi. Teksas'tan mı ayrıldınız?"

Başımı salladım. "Evet, zamanı gelmişti. Ona ve ailemin geri kalanına daha yakın olmak istiyordum. Burada işlerim de epey gelişti."

"Hâlâ ev inşaatıyla mı uğraşıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Ama burada daha az fiziksel emek ve daha çok yönetim var. Bir bakıma sıfırdan başlamak gibi, ama doğru karardı."

Telefonumdan bir mesaj sesi geldi. Leah neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Blair telefonuma baktı. "Geri dönmen gerekiyor mu?"

Başımı sallayarak nefesimi verdim.

"Anne baban için ne yaptığını sanıyor?"

"Annemin odasında bozulan bir şey için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim. Yalan söylemek istemedim ama..."

"Anlıyorum. Şu an yalan söylemekten başka çaremiz yok."

Derin bir nefes aldım ve kapıya doğru adımladım, ama aynı hatayı iki kez yapmaya niyetim yoktu. "Numaranızı alabilir miyim?" diye sordum arkamı dönerek. "Sanırım bu konuşmaya devam etmeliyiz; belki Taylor ve Juliana şehir dışındayken, böylece bizi birlikte görme ihtimalleri olmaz."

Neyse ki, başını salladı ve konuşmanın kötü bir fikir olduğuna beni ikna etmeye çalışmadı. Telefonumu ona uzattım ve iletişim bilgilerini girdi. Soyadını yazmasını izledim: Moynihan. Taylor bunu daha önce bir kez söylemiş olsa da, sonunda bana söylemesinde özellikle derin bir anlam vardı.

Telefonumu geri verdiğinde ismine baktım. "Teşekkür ederim."

Numaramı alabilmesi için ona bir mesaj gönderdim.

Blair, telefonunun çalmasıyla kollarını ovuşturdu. "En iyisi git."

Dünyaya geri dönmek istemiyordum. Bundan sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi aklım almıyordu. Ama sonunda kendimi zorlayarak ayrıldım. "Yakında görüşürüz, Blair."

O başını sallayınca, sessizce kapısından çıktım ve koridorda yürürken her iki yöne de dikkatlice baktım. Asansöre bindiğimde kendimin dışında gibi hissettim.

Odamıza döndüğümde, Leah'ın haklı olarak sinirlendiğini gördüm.

"Bu yeterince uzun sürdü," dedi.

"Evet." Kravatımı gevşettim. "Özür dilerim."

"Smokini çıkarmadan önce biraz eğlenebileceğimizi umuyordum."

Şu anda en son istediğim şey seksdi. Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Ne kadar berbat olsa da, yalanımın üzerine bir de bahane uydurmak

zorundaydım.

“Uzun bir gündü.” diye iç çektim. “Üzgünüm. Çok yorgunum.”

“Pekala...” Kaşlarını çattı.

"Yatmadan önce hazırlanmaya gidiyorum," dedim, gözlerinin içine zar zor bakabiliyordum.

Dušta, suyun üzerimden akmasına izin verirken Blair'i düşündüm. Onda bir şeyler değişmişti; bu son olaylar karşısındaki şoktan daha fazlasıydı. Farklıydı. Son dört yılda hayatının nasıl geçtiğini bilmem gerekiyordu.

Onunla tanıştığım yaşta, dört yıl çok uzun bir süreydi. Bir sürü şey yaşamış olabilirdi. Aşık olmuş muydu? Artık hemşire miydi? Tatil köyünde tanıştığı adam hakkında Taylor'la konuştuğunu söylemişti. Ona her şeyi anlatmış mıydı? Kafamdaki sorular listesi sonsuz gibiydi. Ve muhtemelen sorma fırsatım uzun zaman alacaktı.

Bölüm 21

TATE

Ertesi sabah, Leah ile birlikte düğün davetlileri ve yakın arkadaşlar için hazırlanmış olan kahvaltılık yemeğin olduğu birinci kata indik.

Taylor ve Juliana çoktan gelmişti ve keyifli vakit geçiriyor gibiydiler. Oğlumun arkadaşlarıyla sohbet ettiğini görünce, Blair ile aynı fikirde olmamızın ne kadar büyük bir şans olduğunu fark ettim. Bunca zamandan sonra bile ona güveniyordum, oğlumu incitmek istemeyecek kadar önemsedigine inanıyordum. Bunun bana biraz rahatlama sağlayacağını düşünebilirsiniz, ancak Blair hakkındaki ve genel olarak hayatım hakkındaki duygularım hâlâ çalkantılıydı.

Ayrıldıktan sadece birkaç saat sonra telefonunun çalınmasına bir türlü alışamadım. Kalbim çok acıdı ve bu durumu aynı anda iki farklı açıdan görmenin mümkün olduğunu fark ettim. Bir bakış açısı sadece Taylor'ı korumak isterken, diğer bakış açısı her zaman Blair'e yer verecek, numaramı bilseydi beni arayabileceği düşüncesine her zaman yas tutacaktı. Ve elbette, onunla birlikte bir geleceğimiz olabileceği düşüncesine de yas tutacaktı.

O işkence dolu soru bir kez daha aklıma geldi. Zamanda geriye gidebilseydim ve Blair'in Taylor'ın arkadaşı olduğunu bilseydim, farklı şeyler yapar mıydım? Hayır. Hâlâ hiçbir şeyi değiştirmeyeceğime emindim. Bu beni kötü bir insan yapıyorsa, öyle olsun. Onu hiç tanımamış olmayı, o değerli günleri birlikte geçirmemiş olmayı hayal bile edemezdim.

Leah ile oturacak bir yer bulduk ve büfeden dönerken Blair'i fark ettim. Yemek salonuna girdiğini görmemiştim. Dün gecedен daha dinç görünüyordu ve tatil köyünde giydiği elbiseleri hatırlatan çiçekli bir elbise giymişti.

Bana baktı, sonra da üzerine bolca yemek yığdığım tabağa. Başını salladı ve gülümsedi, bu beni şaşırttı. Tabağıma baktım ve bazı şeylerin asla değişmediğini düşündüğünü fark ettim. Gülümsemesi, bu düğün

haftasonunun karmaşası içinde bir nebze nostaljiydi. Çok değer verdim. Belki de bazı şeyler hala aynıydı.

Eğer burada başka kimse olmasaydı, doğruca onun masasına gider, yemeğimi onunla paylaşır ve hayatıyla ilgili her şeyi anlatması için onu ısrarla teşvik ederdim. Bunu yapamıyor olmam neredeyse acımasızca geldi. Bunun yerine, bu dürtüyü bastırdım ve masasının yanından geçerek Leah'ın yanındaki yerime oturdum. Üç kişiyi doyuracak kadar yemek yemiştım ama iştahım tamamen kaybolmuştu.

Blair'in kalkıp büfe sırasına doğru gittiğini izledim. Sırtı bana dönük bir şekilde dururken, parmaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini hatırlayarak, güzel, uzun sarı saçlarına hayran kaldım. Tam buradaydı, ama onu çok özledim.

Sırada ilerlerken Taylor yanına gelip onunla sohbet etmeye başladı. Ne kadar yakın olduklarını anlayabiliyordum. Midem bulandı, ardından bir panik anı geldi. Hep sadece arkadaş mıydılar, yoksa bir zamanlar daha fazlası olmuş muydu? Tabii ki Taylor'a soramazdım, bu yüzden öğrenmenin tek yolu Blair'e sormaktı. Neden önemli olduğunu da anlamadım. Taylor şimdi mutlu bir evlilik yapmıştı. Ama merakım brunch boyunca devam etti ve delirdiğimi hissettim. Kendi oğlumu kıskandığım için utanmalıyıldım.

"İyi misin?" diye sordu Leah.

Bu hafta sonu aklımın yerinde olup olmadığını kontrol etmek zorunda kaldığı her sefer için bir kuruş alsaydım...

"Evet." diye iç çektim. "İyiyim."

"Sürekli büfeye bakıyorsun. Yeterince yemek yemedin mi?" Tabağımı işaret ederek güldü. "Yani... Bunların hepsini yemen üç gün sürer."

"Dalgınım işte." Gözlerimi ovuşturdum. "Dünkü yorgunluktan hala bitkinim."

"Hım..." dedi.

Yaklaşık on dakika yemek yemeye çalıştıktan sonra, yüzüme biraz su serpip kendimi toparlamak için tuvalete gitmek üzere izin istedim. Ya da kendime öyle söyledim. Ayrıca Blair'in bir dakika önce ayrıldığını görmüştüm ve onunla bir an konuşabilir miyim diye merak ediyordum. Bugün yollarımız ayrılmadan önce onunla son bir kez daha konuşma fırsatı bulmayı umuyordum. Düğün bahanesi olmadan onu görmek çok daha zor olacaktı.

Blair, yemek odasının dışındaki koridorda hiçbir yerde yoktu. Biraz hava almak için dışarı çıktım ve onu kapının hemen dışında dururken

buldum.

Dışarı adımımı attığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hey."

Kadın irkildi ve etrafına bakındı. "Burada ne yapıyorsun, Tate?"

"Özür dilerim." Arkama baktım.

"İçeri geri dönmeniz gerekiyor."

Ama yapamadım. "Size çok hızlı bir şey sormam gerekiyor. Aklıma bir şey geldi..."

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Ne?"

"Senin ve Taylor'ın çok iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum. Bu çok açık." Derin bir nefes aldım. "Ama daha fazlası oldunuz mu hiç?"

Başını salladı. "Hayır. Asla. Bizim aramızda asla öyle bir ilişki olmadı. Bir kere bile." Blair gözlerimin içine dosdoğru baktı ve doğruyu söylediğini anladım.

Derin bir nefes verdim ve kendimi biraz coşkulu hissettim, sanki uçurumun kenarına gelmek üzereyken bir sakinlik bulutu beni sarmıştı. Gerçekten de acınası bir durumdu.

"Üzgünüm Blair. Daha önemli işlerimiz varken kıskançlığıma odaklanmam pek olgunca bir davranış değil." Elimle kalbime dokundum. "Ama gerçeği öğrenene kadar nefes alamadım."

"Sorun değil." Başını salladı. "Anlıyorum. Ben de aynı şeyi bilmek isterdim."

Anlayışınız için teşekkür ederim.

"Bu duruma nasıl tepki verileceğine dair bir kılavuz yok," dedi.

"Bundan kesinlikle eminim."

"Tate, birileri bizi görmeden önce içeri geri dönsen iyi olur."

Tekrar omzumu çevirip baktım. "Numaranı vermiştin. Yakında seni arasam olur mu?" Başımı salladım. "Emin ol, gizli bir amacım yok. Sadece konuşmamız gerektiğini hissediyorum. Konuşana kadar odaklanamayacağım."

"Daha fazla konuşmamız gerektiği konusunda hemfikirim, ancak bana biraz zaman vermeniz gerekiyor. Hayatımda şu an bunu kolayca kaldırabileceğim bir noktada değilim."

Kaşlarım çatıldı. Bu ne demek oluyor? Ama onu benimle iletişimde kalmaya zorlayamazdım. "Hazır olduğunda bana haber vereceğine söz verir misin?"

Başını salladı. "Evet."

Midem bulandı ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. "Şimdi içeri geri dönüyorum." diye nefesimi verdim. "Kendine iyi bak, Blair."

"Sen de."

İçeri geri döndüm ve brunch'a doğru koridorda yürümeye başladım, ancak Taylor'ın bana doğru geldiğini fark edince adımlarım yavaşladı. Donakaldım. Blair'le dışarıda konuşurken yakalanmaya ne kadar yaklaşmıştım? Aman Tanrım.

"Arkadaşım Blair'i gördün mü?" diye sordu.

Kanım dondu. Neden bana bunu soruyor?

"Hayır." Boğazımı temizledim. "Neden? Neler oluyor?"

"Bir süre önce brunch'tan ayrılırken onu gördüm ve iyi olup olmadığından emin olmak istedim. Bu düğün boyunca biraz garip davranıyordu."

"Anlıyorum..."

Tuhaf davranışlarımı fark etmiş miydi? Ben de en az onun kadar dikkat çekici olmalıydım.

İçini çekti. "Ne zaman eve dönüyorsun?"

"Muhtemelen öğle yemeğinden hemen sonra."

"Leah ile tanışmak güzeldi. Onunla biraz sohbet ettim."

Zoraki bir gülümseme takındım. "Onu beğendiğinize sevindim."

"Sence bu ciddi bir yere varacak mı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, size söyleyemem." Başımı salladım.

"Şey, harika biri gibi görünüyor." Taylor koluma vurdu.

Leah harikaydı. Ve belki yeniden mutlu olmayı öğrenebilirim diye düşünmüştüm. Ama mutlu olduğumdan emin olduğum tek zaman, onun en yakın arkadaşı Blair ile birlikte olduğum zamandı. Çok berbat bir durumdu.

"Onayınız için teşekkür ederim," dedim ona.

"Senin ve annemin sorunlarınız olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bu hafta sonu iyi geçindiğiniz için ikinizle de gurur duyuyorum. Birbirinizin yanında olmak kolay olmasa gerek, ama bu benim için çok şey ifade etti."

"Annen benim saygımı hak ediyor. Seni böyle bir adam olarak yetiştirmek için harika bir iş çıkardı. Ve şimdi onunla aramızın iyi olmasından mutluyum."

"Evet..." Gülümsedi. "Ben de."

Balayı için ne zaman yola çıkıyorsunuz?

"Bir hafta sonra. Çok heyecanlıyız. Çok acil tatile ihtiyacımız var. Juliana için de benim için de işler çok yoğun geçti."

"Aruba, değil mi?"

Başını salladı.

"Umarım gezi, dilediğiniz gibi geçer."

"Pekala, sana haber vereceğim." Giderken koluna tekrar vurdu.
"Gitmeden önce mutlaka gelip veda et."

"Elbette."

Koridorda ilerleyişini izledim. Blair'in kapının önündeki yerinden kalkıp kalkmadığını ya da onu hâlâ orada ayakta bulup bulamayacağını merak ettim. Onun gözlerinin içine bakıp neden garip davrandığı konusunda tekrar yalan söylemek zorunda kalacak olmasından nefret ediyordum.

Brunch'a geri dönerken Leah ile yüzleşmeye hazırlanıyordum. Hızlı bir tuvalet ziyareti olması gereken şey, yirmi dakikalık bir ortadan kaybolmaya dönüşmüştü.

"Gecikme için özür dilerim," dedim.

"Bütün o süre boyunca banyoda mıydın?" diye sordu.

"Aslında Taylor'la karşılaştım ve kısa bir sohbetimiz oldu."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ah, tamam. Sizin ve onun iyi anlaştığına sevindim."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

"Öğleden sonrasının geri kalanında ne yapmak istersin?" diye sordu.

Çenemi kaşıdım. "Aslında bir sürü işim var. Yeni evimle ilgili ertelediğim bazı şeyler. Bazı malzemeler almak için Home Depot'a gitmem gerekiyor. Yoğun bir iş haftam var, bu yüzden bugün dışında o işlerle ilgilenmeye pek vaktim olmayacak."

Bir an bana baktı. "Şey, biraz yalnız kalmayı umuyordum ama eğer bunun planlarınızı bozacağını düşünüyorsanız..." Sesinde bir kırgınlık sezildi.

Başımı salladım ama tuzağa düşmedim. Ona bugün ihtiyacı olanı veremezdim. Rahatlamak için yalnız kalmak istiyordum. Vücudumdaki her kas gergindi, stresten kasılmıştı. "Yarın görüşebiliriz," diye önerdim.

Başını çevirdi ve her şeyi berbat ettiğimi anladım. Bu hafta sonu yaptığım şeyden geri dönebileceğimden emin değildim. Ama tüm bunları atlatana kadar, Leah'ın benden olmamı istediği kişi olamazdım zaten. Şimdi aklımdan sadece Blair geçiyordu.

Bölüm 22

TATE

Düğünden iki hafta sonra Blair'den hala haber alamamıştım ve Leah ile ilişkim neredeyse tamamen bitmişti. Onu görmemek için ardı ardına bahaneler uydurmuştum.

Blair benimle konuşmadan önce zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ama Taylor uzaktayken benimle iletişime geçmesini ve güvenli bir şekilde yüz yüze görüşebilmemizi umuyordum. Onu tekrar görene kadar hayatım durmuş gibiydi. Bir gün, hâlâ benimle iletişime geçmediği için biraz araştırma yapmaya karar verdim.

Soruşturma, taciz eyleminin daha hafif bir ifadesidir.

Soyadını öğrendikten sonra nerede yaşadığını bulmak kolay oldu. Bana Boston'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta yaşadığını söylemişti ve internette bulduğum adres de bunu doğruladı.

Blair'in mahallesine arabayla gitmeyi haklı çıkarmak için, aslında şehrin kuzeyindeki bir şantiyeye gidip fiyat teklifi vermem gerekene kadar bekledim. Bu yolculuğun, ondan cevaplar almak için onu sıkıştırmak zorunda kalmadan hayatının nasıl olduğunu öğrenmenin bir yolu olabileceğini umuyordum. Kendi başıma sessizce ne kadar çok şey keşfedebilirim o kadar iyi olurdu. Bu, onun aramasını beklerken beni meşgul edecek ve zihinsel olarak hazırlanmama yardımcı olacaktı.

Şantiyeyi ziyaret ettikten sonra, bugün öğleden sonra üç kez onun evi olduğunu tahmin ettiğim yerin önünden geçtim ve şimdiye kadar ilgimi çekecek hiçbir şey göremedim. Garaj yolunda park etmiş bir araba bile yoktu ve evde kimse yok gibiydi. Şansıma bakın. Belki de günün saatiydi— öğleden sonranın ortası. Muhtemelen işteydi.

Taylor birkaç gün içinde dönecekti, bu yüzden fazla zamanım yoktu. Onun buralara ne sıklıkla gelip onu ziyaret ettiğini bilmiyordum, ama eğer şehirde bulunuyorsa, benim burada görünmem çok riskli olurdu.

Şu an görülecek bir şey olmadığı için, hızlıca bir şeyler atıştırıp yarım saatlik eve dönüş yolculuğuna çıkmadan önce bir kez daha arabayla

geçmeye karar verdim. Taylor'ın yaşadığı yere yakın bir evde, satın alacak bir yer bulana kadar kirada oturuyordum.

Blair'in evine bir sonraki dönüşümde, garaj yolunda park etmiş bir araba vardı. Damarlarımda adrenalin akmaya başladı. Onun arabası mıydı yoksa sevgilisinin mi? Burada yalnız mı yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Köşeye park ettim ama evini hala görebileceğim bir açıyla—tıpkı sapıkların yaptığı gibi. Saat dört civarıydı ve kendime beşe kadar kalacağımı söyledim. Arabayla sipariş verdiğim sandviçi açtıktan sonra, zaman geçirmek için biraz müzik açtım.

Tam uyuklamaya başlayacakmışım gibi endişelenirken, evinden birinin çıktığını görünce irkildim. Gözlerimi kısarak baktım. Oydu. Blair'in uzun sarı saçları rüzgarda dalgalanıyordu ve elinde küçük bir çocuk tutuyordu. Ne... diye düşündüm, çocuğu arabanın arka koltuğuna yerleştirdi ve sürücü tarafına doğru yürüdü.

O uzaklaşırken, ben de hemen kontağı çevirip peşinden gittim. Eğer ona yetişirsem ve o da tesadüfen dikiz aynasından bakarsa diye biraz kamufle olmak umuduyla güneş gözlüğümü taktım. Ama ne tür bir kamyon kullandığını bilmiyordu, diye kendime hatırlattım.

Ana yolda önümde arabasını görünce derin bir nefes aldım ve sakince onu takip ettim. Belki de çocuğu bir yere bırakan bir bakıcıydı. Herhangi bir sonuca varmamam gerekiyordu. Yine de kalbim hızla çarpıyordu, aklımdan çeşitli olasılıklar geçiyordu, bunların en uçuk olanı ise düşünülemezdi.

Blair yavaşladı ve bir oyun alanına girdi, ben ise yanından geçip girişten uzakta bir yere park ettim. Bugün güzel ve güneşli bir gündü, ancak öğleden sonraki ışık yumuşamıştı. Uzaktan, çocuğun arabadan inmesine yardım ettiğini ve ardından onunla birlikte oyun alanının ortasındaki tırmanma parkuruna doğru yürüdüğünü izledim.

Bugün bir oyun parkı otoparkında oturmak planlarımda yoktu. Yakından bakabilmek için dürbüne ihtiyacım vardı. Sanırım bu, sapık olduğumu resmen kanıtlayacaktı. Burada oturdukça casusluk yapma konusunda kendimi daha da yanlış hissediyordum. Ama şimdi çocuk merakımı daha da uyandırdığı için buradan ayrılmamın imkanı yoktu.

Gözlerimi zorlayarak onları görmeye çalışırken, bir oyun parkında kamyonette takılmanın birinin dikkat çekmeden kalmasına pek yardımcı olmadığını fark ettim. Muhtemelen en iyisi, evinin köşesindeki yerime geri

dönmekti. Oyun parkında onunla yüzleşecek değildim. Ayrıca, evine dönersem orada başka biri de olabilir diye düşündüm.

Bu yüzden Blair'in evine geri döndüm. Garaj yolunda başka bir araba park halinde değildi, ama saat beşi geçmişti; eğer bir partneri varsa, yakında eve gelebilirlerdi. Eve gitmek için benzine ihtiyacım vardı, bu yüzden evine son bir kez uğramadan önce hızlıca benzin istasyonuna gittim.

Yaklaşırken, arabasını yine garaj yolunda gördüm. Kahretsin. Küçük çocukla mı yoksa yalnız mı döndüğünü görme fırsatını kaçırdığım için kendime lanet ettim. Birkaç blok ötede durdum ve ne yapacağımı düşünerek başımı koltuğun arkasına yasladım.

Ama bir an sonra anladım. Onu görmeliydim. Ya şimdi ya da asla. Taylor birkaç gün içinde geri dönecekti ve bu fırsattan yararlanmalıyım.

Arabamı evinin önüne park ettim, derin bir nefes aldım ve kapısına doğru yürüdüm. Midem düğüm düğüm olmuştu ve kapıyı çaldıktan sonra kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Kalbim her zaman Blair için böyle atıyordu, ister heyecandan isterse de şimdi olduğu gibi bilinmeyenden duyduğu korkudan olsun. Umarım özel hayatına müdahale ettiğim için beni affederdi.

Kapı açıldı ve yüzünde tam bir şok ifadesi belirdi. "Burada ne yapıyorsunuz?" Sesi titriyordu.

Bu iyi değil. "Özür dilerim," dedim hızla. "Seni görmem gerekiyordu. Ve Taylor uzakta. Bu yüzden, bizi birlikte görmeden gelmek için en uygun zamandı."

Yutkunarak, "Konuşmadan önce zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim," dedi.

"Bunu anlıyorum. Ama birkaç hafta geçti ve dürüst olmak gerekirse, Blair, bu durum asla kolay olmayacak. Aklımı kaybediyorum. Gerçekten istiyorsan giderim ama..." Gözlerine yaşlar dolunca düşüncelerim dağıldı.

Başını salladı. "Gerçekten gelmemeliydin."

Bu da neyin nesi?

Bugün kimin çocuğuyla birlikte olduğunu sormayı çok istiyordum. Ama onu takip ettiğimi belli edemezdim. Ancak onun arkasından küçük eve baktığımda, içerisi sessizdi. "İçeri girebilir miyim lütfen?"

O cevap vermeden önce, minik ayak sesleri duydum.

Hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkmıştı.

Aşağıya baktım ve yüzüme çok ama çok benzeyen bir yüzü ilk kez gördüğümde gözlerim yavaşça irileşti.

Bölüm 23

TATE

Her şey dönmeye başladı. Sonunda gözlerimi tekrar Blair'e çevirdiğimde, yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

İçimden geldiği gibi bağırarak yerine, şu an bu küçük çocuğu korkutacak hiçbir şey yapmamaya veya söylememeye yemin ettim. Bunu hak etmiyordu. Ve onun benim hakkımdaki ilk izleniminin kötü olmasını istemiyordum.

Blair orada donakalmış bir şekilde durmaya devam etti.

"O kim anne?"

Anne.

Daha önce yüzde 99,9 kesinlik olan şey, şimdi yüzde 100'e yükseldi.

Diz çöktüm, sesim yumuşaktı. "Annenizin arkadaşayım."

Blair boğazını temizledi. "Nicholas, tatlım, lütfen biraz oyuncaklarınla oyna." Eliyle işaret etti. "Oturma odasında."

Nicholas.

Kıpırdamadı. Bunun yerine, onu korumaya çalışıyormuş gibi bacağına yapıştı. Bu durum içimi burktu, o an kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

"Sorun yok. Hiçbir yere gitmesine gerek yok," diye fısıldadım onu korkutmamak için, yüzüne hayranlıkla bakarak.

Benim yüzüm. Ya da en azından onun yaşındayken sahip olduğum yüz.

Onu bırakıp oturma odasının bir köşesine doğru koştuğunda, ben de izinsiz eve girdim. Artık bu durumu nazikçe ele almanın bir yolu yoktu.

Saçımı çekiştirerek ona sessizce, "Ne oluyor lan?" dedim.

Yüzü kızardı. "Tate..."

"O benim, değil mi?" diye sordum, sesim duygudan titriyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu kavramak için bir an gözlerimi kapattım. Hayatımın asla eskisi gibi olmayacağı gerçeğini kavramak için. Taylor'la nasıl başa çıkacağıma dair tüm planlarım bir anda suya düşmüştü.

Sonunda gözlerimi açtım. "Bu nasıl oldu? Güvendeydik."

Başını salladı. "Bilmiyorum. Öyle oldu işte."

"Şu an kafam çok karışık." Saçlarımı tekrar çekiştirdim ve bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Peşimden geldi. "Bu günü hem hayal ettim hem de çok korktum. Seni tanımadan önce seni bulup sana söylemeyi hayal ediyordum. Ama düğünde her şey değişti. O hayal bir kabusa dönüştü. Ve henüz ne yapacağımı çözememiştim. Ama lütfen bil ki sana söyleyecektim. Bunu senden asla saklamayacaktım."

Ona döndüm. "İşte bu yüzden daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Blair başını salladı. "Düğünde seni bulmadan önce, onu asla tanımayacağın gerçeğine razı olmuştum. Bundan mutlu değildim ama kabullenmiştim." Duraksadı. "Bu mu? Senin Taylor'ın babası olman mı? Bu senaryo için bir planım yok, Tate."

Hâlâ aklımda birçok soru vardı. Ama bunlar bekleyebilirdi. Şu anda önemli olan tek bir şey vardı. Nicholas'ın oynadığı yere doğru yürüdüm, kanepeye oturdum ve onu izledim. Blair odanın bir köşesinde durup izlerken, onun her zerresini içime sindirdim.

Yapısına bir blok daha eklerken diğerlerinin devrilmemesine özen gösterirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sonunda kendimi zorla oradan uzaklaştırmak zorunda kaldım çünkü Blair'e sormam gereken daha çok şey vardı ve dikkati oyuncaklarda iken bunları sormanın daha iyi olacağını fark ettim.

Blair'in yanından geçip mutfağa girdim. O da peşimden geldi.

"Her şeyi bilmem gerekiyor," dedim tezgâha yaslanarak. "En başından itibaren. Seyahatimizden döndükten sonra neler oldu, hamile olduğunu nasıl öğrendin, anlat bana."

"Hamile olduğumu hemen anlamadım. Bunu düşünmek için bir sebep yoktu, çünkü güvendeydik." Omuz silkti. "Tasadüftü. Neredeyse üç ay boyunca bilmiyordum. Kendimi hasta hissetmemiştim ya da başka bir şey. Sadece adetimin gelmediğini fark ettim, bu yüzden test yaptırдыm." İçini çekti. "Eve döndükten sonraki ilk birkaç ay, çoğunlukla telefonumu kaybettiğim için perişandım. O günleri kendime çok kızarak geçirdim— sana tam adını hiç sormadığım için." Başını salladı. "Tabii ki o zamanlar bunun yarısını bile bilmiyordum. Seni kaybetmenin stresi yüzünden birkaç adet döngüsünü atlamış olabilir miyim diye düşündüm. Üçüncü döngüyü kaçırdığımda emin olmak için test yaptırmaya karar verdim."

Nefes almak için kendimi zorlamam gerekti. "Bütün bu zaman boyunca burada, çocuğumu büyüttün." Derin bir nefes verdim. "Blair, bu..."

Doğru kelimeler boğazımda düğümlendi. Hiçbir kelime yoktu. Kaybedilen her şey için yas tutmalı mıydım yoksa kutlamalı mıydım bilmiyordum. Ama beni boş verin. Ya o?

"Planlarına ne oldu?" diye bağırdım. "Okul. Mezun oldun mu?"

Bakışları ayaklarına indi. "Okulu bıraktım. Hemşirelik okulunu ancak şimdi bitiriyorum. Çok fazla zamanım kalmamıştı ve diplomamı tamamlamak için yakın zamanda çevrimiçi bir programa katıldım."

Göğsüm sıkıştı. Bu onun hayatını derinden etkilemişti. "Öğrendikten sonra beni bulmaya çalıştın mı?"

Başını salladı. "Önce uygulamayı yeniden indirdim, hâlâ orada olduğunuzu umdum ama hesabınızı silmiş olmalısınız."

"Öyle yaptım." İç çektim. "Numaramı sende olduğunu ve bana ulaşmak için uygulamaya ihtiyacın olmayacağını düşündüm."

Blair sözlerine şöyle devam etti: "Hatta Taylor'dan o hafta otelde kalan kişilerin isimlerini içeren bir liste oluşturmasını bile istedim. Ama Tate listede yoktu."

Kahretsin. Tabii ki yoktu. "Zaten adım listede olmazdı, çünkü odamın parasını normal yolla ödemedim. Eğer boş bir oda varsa, ailemden herhangi biri resmi olarak rezervasyon yaptırmadan o odayı alabilir. Bu yüzden resmi bir listede adım olmazdı."

Gülerek, "Çünkü buranın sahibi sensin. Keşke bunu bilseydim." dedi.

"Ailem ona sahip," diye açıkladım. "Ve tekrar söylüyorum, benim şımarık olduğum konusunda yanlış bir izlenim edinmenizi istemedim." Düşüncelerim adeta ping-pong topları gibiydi. Bir bağlantı kuracak kadar uzun süre onları kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. "Taylor, Nicholas'ın babası hakkında ne biliyor?"

"Ona tatilde yaşlıca bir adamla tanıştığımı söyledim. Ve adamın adının Tate olduğunu da ekledim. Hiçbir şeyden şüphelenmiş gibi görünmedi."

Saçlarımı elimle düzelttim. "Kahretsin."

"Tate..." diye mırıldandı Blair.

"Evet?"

"Ben de hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum. Taylor'dan bir şey sakladığımı hiç düşünmedim. Düğüne kadar senin kim olduğunu bilmiyordum. Onun acısından sorumlu olmak istemiyorum, tıpkı senin istemediğin gibi."

Başımı salladım. "Biliyorum. Bu konuda ortak noktamız var."

Kollarını elleriyle ovuşturdu. "Hâlâ ona söyleyip söylemememiz konusunda emin değilim."

Benim için bu keşif her şeyi değiştirdi. Gözlerinin içine baktım. "Onun bir erkek kardeşi var. Bunu bilmesi gerekiyor."

İçini çekti. "Zaten ona çok yakın. Nicholas, Taylor'ı amcası gibi görüyor. Hatta bir keresinde Taylor ve Juliana Nicholas'a bakıcılık bile yapmışlardı."

Utandım. "Aman Tanrım."

"Biliyorum." Blair'in gözleri tekrar doldu.

Ona sarılmak istedim ama uygun görünmedi. Kahretsin. Kalbim hala onun için atıyordu. "Her şey yoluna girecek, Blair. Bir yolunu bulacağız. Birlikte."

Burnunu çekti. "Aceleci kararlar vermeden önce Taylor'a söylemenin doğru bir fikir olup olmadığını iyice düşünmelisin."

Onun gerginliğini yatıştırmak istedim, bu yüzden başımı salladım. Bu çok fazlaydı. "Hemen bir şey yapmak zorunda değiliz. Ona nasıl söyleyeceğimizi bulmak için zamanımız var."

"Babalık testi yaptırmak ister misiniz?" diye sordu.

"Buna ihtiyacım yok. Onun yaşımdayken tıpkı benim gibi görünüyordu."

Blair dudağını ısırıldı. "Şey, her neyse, ben henüz..."

"Neyi bilmiyorsun?"

Duraksadı. "Başka kimseyle birlikte olmadım. Bu yüzden onun senden başkasının olması imkansız."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "O sıralarda başka kimseyle birlikte değildin... ya da benden sonra kimseyle birlikte olmadın mı?"

Blair mırıldandı, "İkisi de."

Aman Tanrım. Bu beni mahvetti.

"Ama yine de babalık testi yaptıрманızı istiyorum, en azından kayıtlara geçsin diye," diye devam etti. "Bu kesinliğe sahip olduğunuzu bilmek beni rahatlatır."

Başımı salladım. "Evet. Şey... Bir laboratuvara gideceğim." Duraksadım. "Ne gerekiyorsa yaparım. Hayatınızı zorlaştırmaya çalışmıyorum."

"Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok, Tate. Ben sadece—"

“Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum. Her şeyi zaten sen hallediyorsun. Ama onun hayatında olmak istiyorum Blair. Ve sana maddi olarak da yardım etmek istiyorum.”

"Buna ihtiyacım yok," diye ısrar etti.

“Bu tartışmaya açık bir konu değil,” diye karşı çıktım. “Oğlum hakkında bilgi sahibi olduktan sonra hiçbir yere gitmiyorum. Ona bakmak istiyorum, gerekirse bir süreliğine gizlice bile olsa.”

"Bir süre ne kadar uzun? Taylor'a asla söylememe ihtimalimiz hâlâ var mı sizce?"

Böylesine büyük bir sırrı saklama fikri imkansız görünüyordu. Ama bu bilgi, bana duyduğu güvenin kırıntılarını da yok edebilirdi. "Massachusetts'e geri dönmek, onunla olan ilişkimizi yeniden kurmakla ilgiliydi. İşlerin nasıl sonuçlanacağını söyleyemem, ancak ona söylememiz gerektiğine inanıyorum."

"Taylor'ı tanıyorum. Gerçek onu derinden sarsar," diye düşündü.

Anında aklıma bir görüntü geldi: Taylor'ın beni Blair'i istismar etmekle, sorumsuz olmakla, ikinci çocuğu terk etmekle suçlaması. Cevapların bana gelmesi için dua ettim, ama şu anda daha kolay kontrol edebileceğim şeylere odaklanmam gerekiyordu.

"Nicholas'ı ne zaman tekrar ziyaret edebilirim?" diye sordum ona.

Mutfak, hâlâ oyun oynadığı oturma odasına bakıyordu. Kadın ona doğru baktı. "Bir daha buraya gelmemen gerekip gerekmediğinden emin değilim."

Kalbim yerinden oynadı, ta ki ne demek istediğini anlayana kadar. "Bu evi kastediyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Taylor işten eve dönerken uğrayabilir. Bunu daha önce de yapmıştı. İş yerine çok uzak değilim. Eve gitmek için benim çıkışımın önünden geçmesi gerekiyor."

"Pekala. Tabii ki." Çenemi kaşıdım. "Bir çözüm bulurum. Belki de şehirden biraz daha uzakta, buluşabileceğimiz bir yer kiralarım."

Bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "Bu işe yarar."

Onun kabulü beni rahatlatmıştı. En azından bu karmaşanın geri kalanını hallederken Nicholas'ı görebilecektim. "Bence bunu bir süre kendimize saklamamız gerekiyor," dedim. "Sadece Taylor'ı kastetmiyorum. Diğer aile üyelerini de kastediyorum."

"Kimseye söylemedim, Tate. Durumu nasıl açıklayacağımı hayal bile edemiyorum."

“Ben de henüz kimseye bizden bahsetmedim,” dedim. “Taylor bilene kadar risk alamayacağımızı düşünüyorum. İlk o olmayı hak ediyor.”

"Kabul ediyorum."

Oturma odasına doğru geri çekildim. "Gitmeden önce onunla biraz vakit geçirebilir miyim?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Elbette," dedi.

"Teşekkürler."

Nicholas'ın oynadığı yere doğru yürüdüm. Son dört yılda kaçırdığım her şey için duyduğum sevgi ve üzüntünün karışımıyla yere çömeldim ve bloklarıyla bir yapı inşa etmesine yardım ettim. Tek tek bloklar. Tek tek adımlar, diye kendi kendime söyledim. Her şey bir gecede düzelmeyecek, ama bir gün düzelecek.

"Peki ya bu?" diye sordum ona. "Bunu en üste koyabilir miyim?"

Başını coşkuyla salladı. Kocaman gözleri ruhuma açılan bir pencere gibiydi. Ne güzel bir çocuk. Benim oğlum. Eğer asıl hikaye doğru olsaydı babasız kalacak olan oğlum. Her şeye rağmen, durumun böyle gelişmesinden minnettardım. Sadece diğer oğlumu paramparça etmeden bu oğlumu nasıl açıkça sevebileceğimi bulmam gerekiyordu.

Bölüm 24

BLAIR

Önümde duran manzarayı sayısız kez rüyalarımnda görmüştüm.

Tate'i oğlundan uzak tutmak asla niyetim değildi. Sadece o adamı bulamamıştım. Ve kim olduğunu keşfettikten sonra bile, ona Nicholas'tan bahsetmemeyi asla düşünmedim.

Keşke Nicholas'ın babasının armağanını Taylor'ın hayatında kargaşaya yol açmadan deneyimleyebilmesinin bir yolu olsaydı. Tate bir çocuğunu diğeriyle takas etmek zorunda kalmamalıydı. Taylor ve Tate'in ilişkilerine verdikleri tüm emek bu gerçeikle silinirse kendimi asla affetmezdim. Ayrıca kaderin buna nasıl izin verdiğini de asla anlamazdım.

Tate, Nicholas'la yerde oynadığı yerden kalkınca, ona ne kadar dalmış olduğumu görmesini istemediğim için bakışlarımı kaçırdım. Babanın da, sadece oğulun değil, hâlâ üzerimde bir etkisi olduğu açıktı.

Mutfağa dönerken, "Onunla vakit geçirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Elbette. Seni asla uzak tutmam."

Tate derin bir nefes aldı. "Endişelenmeden buluşabileceğimiz, şehir dışında bir yer bulmak için harekete geçeceğim."

"Pekala." Titrek bir nefes verdim.

Tate ile bir saklı yerde buluşma fikri bana karmaşık duygular yaşattı. Bunun Tate ve benimle ilgili değil, Nicholas ile ilgili olduğunu biliyordum, ama anılarımı şimdiki zamandan ayırmak bazen zordu.

Tate başını sallayarak Nicholas'a baktı. "Taylor'ın ona bakıcılık yaptığına inanamıyorum..."

Gülümsedim. "Nicholas, Taylor Amcasını çok seviyor. Babam dışında hayatındaki tek erkeklerden biri Taylor oldu. Hamile olduğumu öğrendiğim ilk günden beri bana destek oluyor."

Tate bir an gözlerini kapattı. "Bu hem çok güzel hem de çok berbat."

"Bugün buraya gelmenizin sebebi nedir?" diye sordum.

“Çoğunlukla Taylor’ın şehirde olmamasıydı. Balayından yakında döneceğini bilmek beni gerçekten çok heyecanlandırdı. Ama aynı zamanda...” Tereddüt etti. “Düğünden beri seni düşünmeden duramıyorum, bu yanlış olsa bile.” Nicholas’a bakarak iç çekti. “Ve şimdi sana karşı daha da dikkatli olmam için bir nedenim var.”

Tam bir çelişkili mesaj. Bana hâlâ benden hoşlandığını mı söylemeye çalışıyordu, yoksa sınırı aşmaya hiç niyeti olmadığını mı?

“Taylor’un babası olduğunu anladığım an, aramızdaki olası tüm umutları bir anda yok ettim.” Alaycı bir şekilde güldüm. “Hem zaten, sevgilin yok mu?”

Tate bana döndü. "Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun?"

"Her zaman."

“Leah benimle ilgili bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Düğünden beri hiçbir şeye, ne ona ne de başkasına, konsantre olamıyorum. Üstelik bu, oğlum hakkında bilgi sahibi olmadan önceydi. Muhtemelen beni aldattığımı düşünüyor, çünkü sürekli planlarımızı iptal ediyorum, bahaneler uyduruyorum. Ona hiçbir şey söylemedim.” İçini çekti. “Ama şu an işler onun ve benim için iyi görünmüyor.”

"Hayatınızı alt üst ettiysem özür dilerim."

Başını salladı. “Bu sonucu asla değiştirmem. Eğer Taylor benim oğlum olmasaydı ve sen onun düğününde olmasaydın, Nicholas’ı asla öğrenemezdim. Başka bir oğlum olduğunu asla öğrenememe düşüncesi kalbimi kırıyor.” Gözlerinde ıstırap vardı. “Taylor’ın büyüdüğü o yılları geri alıp değiştiremem. Ama Nicholas hâlâ o kadar küçük ki, benim olmadığım zamanı hatırlamayacak.” Bir an nefes aldı. “İşte bu yüzden Taylor’ın öğrenmesi gerekecek, Blair. Nicholas’ın babası olmayı gizli tutamam. Yüzde yüzünü hak ediyor.” Duraksadı, düşünceli bir şekilde baktı. “Ama bunu ona yüklemeyen önce Taylor’la ilişkimizi biraz daha güçlendirmem gerekiyor. O ve ben uzun ve zorlu bir yolculuğun ardından bir dağın zirvesine ulaştık. Şimdi ona söylemek onu aşağı itmek gibi olur.”

Başımı salladım. Hayatımın en zorlu konuşmasından önce biraz daha zamana sahip olmanın bir sakıncası yoktu. "Şu anda benim için arkadaşımı korumaktan daha önemli hiçbir şey yok. Nicholas’ın iyi olacağını biliyorum. Bunca zamandır iyi anlaşıyoruz."

Tate bana dönüp gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benim yapamadığım zamanlarda ona baktığın için. Bunu yapmak için hayatını feda ettiğin için. Bu kadar genç yaşta olmak zorunda kalmaman gereken muhteşem bir anne olduğun için."

"Belki de ona hazır değildim, ama doğduğu için çok mutluyum. Bu berbat bir durum, ama onun suçu değil. O benim en büyük nimetim."

Tate'in gözleri parladı. "Son dört yılla ilgili çok fazla sorum var ama nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Omuz silktim. "Eh, onları düşünürsen, ben hiçbir yere gitmiyorum."

Tate'in ağzı hafifçe kıvrıldı. Gözleri dudaklarıma indi ve ben de içgüdüsel olarak onları yaladım. Tanrım, her şeye rağmen, onu tüm benliğimle istiyordum. Son dört yıldır her gün onu özlemiştim. Şimdi, Taylor'ı incitmek anlamına geliyorsa, onu bir daha asla elde edemeyeceğimi düşünüyordum. Nicholas'ın Taylor'ın kardeşi olmasını değiştiremezdim, ama babasıyla nasıl devam edeceğimi seçebilirdim. Ve bu, hiç devam etmemek anlamına geliyordu. Ne yazık ki, bu sadece onu daha çok istememe neden oldu.

"Geri dönmeli misin?" diye kendimi zorlayarak sordum.

"Gitmek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Geç oluyor," diye ekledim. "Onu yatırmam gerek."

"Siz işinizi bitirene kadar burada kalabilir miyim?" diye sordu usulca.

Nasıl hayır diyebilirim ki? "Tabii ki. Ona banyo yaptırmam gerek. İzleyicilerin olmasından rahatsız olmaz." Gülümsedim. "Banyoyu çok sever."

Tate sırtıttı. "Öyle mi?"

Güldüm. "İşimiz bittiğinde, genellikle sanki ben de onunla birlikte bir tane çekmişim gibi görünüyor."

Gülümsedi ve gözleri tekrar benimkilerde oyalandı. "Ne kadar çok şey kaçırmışım. Hala rüya gibi geliyor."

Duygularım yüzeye çıkmaya başlayınca, hızla vites değiştirdim, Nicholas'ı yanıma çağırdım ve banyosunu hazırladım. Tate'in üzerimdeki etkisini görmesine izin veremezdim.

Tate, oğlumuzun köpüklerin içinde oynamasını izlerken tuvaletin üstüne oturmuştu.

Oğlumuz.

Nicholas'tan, aklımda bile olsa, oğlum dışında başka bir isimle ilk kez bahsetmiştim.

Elimdeki işe odaklanmaya çalıştım ama zaman zaman Tate'e bakmaktan kendimi alamadım; Nicholas'ın suya atlayıp sevinçle çılgılık atmasını izlerken yüzündeki hayranlık ifadesini yakalayamadım.

Nicholas'ı köpürtmek için diz çöktüğümde, Tate'in tişörtümün içine baktığını hissettiğimi sandım. Yoksa hayal miydi? Her iki durumda da, gözlerinin üzerimde olduğu düşüncesi bile vücudumu canlandırdı. Son dört yılı ya hamile olarak ya da başka bir insanı hayatta tutmak için kendi ihtiyaçlarımı görmezden gelerek geçirmiştım, bu da seksi hissetmek için pek zaman bırakmamıştı. Ama Tate'in varlığı bile, arzu edilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

Tate, banyo oyuncaklarından bazılarını çalıp arkasına sakladıktan sonra Nicholas'ın yakalaması için küvete geri attığı bir oyun başlattı. Nicholas, oyuncakları yakalasa da yakalamasa da kıkırdıyordu.

Dışarıdan bakıldığında basit bir banyo gibi görünüyordu. Ama bu, hazır olup olmadığımı bilmediğim yeni bir normalin başlangıcıydı. Tate söz konusu olduğunda yapmam gerekenleri kalbim kaldırabilir miydi? Sadece ortak ebeveyn olmanın bir yolunu bulmalıydık, daha fazlası değil.

Bölüm 25

BLAIR

Karnımda kelebekler uçuşurken, akvaryumun otoparkına girdim.

Tate dün gece ayrılmadan önce, Taylor'ın bizi birlikte görme ihtimalinin olmadığı son tam gün olduğu için, Nicholas ve benimle bugün bir gezintiye çıkmak isteyip istemediğini sormuştum. Taylor ve Juliana'nın yarın Aruba'dan dönmeleri planlanıyordu.

Nicholas ve ben yaklaştığımızda Tate girişte bekliyordu. Elleri cebindeydi, etrafına bakınıyor, bizi arıyor gibiydi. Henüz bizi fark etmemişti ama onu görünce nefesim kesildi. Tate her zaman yakışıklıydı ama koyu renk kot pantolonu, sağlam botları ve kolları kıvrılmış, seksi dövmelele kaplı ön kollarını sergileyen kapüşonlu gri sweatshirt'üyle her zamankinden daha çekici görünüyordu. Beyzbol şapkasını ters takmıştı, bu da Tate'i şapka takarken görmeden önce bile bir zaafımdı. Ama onun üzerinde? Hala benim zayıf noktamdı.

"Bir kız arkadaşı var," diye kendime hatırlattım. Tate'in başka bir kadınla birlikte olması fikri içimde hâlâ kıskançlık uyandırıyor. Yıllar boyunca, evlenip evlenmediğini veya aşık olup olmadığını sık sık merak etmiş ve hep kıskançlık hissetmişim. Sonunda bu fikri zihnimden silme sanatında ustalaşmışım, ama artık bu mümkün değildi.

"Merhaba." Tate arkasını dönüp bizi görünce gülümsedi.

Nicholas'ın elini tuttum ve ona baktım. "Annenin arkadaşını hatırlıyorsun, değil mi..."

Nicholas başını salladı.

Tate diz çöktü. "Balıkları görmeye heyecanlı mısın?"

Nicholas gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi, yüzünü bacağımın arkasına sakladı.

"Bugün biraz çekingen davranıyor," diye açıkladım.

"Sorun değil." Tate ayağa kalktı. "Bana hiçbir borcu yok."

Üçümüz binaya girdik ve Tate biletlerimizi almak için doğrudan gişeye gitti.

İçeri girdiğimizde Nicholas önden koştu. Etrafına bakındı ve uzayı andıran aydınlatmaya ve rengarenk su canlılarıyla dolu tanklara anında hayran kaldı.

Tate ve ben ona yakın kalabilmek için hızımızı artırdık.

"Bu onun ilk akvaryum ziyareti mi?" diye sordu Tate.

"İkinci," dedim. "Ama o iki yaşındayken gitmiştik. Eminim o da pek hatırlamıyordur."

Çeşitli sergileri inceledikten sonra Nicholas, çocukların ellerini suya sokup canlılara dokunabilecekleri özel bir tankın yanında durdu. Görevli ona karşı çok nazikti, Tate ve ben izlerken parmaklarını yönlendirdi.

Yürürken bir ara Nicholas, Tate'in elini tuttu. Tate bana bakıp gülümsediğinde gözlerim faltaşı gibi açıldı. Birlikte başka bir su deposuna doğru yürüdüler ve Tate, Nicholas'la daha göz hizasına gelmek için diz çöktü.

Geri çekilip Tate'in kolunu nazikçe Nicholas'ın sırtına yaslamasını ve çeşitli balıkları göstermesini izledim. Ne dediklerini duyamıyordum ama her şeyi içime sindirdim ve minnettar hissettim. Önümüzde duran zorluklara rağmen, Nicholas'a verebileceğim en büyük hediye babasıyla olan ilişkisiydi.

Bir dakika sonra yanıma geri geldiler. Tate şaşkın görünüyordu. "Ona köpekbalıklarının görmek isteyip istemediğini sordum ama hayır dedi?"

Güldüm. "Köpekbalıklarından korkuyor ama onları görmek de istiyor. Sadece ona zarar veremeyeceklerinden emin olmak istiyor. Bir şekilde birinin aniden ortaya çıkmasından korkuyor."

Tate ona gülümsedi. "Ah, dostum. Burada korkmana gerek yok. Seni camdan geçiremezler." Diz çöktü. "Şöyle yapalım... Seni koruyacağıma söz veriyorum. Benimle birlikte onları görmeye gider misin?"

Bir süre tereddüt ettikten sonra Nicholas sonunda başını salladı. Oğlum, Tate'in adını bilmeseydi bile ona güveniyor gibiydi.

Köpekbalığı tankına vardığımızda Nicholas biraz titriyordu. Tate onu kucağına aldı ve köpekbalıklarının yüzüşünü izlerken sıkıca tuttu. Dakika dakika Nicholas rahatlıyordu, küçük kolu Tate'in boynuna dolanmıştı. Hatta öne eğilip cama dokundu, bu oldukça cesurca bir hareketti. Aralarındaki bağın güçlendiğini görünce kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Tate, Nicholas'ı yere bıraktı ve el ele tutuşarak bana doğru yürüdüler. "Bundan sonra nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Tate.

"Denizanasını henüz görmedik," diye belirttim.

Tate sırtıttı. "Denizanası mı diyorsun?" Nicholas gözlerini kaçırınca yaklaştı ve ekledi, "Bir şeyin üzerine işlemeye hazır olmalı mıyım?"

Nefesinin teması vücudumu alarma geçirdi.

"Bu sefer olmaz," dedim ona.

Göz kırptı.

Bu, nereden geldiğimizi kısaca kabul etmektir. Ancak o dönemin ürünüyle burada dururken bile, o günler çok uzaklarda kalmış gibiydi.

Birlikte yürüdük ve meşhur denizanasının sergilendiği son sergiye uğradık. Nicholas'ın isteği üzerine Tate, daha iyi görebilmesi için onu tekrar kaldırdı.

Ama baktığımda Tate'in denizanasını incelemek yerine bana baktığını gördüm. Bakışlarını kaçırmak yerine gülümsedi. Ne düşündüğünü, geçmişte bana karşı beslediği duyguların bugün yeniden yüzeye çıkıp çıkmadığını merak ettim. Bu akvaryum gezisinin her anında kendi duygularıyla mücadele etmişim.

Nicholas esnedi, bu da onun yeterince yediğinin işaretiydi benim için.

Çıkışta, okyanus manzaralı bir fotoğraf kabininin yanından geçerken çalışanlardan biri bizi durdurdu. "Aile fotoğrafı çektirmek ister misiniz?"

Bir aile fotoğrafı. Bu kalbimi acıttı.

"Hayır." Tate bir şey söylemeden önce başımı salladım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, ama bu geziden ne kadar keyif almış olsam da, ailece bir fotoğraf çektirmeye dayanabileceğime emin değildim. Belki de asla gerçekten bir aile olamayacağız. Hem zaten, nereye koyacaktım ki? Evde sergileyebilecek durumda değildim.

Tate bizi arabamıza kadar götürdü ve Nicholas'ı araba koltuğuna yerleştirme işini üstlendi. Ona kocaman bir sarıldı. "Eğlenceli zaman için teşekkürler, dostum."

Kapıyı kapattıktan sonra, sürücü kapısının dışında yanıma geldi.

"Bugün için teşekkür ederim," dedi. "Bu deneyimi paylaşmama izin verdiğiniz için. Belki de hatırlayacağı ilk akvaryum gezisi olacak ve benim burada olduğumu bilecek."

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Doğal geliyor, Blair. Aslında, bu kadar kolay gelmesi inanılmaz. Taylor'la böyle olduğunu hatırlamıyorum. O zamanlar çok daha gençtim, baba olmaya hiç hazır değildim. Bu sefer hazır hissediyorum." Gözleri umutla parlıyordu.

"Tamamen hazırlıksız olmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyorum." diye kıkırdadım.

"Şimdi bunu asla anlayamazsınız." Tate gülümsedi. "O kadar tatlı ve uslu bir çocuk ki, hepsi sizin sayenizde. Harika bir annesiniz."

Buna gülümsemek zorunda kaldım. Çabalarımın takdir edilmesi güzel bir duyuydu.

Tate bir an duraksadıktan sonra, "Sizinle iletişime geçeceğim," dedi. "Yarın bir laboratuvara gidip örnek vereceğim."

"Ah, doğru. Biz de öyle düşünüyoruz aslında. Bunun için teşekkür ederiz."

"Elbette. Neye ihtiyacınız olursa olsun. Her zaman."

Listemdeki birkaç şeyi Tate'in artık bana veremeyeceğinden oldukça emindim.

İkimiz de kıpırdamadık, aramızda sessizlik çöktü.

Sonra bana doğru uzandı ve beni kucakladı. Sıcaklığı bedenimi sardı ve bu yakın temas neredeyse dayanılmazdı. Kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyordum ve o anda, bu duruma düşmemin nedenlerini, en başından beri sahip olduğu manyetik çekimi hatırlayarak, on dokuz yaşındaki halime geri döndüm. Kollarında kendimi çok güvende hissettim ve uzaklaşma isteğim yoktu.

Tam kendimi geri çekmeye çalışacakken, beni daha sıkı kucakladı. Teslim olarak, kokusu ve dokunuşuyla sarhoş olmuş bir halde ona yaslandım. Kollarında olmak çok güzeldi. Ve yine de bu masumdu. Tutkulu bir öpücük ya da herhangi bir ahlaksızlık değildi. Sadece içlerinde çok şey saklamak zorunda olan iki insan arasındaki bir kucaklaşmaydı.

"Keşke işler farklı olsaydı," diye fısıldadı sonunda.

Onun ne demek istediğini gayet iyi anladım.

Bölüm 26

TATE

DNA babalık testini yaptırdıktan dört gün sonra portala giriş yaparken kalbim hızla çarpıyordu. Neden bu kadar gergin olduğumu anlamıyorum. Sonucun ne olacağını biliyordum. Hayatımı bile ona bahse girerdim.

Raporun içine tıkladım ve kelimeler kalın harflerle, apaçık bir şekilde belirdi:

Babalık olasılığı yüksek. %99,9.

Gözlerimi kapattım ve neredeyse kendimden geçmiş bir halde güldüm. Bunu doğrulamak için test yaptırmak komik görünüyordu. Ama artık en ufak bir şüphe bile kalmamıştı.

O oğluma duyduğum sonsuz ve sınırsız sevgi beni adeta boğdu; kaybettiğim zamanı telafî etme ve beni asla babası olmadığım bir an olarak hatırlamamasını sağlama arzusuyla doluydu içim. Hayatımda aynı derecede acil olan tek bir şey daha vardı: büyük oğlumla olan ilişkiyi korumak.

Taylor'dan bahsetmişken, onu ziyaret etmeye hazırlanıyordum ki sonuçlarla ilgili e-postayı aldım. Şimdi resmen evine geç kalmıştım.

Arabama atladım ve Taylor'ın yeni eşiyle birlikte kısa süre önce kiraladığı daireye doğru üç mil hızla gittim. Balayılarından birkaç gün önce dönmüşlerdi.

Ben geldiğimde Taylor dışarıda arabasını yıkıyordu.

"Hey dostum," dedim.

"Hey." Sırıttı ve hortumu yere koydu.

"Nasılsın?" diye omzuna vurdum.

"Güzel. Döndüğümüzden beri yapacak bir sürü iş var. Biliyorsun, uzakta olunca, eve döndüğünde bedelini ödemek zorunda kalıyorsun."

"Aruba nasıldı?"

Başını salladı, yüzünde hayalperest bir ifade vardı. "Çok güzel bir yer, dostum. Bir ara sen de gitmelisin."

Sırıttım. "Bahse girerim geri dönmek istemezsin."

“Kesinlikle hayır.” Güldü. Elini siperlik gibi kullanarak bana baktı. “Senin işlerin nasıl gidiyor?”

“Güzel.” Derin bir nefes verdim, şimdiden suçluluk duygusu hissediyordum.

"Leah ile işler hâlâ iyi gidiyor mu?" diye sordu.

Midem kasıldı. Ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Taylor, ilişkimin hayatıma biraz istikrar getirmesinden mutluydu. Bunun, onun her zaman istediği türden bir baba olmaya daha hazır olduğumu hissetmesini sağladığımı varsaydım; tekrar hata yapıp uzaklaşma olasılığı daha düşük bir baba. Ama hâlâ çok şey sakladığım için, olabildiğince dürüst olmalıyım.

"Onunla işlerin yolunda gidip gitmeyeceğinden emin değilim," diye itiraf ettim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Bunu duymak üzücü biliyorum, çünkü onu seviyorsun."

Yüz ifadesi değişti. "Öyle değil. Sadece mutlu olmayı hak ettiğini düşünüyorum. Kusura bakma ama kırk yaşındasın. Gençleşmiyorsun."

"Hatırlattığınız için teşekkürler."

"Gerçi, düğünde seni gören bazı arkadaşlarım otuzlu yaşlarının başında olduğunu düşündüler." Gözlerini devirdi. "Bir tanesi çok yakışıklı olduğunu söyledi."

Hangi arkadaşımın o yorumu yapmadığını biliyordum. Utandım. "Özür dilerim."

"Bu beni midemi bulandırdı," diye kıkırdadı Taylor.

Yine utandım. Zavallı oğlum, bunun ne demek olduğunu tahmin bile edemezsin.

"Arkadaşlarımın birçoğunun sonunda seninle tanışmış olması harika bir şeydi."

Alnımda ter damlacıkları belirmediğini hissederek yutkundum. "Evet. Onlarla tanışmak da harika oldu." Konuyu değiştirmek için can atarak boğazımı temizledim. "Juliana saat kaçta eve geliyor?"

"Saat beşe doğru. Sonra da arkadaşım Blair ile akşam yemeğine çıkacağız. Onu da düğünde tanıydın."

Kalp atışlarım hızlandı. "Doğru." Başımı salladım. "Onu hatırlıyorum."

"Blair en iyi arkadaşlarımdan biri. O gece onu arkadaşım Adam'la tanıştırmaya çalıştım ama düğünde kendini iyi hissetmiyordu. Adam'dan pek hoşlanmıyor gibiydi. Ama Adam ondan hoşlanmış, bu yüzden onu da

davet ediyorum, belki şimdi daha iyi hissettiğine göre aralarında bir kıvılcım oluşur.”

“Anlıyorum.” Yutkundum. “Onun gideceğini biliyor mu?”

“Hayır.” Başını salladı. “Muhtemelen bu sürprizden pek memnun olmayacak ama bence onu tanımak için zaman ayırırsa onun için iyi bir seçim olur.” Duraksadı. “Üç yaşında Nicholas adında bir oğlu var. Ve Adam çocuklarla arası iyi. Bir sürü yeğeni var ve ona çocuğu olduğunu söylediğimde bundan rahatsız olmuş gibi görünmedi.”

Göğsüm sıkıştı. Dikkat çekmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Onunla ilgilenmen çok nazikçe.” Çok fazla ilgi gösteriyor olabileceğim gerçeğinin farkında olarak duraksadım. “Görünüşe göre senin için önemli biri. Nasıl tanıştınız?”

“Birlikte Mystic Kampına gittik ve sonra birkaç yaz boyunca orada danışmanlık da yaptık. Her yıl oraya gittiğimi hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Elbette, biliyorum. Evet.”

“O yıllarda onunla çok konuştuk. Bazı şeylerle boğuşuyordum ve o her zaman işleri daha iyi hale getirmeyi başarıyordu.”

Bir sürü şey. Çoğunlukla benimle ilgili sorunlar, diye tahmin ettim. “Ve onu hiçbir zaman arkadaştan öte sevmedin mi?” diye sormadan edemedim, çünkü, ne de olsa, onu ne kadar incittiğimi bilmem gerekiyordu.

Omuz silkti. “Bir süre Daniel adında bir erkek arkadaşı vardı, sonra Juliana ile tanıştım. Daniel onu aldatmış olsa bile, Juliana ona çok sadıktı.” Duraksadı. “Başlangıçta bir süre ona karşı bir şeyler hissetmişim. Muhtemelen bunun farkında değil. Ona her zaman çok değer verirdim, ama geriye dönüp baktığımda, arkadaş kalmamız daha iyi oldu.”

Midem alt üst oldu. “Juliana, Blair hakkında ne düşünüyor?”

“Yani, kıskanıyor mu demek istiyorsun?”

“Evet, doğru. Sizin gibi bir kadın-erkek dostluğu nadir bulunur.”

“Başlangıçta kız bir en yakın arkadaşım olmasına biraz şüpheyle yaklaştı. Onu suçlayamam. Ama şimdi o ve Blair çok iyi anlaşıyorlar. Yıllar içinde aramızdaki dostluğun ne kadar güçlü olduğunu gördü.”

“Bu iyi.”

“Neyse...” dedi. “Bu gece dışarı çıkmak için hazırlanmaya başlamam gerek. Arabaya bir göz atmak ister misin?”

“Evet, elbette.” Ona önden gitmesini işaret ettim.

O kaputu açıp buji değiştirmesine yardım ederken aklım karmakarışık oldu.

Ona söylemek için beklemekle hata mı yapıyorum?

Belki de ona daha da yaklaşmak, ihaneti daha da büyük bir hale getirecektir.

Blair bu akşam onlarla dışarı çıkarken Nicholas'a kim bakacak?

Blair gerçekten bu Adam denen adamı beğenir miydi?

O kaçınılmaz olarak bir erkek arkadaş edindiğinde nasıl başa çıkacağım?

Önümdeki göreve odaklanabilmem bile bir mucizeydi.

Bujileri takmayı bitirdikten sonra kaputu kapattım ve Taylor'a döndüm. "Tamam, bu kadar yeter. İyi eğlenceler bu gece."

"Tamam. Tekrar uğradığınız için teşekkür ederim. Minnettarım." Duraksadı. "Belki de bana bu şeyleri kendim nasıl tamir edebileceğimi öğretebilirsiniz, böylece sizi sürekli rahatsız etmek zorunda kalmam."

Kalbim gururla doldu. "Memnuniyetle. Dersler için vaktiniz olduğunda bana haber verin yeter."

"Sanırım senin tekrar yakınımnda olmanın avantajlarından biri de bu, değil mi?"

"Şehre geri döndüğüme sinirleneceğini düşünmüştüm, bir de bunu aklından çıkaramıyorum." Göz kırpıttım.

"Güle güle baba." Bana hızlıca sarıldı, uzatmak istesem de uzatmamaya çalıştım.

"Hoşça kal." Arkamı dönüp arabama doğru yürüdüm, hâlâ gülümsüyordum ama boğazımdaki yumruyu da yutmaya çalışıyordum.

Taylor bana çok sık "Baba" demezdi ve dediğinde de duygulanırdım, özellikle de şimdi. Geçmiş yıllardaki gibi bir ilişkiye geri dönmek için can atıyordum.

Eve dönüş yolculuğu boyunca vicdan azabı çektim ve eve vardığımda Leah'ın evimin önünde beklediğini görünce bu his daha da arttı. Hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğum bir kişi daha. Ama onunla olan durumu kontrol edebilirdim.

"Hey," dedim arabadan inerken.

Gülümsedi. "Sadece uğrayıp kapıyı çaldım, sonra evde olmadığınızı fark ettim. Akşam yemeği yemek isteyip istemediğinizi sormaya gelmiştim."

Nicholas'ın babası olduğumu doğrulamak, bugün Taylor'a yalan söylemek ve Blair'in bu geceki planına duyduğum kıskançlık arasında, bu kadına hak ettiği şeyi vermeye çalışacak enerjim kalmamıştı. Her şey

normalmiş gibi davranmaya bir saniye daha ayıramazdım. Onu bırakmam gerekiyordu. Bunu çok istiyordum ama yapılması gerekiyordu.

“Aslında Leah... İçeri girip konuşabilir miyiz sence?”

Yüz ifadesi birden soldu.

O biliyor.

Son zamanlardaki davranışlarıma bakınca nasıl hoşlanmasın ki?

İçeriye doğru beni takip ederken, bunun bu yıl yaşamak zorunda kalacağım en zor konuşma olmasını diledim. Ama bu sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Leah'ın kalbini kırmanın ve ilişkimizi bitirmenin verdiği yıkımdan sonra, akşamın büyük bir bölümünü oturma odamda duvara bakarak geçirdim. Ne zaman moralimin bozuk olduğunu her zaman anlayan Alman çoban köpeğim Khloe, hep yanımdan ayrılmadı.

"Kızım, keşke konuşabilseydin çünkü şu an beni mahveden bir sır saklıyorum."

Başını omzuma yasladı.

Kulaklarının arasını okşadım. "Daha önce hiç çocuklarla birlikte oldun mu bilmiyorum. Ama Nicholas'ın yanında çok tatlı bir kız olacağını biliyorum. Bundan emin olmalıyız. Tıpkı benim gibi onun da sana aşık olması gerekiyor."

Khloe gözlerini kapattı.

"Yeni insanlarla tanışınca heyecanlandığını biliyorum ama onu korkutup kaçırmak istemiyoruz." Gülümsedim. "Teknik olarak o senin kardeşin."

Bir an duraksadım, ne kadar saçma konuştuğumu fark ettim. Bu durum beni delirtmeden önce Khloe'den başka biriyle konuşmam gerekiyordu. Güvenilir biriyle. Anneme olanları anlatsam Blair'in nasıl hissedeceğini merak ettim. Bu sırrı paylaşabileceğim tek kişi annemdi ve Taylor'la nasıl başa çıkacağım konusunda onun tavsiyesine ihtiyacım vardı. Yıllardır onunla yakındı ve birçok yönden onu benden daha iyi tanıyordu.

Saat neredeyse on bir olduğunda telefonum çalınca kanepede uyukladığımı fark ettim. Arayan Blair'di. Panik içinde hemen telefonu açtım. "Blair, her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda. Sizi endişelendirdiysem özür dilerim."

"Bu akşam senden haber almayı beklemiyordum, hepsi bu."

"Öyle mi? Sebebi ne?"

Tereddüt ettim. "Taylor bana sizin çıktığınızı söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet. Arabasını tamir etmesine yardım etmek için daha önce evine uğramıştım. Juliana ile bu akşam sizinle yemek yiyeceklerini söyledi. DNA sonuçları hakkında konuşmak için sizi aramayı planlıyordum ama yarın sabah görüşürüz diye düşündüm. Yine de aradığınız için memnunum."

"Nicholas'ın senin olduğunu açıkça gördün."

Gülmekten kendimi alamadım. "Yüzüne baktığım an onun benim olduğunu anladım, Blair."

"Evet." diye kıkırdadı. "Yine de testi yaptığınız için teşekkür ederim. Onay almanız benim için önemli."

"Memnuniyetle." Arkama yaslandım ve ayaklarımı uzattım, gün boyunca hiç olmadığı kadar sakin hissediyordum, bunun hiçbir sebebi olmasa bile. Sadece sesini duymayı çok seviyordum. "Gecenizi anlatın." Kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım. "Nasıl geçti?"

"Biraz önce eve geldim. Onları görmek güzeldi. Düğünden beri ilk kez onları gördüm."

Saçımı çekiştirdim. "Nereye gittiniz siz?"

"Bianco'ya. Güzel bir İtalyan restoranı."

Ona Adam denen adam hakkında soru sormadığım için çok üzüldüm. O bilgiyi vermesini ummuştum ama belki de beni üzmemek istemedi.

"Nicholas'ı kim gözetliyordu?" diye sordum.

"Annem ve babam. Onlara çok fazla yük olmamaya çalışıyorum ama ne zaman ihtiyacım olsa onunla vakit geçirmekten her zaman mutluluk duyuyorlar. Az önce gittiler."

"Ne kadar nazikler. Ailenle iyi bir ilişkiniz var, değil mi?"

"Evet. Şanslıyım."

Merak beni ele geçirdi.

Söyleme.

Söyleme.

"Adam nasıldı?" Dilimde acı bir tat hissettim.

Sen tam bir zavallısın, Tate.

Bir an sessiz kaldı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Taylor bana söyledi. Senin için iyi olacağını düşündüğü bir arkadaşını davet ettiğini söyledi."

Derin bir nefes verdi. "Onun orada olacağını bilmiyordum."

"Biliyorum. Taylor sana sürpriz yapacağını söyledi."

"Keşke bunu yapmasaydı."

"Bundan pek hoşlanmayabileceğini tahmin ediyordum... Adam yüzünden değil, sadece kimse sürpriz bir randevu istemez," diye ekledim.

"Bu bir randevu değildi."

"Doğru." Biraz daha bilgi edinmek için araştırdım. "Flört etmekle ilgilenmiyor musun?"

"Size de söylediğim gibi, çok uzun zaman oldu. Ve ben sadece..." Sözleri yarım kaldı.

"Ne?"

"Doğru kişi olması gerekiyor. Nicholas'ı bırakıp dışarı çıkmak benim için çok zor, hele ki kendimden bir parçayı birine vermek, hele ki hala verecek çok şeyim olmadığını hissederken. Ama kendimi daha çok dışarı çıkmaya zorlamam gerekiyor."

Keşke sormasaydım şimdi. Bu düşünce beni perişan etti. Yumruğumu sıktım. "Taylor, bu Adam denen adamın senin için mükemmel olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Evet, Taylor iyi niyetli olsa bile şu anda neye ihtiyacım olduğunu gerçekten bilmiyor."

"Neye ihtiyacınız var?" diye alçak sesle sordum.

Bir süre duraksadıktan sonra, gayet sakin bir şekilde cevap verdi: "Seninle tanıştığım gece benim de ihtiyacım olan şey buydu."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bu, dört yıl önce tanıdığım Blair'di; hiçbir kısıtlama tanımayan, dizginsiz bir dürüstlük. Yeniden bağlantı kurduğumuzdan beri eski Blair'i ilk kez görüyordum.

Yüzüm kızardı. "Bağlayıcılık gerektirmeyen bir seks mi istiyorsun?"

"Bana bir şey bekleyen birine ihtiyacım yok. Verebileceğim hiçbir şeyim kalmadı. Ve varmış gibi de davranmayacağım."

"Ama buna rağmen... fiziksel bir ihtiyacınız var," diye dürttüm, saçlarımı yolmak üzereydim.

"Hâlâ insanım, yani evet. Ama hayatımın bu noktasında herhangi bir flört uygulamasına girmeye niyetim yok. Her zamankinden daha çok kendime dikkat etmeliyim. Bu yüzden bir ikilem söz konusu. Nicholas ve ben... Kendi kozamız var. Güvenli hissettiriyor ve ben onun dışına çıkmaya hazır değilim."

O kozanın içinde olmak istiyorum.

Ama yapamam.

Bunu yapamam, kahretsin.

Konuyu değiştirmeye çalıştım, bunu ondan çok kendi iyiliğim için yaptım.

“Anne babanız Nicholas’ın babası hakkında ne biliyor?”

"Taylor'ın bildiği kadarını biliyorlar; seyahatte Tate adında yaşlı bir adamla tanıştığımı, ayrılırken nispeten anonim kalmaya karar verdiğimizi ve telefonum alındığında onunla iletişim kurmanın tek yolunu kaybettiğimi biliyorlar. Seni bulmaya çalıştığımı ve her şeyi biliyorlar."

Gözlerimi kapattım. "Hayatını alt üst ettiğim için benden nefret ediyor olmalılar."

"Size karşı beslemiş olabilecekleri her türlü düşmanlık, torunlarıyla tanıştıkları gün ortadan kalktı. Nicholas'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Artık kimse onun buraya nasıl geldiğini sorgulamıyor."

Gülümsedim. Annemin bir torunu daha olduğunu bilmesini istiyordum. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne?"

"Olan biteni bir kişiye anlatsam nasıl hissederdin?"

"Bunu neden yapmak istiyorsunuz?" diye sordu, sesinde hafif bir endişe vardı.

"ünkü onun görüşünü gerçekten öğrenmek isterim ve güvenebileceğim tek kişi o."

"Annen mi?"

"Evet. Ama eğer sen bunu kabul etmiyorsan, bir şey söylemem. Karar senin."

"Sen annene söylersen, ben de anneme söyleyebilir miyim?"

"Elbette. Ama beni öldürmek istemez mi?"

"Seni ne için öldüreyim? Dediğim gibi, seninle nasıl tanıştığımı biliyorlar. Ve bu duruma bilerek düşmedik. Hamile olduğumu öğrendikten sonra saklayacak hiçbir şeyim kalmadı. Aileme bildiğim her şeyi anlattım. Sadece senin Taylor'ın babası olduğunu öğrendiğimi bilmiyorlar."

"Kahretsin." Derin bir nefes verdim. "Pekala. şey, evet, yani, eğer ben anneme söylersen, sen de annene söyleyebilirsin, yeter ki onun bir şey söylemeyeceğine güvenebileşin."

"Hayatımı ona emanet ederim."

"Pekala." Başımı salladım. "Annem de aynı şekilde."

Hafifçe güldü. "Annenin bu durumu nasıl halledebileceğimiz konusunda parlak bir fikri varsa bana haber ver."

"Öyle mi? Buna çok ihtiyacım var."

"Birlikte olduğun kadına söylemeyecek misin?" diye sordu.

Of. Yüzümü buruşturdum. "şu konuda..."

"Ne?"

"Leah ile ilişkimizi bugün erken saatlerde bitirdim."

"Gerçekten mi?"

"Duygusal olarak zihnimi boşaltmam gerekiyordu ve onun da şu anda verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir süre yalnız kalmam gerekiyor. Bu en iyisi."

Blair telefonda sessizliğe büründü. Ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyordum.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sadece...bunu beklemiyordum."

"Bu seni tedirgin ediyor mu yoksa?"

"Hayır, elbette ki hayır. Bu beni neden tedirgin etsin ki?"

"Bilmiyorum. Ama endişelenmene gerek yok. Leah ile ayrılma kararım, aramızdaki durumdan bağımsızdı. Seninle de sınırı aşmayı düşünmüyorum, Blair. Bu sadece işleri daha da karmaşıklaştırır."

"Onunla benim yüzümden ayrıldığını ima etmiyordum. Sadece bunu beklemediğimi söyledim," diyerek kendini savundu.

"Özür dilerim." şakaklarımı ovdum. "Ne dediğimi bile bilmiyorum. Bugün çok... zordu."

Sesi yumuşadı. "Eski usul bir Maury Povich bölümündeki gibi, gerçekten baba olduğunu öğrendin, oğlunun yüzüne yalan söyledin ve kız arkadaşından bir günde ayrıldın. Sorun ne olabilir ki?"

Burnumu çektim. "Maury Povich şovunu hatırlamayacak kadar gençsin."

"Sosyal medyada DNA testiyle ilgili bölümlerden kesitler gördüm."

"Benim aksime, ben o diziyi izleyecek yaşta biriyim."

"Yaşlandın, evet." diye kıkırdadı. "Ama tanıştığımız zamankinden bile daha çekici görünüyorsun. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Başımı salladım ve koltuğa daha da gömüldüm. "Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"Ha, şimdi de yalancı mı oldun?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bunun farkında değıl mi? "Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

"Evime geldiğinde üzerimde kirli bir tişört vardı ve saçlarım dağılık bir topuzdu... Hatırladığından daha çekici olmam nasıl mümkün olabilir ki?"

O günkü görünüşüne bayılmıtım. Saçları topuz yapılmıştı, uzun ve güzel boynunu sergiliyordu. Keşke boynundan bir ısırık alabilseydim diye dndğm hatırlıyorum. Ayrıca sütyen de takmamıtı. Özellikle Nicholas'ın banyo zamanında ona bakmamak çok zordu. O günden beri ne kadar güzel olduğnı düşünerek çok fazla dakika geçirdim.

"Aynı görünüyorsun, ama daha da güzelsin," dedim ona. "Bunu, son dört yıldır tatil köyündeki fotoğraflarına sık sık bakan biri olarak söylüyorum."

"yle mi?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Evet. Bir daha benimle iletişime geçmemeyi setiğni dnsem de, o fotoğraflarla kendimi hâlâ işkenceye maruz bırakıyordum." Tereddüt ettim. Boş ver. "Ve bana bıraktığın o mektup... O..."

"Ne zaman okudunuz?"

"Tesisten ayrıldıktan birkaç dakika sonra."

"Dakikalar içinde mi? Bu kadar çabuk mu?"

"Sen gittiğinde perişan haldeydim. Bir ŗeye ihtiyaım vardı. Elimde kalan tek ŗey o mektuptu."

"Yazdığım her ŗeyi hatırlamıyorum. O an hissettiklerimi olduğ gibi aktardım."

"Sylediğn her ŗeyi ben de hissettim."

"Ama artık bunun bir önemi yok, değl mi?" dedi.

Birkaç saniyeliğne, iğne dse duyulacak kadar sessizlik vardı.

"Bunun nasıl sonulanacağnı bilmiyorum Blair. Ama o ocuk için burada olacağım. Ŗu anki odak noktam bu." Duraksadım. "Bu arada, buluabileceğmiz bir yer buldum sanırım."

"Nerede?"

"Batı Massachusetts'te. Orada bydn, değl mi?"

"Evet."

"Buradan arabayla birkaç saat uzaklıkta, ama evin arka bahçesinde onun için bir salıncak var."

"Buna bayılacak."

"O mesafeyi arabayla kat etmeniz sizin için sorun olur mu?"

"Nicholas araba kullanmada iyidir, bu yüzden sorun olmamalı. Ne kadar uzak olursa o kadar iyi diye düşünüyorum."

"Pekala." Başıımı salladım. "Burayı en az  aylığına kiralayabilirim."

"Bu işe yarar."

"Bu cumartesi orada buluşabilir misiniz?" diye sordum, onları görmeyi çok istiyordum.

Onlara.

İçten içe bunun sadece Nicholas'la ilgili olmadığını biliyordum.

"Aslında bu cumartesi gelemem. Kuzenimin otuzuncu yaş günü partisi cumartesi günü teyzemin evinde. Nicholas da benimle gelecek, çünkü orada onun yaşitları çocuklar olacak."

Bu gerçekten üzücüydü, ama pek seçeneğim yoktu.

"Peki ya önümüzdeki hafta sonu?" diye sordu.

"Bu bana uyar," dedim, endişemi belli etmemeye çalışarak. Eğer bir taahhüdüm olsaydı, takvimimi boşaltırdım.

Kendime, onun kendi başına harika bir şekilde inşa ettiği bir hayata müdahale ettiğimi hatırlatmak zorundaydım. Bir engel ya da başa çıkması gereken ek bir sorumluluk değil, bir katkı olmak istiyordum.

"Pekala, o zaman önümüzdeki hafta sonundan sonraki hafta sonu," dedi.

"Nicholas akvaryumdan beri beni sordu mu?" diye kendimi hazırladım.

"HAYIR."

Omuzlarım düştü. "Ona adımı söylemeliyim. Ama Tate aptallık eder, değil mi? Çünkü beni Taylor'a söyleyebilir?"

"Risk almamalıyız. Özellikle de Taylor, bebeğimin babasının adının Tate olduğunu bildiği için. Belki şimdilik sana bir takma ad verelim."

"Beğenmek?"

"Bir şey düşüneceğim."

Kıkırdadım. "Bu ilginç olacak."

"En iyisi gideyim. Geç oldu. Nicholas beni sabahları oldukça erken uyandırıyor."

"Evet, tabii ki. Siz gidin. Buluşmadan önce yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana bildirin."

"Sorun yok. Ama teşekkürler."

Tabii ki öyle yapacaklardı. Bir kez daha kendime Blair'in bunca yıldır bensiz de gayet iyi idare ettiğini hatırlattım. Çocuklar söz konusu olduğunda hiçbir şeyden anlamayan, süper kahraman rolü oynamaya çalışan birine ihtiyacı yoktu. Yardımcı olarak yerimi kazanmam gerekiyordu. Bu da zaman alacaktı.

O gece yatmadan önce, kolayca erişebilmek için özel bir albümde sakladığımı Blair'in eski fotoğraflarını çıkardım. Ama bu sefer, onlara farklı bir açıdan baktım. Daha önce hiç fark etmemiştim ki, bu fotoğraflarda

muhtemelen çoktan benim bebeğime hamileydi. Vücudumda bir uğultu hissettim.

Telefonum titrediğinde derin bir dalgınlıkla bakıyordum.

Blair: Anladım.

Tate: Ne aldın?

Blair: Nicholas'ın sana taktığı takma ad.

Tate: Bu nedir?

Blair: Bay T.

Gülmekten kendimi alamadım.

Tate: Bu çok komik.

Blair: Bunun komik yanı ne?

Tate: Bay T?

Blair: Anlamadım.

Tate: A Takımı'ndaki adam mı?

Blair: Ne?

Daha da çok güldüm.

Tate: A Takımı. Seksenlerde yayınlanan bir diziydi. Ve kahretsin, şimdi neden bunu bilmediğini anladım. K ç kken babamın tekrar b l mlerini izlediğini hatırlıyorum.

Blair: Doğru. Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum. LOL

Tate: Ben de bu y zden seçtiğinizi sanıyordum, ama o dizi sizin zamanınızdan çok nceydi. Ama Mr. T'nin tarzı uygun.

Kendimi aptal gibi gülümserken yakaladım. "Aptallara acıyorum." derdi Bay T.

Uyumam gerekiyordu çünkü açıkça sayıklıyordum.

Blair bana son bir kez mesaj attı.

Blair: İyi geceler, Bay Çay Poşeti.

İşte hatırladığım Blair buydu.

Bölüm 27

BLAIR

“Nereye gidiyoruz anne?”

Oğlum bugün birkaç kez nereye gittiğimizi sordu, muhtemelen bu kadar uzun süre arabada kalmamız alışılmadık bir durum olduğu içindi.

“Sana söylemiştim... Annemin arkadaşı Bay T. ile tekrar görüşmeye gideceğiz.”

"Bay T" dediğim her seferinde kendi kendime gülüyordum.

Nicholas başını salladı. "Tamam."

Arka aynadan güzel oğluma bakarken gülümsedim. Çok uysal bir çocuktu, neredeyse her şeye razıydı. Hiç şikayet etmezdi. Bazen nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ederdim. Bekar bir anne olmak kolay olmamıştı, ama onunla geçirdiğim bu hayatı hiçbir şeyle değişmezdim.

"Duyduğuma göre onun bir salıncak seti varmış," diye ekledim.

Nicholas'ın gözleri parladı. Oyun parkına gitmeyi çok sevse de, evimizde salıncak yoktu. Bahçemize bir salıncak kurmak, uzun yapılacaklar listemde yer alıyordu.

Tate'in kiraladığı eve nihayet vardığımızda, arabadan inmeye çok hazırdım. Ağaçlarla çevrili bir yerleşim sokağında, küçük, açık mavi, tek katlı bir evdi. Bu bölgede büyümüşüm ama bu kasabaya daha önce hiç gelmemiştim. Burada anonim kalacağımızdan emindim.

Tate, bizi beklemek üzere ön basamaklarda oturuyordu. Ayağa kalktığında, ne kadar uzun ve güçlü görüldüğüne hayran kaldım. Ona her baktığımda, bu adamla birlikte olma zevkini yaşadığıma inanamıyordum. Bugün siyah kot pantolon, siyah bot ve bej renkli kapüşonlu bir sweatshirt giymişti. Onun bu salaş, sonbahar tarzını çok sevdim. Aslında, tüm kıyafetlerini sevdim.

"Ne zamandır burada bekliyorsunuz?" diye sordum arabadan inerken.

"Birazcık." Gülümsedi. "Sizi beklediğimden yaklaşık yarım saat sonra geldiği için endişelendim. Trafik mi vardı?"

"Hayır." Omuz silktim. "Ben sadece yavaş ve dikkatli bir sürücüyüm."

“Şey, değerli bir yükünüz var. Bu yüzden anlıyorum.” Tate çenesini kaşıdı. “Köpeklerle arasının iyi olup olmadığını sormayı unuttum.”

"Onları çok seviyor."

“Güzel. Khloe içeride. Eğer bana onunla başa çıkamayacağını söyleseydin, bir çözüm bulurdum.”

Arka kapıyı açtığımda Nicholas'ın gözlerinin uykulu olduğunu gördüm. Buraya gelmeden önce neredeyse uyuyakalmıştı.

Tate yanıma geldi ve elini uzattı. "Hey dostum. Beni hatırlıyor musun?"

Nicholas tereddütle aldı ama başını hayır anlamında salladı. Tate'le dalga geçtiğinden oldukça emindim.

Güldüm. "Yolculuktan biraz yoruldu. Bu yüzden huysuz ve çekingen."

“Sorun değil. Sizi uyandırırız.” Tate göz kırptı. “Yanımda atıştırma malzemeleri var.”

"Harika. Acıktım," diye takıldım.

Gözlerimiz buluştuğunda Tate sırtıttı. Sonra beni baştan aşağı süzdü. Bunun bilerek mi yoksa bilerek mi belli ettiğinden emin değildim. "Merak etme. Seni de doyuracağım," dedi, ses tonunda hafif bir baştan çıkarıcılık vardı.

Bu sadece hayal miydi? Onunla flört etmemek çok zordu. Adamla tanıştığım andan itibaren durum böyleydi.

Eve girerken Nicholas elimi tuttu. İçeri girmeden hemen önce Tate'in varlığını arkamda hissettim, ardından elinin belimin alt kısmında beni yönlendirdiğini hissettim. Bu, açlıktan bitkin düşmüş bedenime bir elektrik çarpması gibi geldi.

Tate'in Alman çoban köpeği, patileriyle yeri tırmalayarak hemen bizi karşılamaya koştu.

Tate, köpeğin tasmağını tutarak, "Sakin ol," dedi. "Nicholas, bu Khloe."

Nicholas küçük elini uzatarak büyük köpeği okşadı ve köpek oldukça çabuk sakinleşti. Tate, Khloe'nin tasmağını hâlâ tutarken gülümseyerek olanları izledi.

Birkaç dakika içinde Khloe, bizim burada olmamıza alışmış gibiydi. Ayrıca Tate'in komutlarını da çok iyi dinliyordu.

"Aç mısın küçük adam?" diye sordu oğlumuza.

Nicholas hevesle başını salladı. Arabadan biraz uzaklaştıktan sonra eski, canlı haline geri dönmüştü.

Tate bizi evin içine doğru yönlendirdi. "Öyleyse mutfığa gidelim."

Mutfak tezgahına baktığımda gözlerim faltaşı gibi açıldı. Tate, Cheez-Its'ten Teddy Grahams'e, Oreolara kadar onlarca atıştırmalık hazırlamıştı.

"Aman Tanrım." Güldüm. "Atıştırmalık reyonunu mu soydun?"

"Sen yoldayken markete uğradım. Onun nelerden hoşlandığını hiç sormadım ve sen araba kullanırken seni rahatsız etmek istemedim, bu yüzden her şeyden biraz aldım. Çok fazla şeker olduğunu biliyorum. Ama onu ilk seferde etkilemek istedim. Zamanla biraz azaltırım."

"İçimden bir ses bana bunu yapmayacağını söylüyor. Bu her zaman senin özelliğin olmuştur." diye göz kırptım.

O da cilveli bir şekilde gülümsedi.

Evet. Hayal ürünü olamaz.

Tate, Nicholas için bir tabak atıştırmalık hazırladı ve masada karşısına oturarak, sanki bir seyirci sporu izliyormuş gibi onun yemesini izledi. Köpeği sandalyesinin dibinde oturmuş, kaçınılmaz olarak düşecek kırıntıları beklerken Nicholas da çok mutlu görünüyordu.

Tate sonunda bakışlarını Nicholas'tan ayırıp bana döndü. "Ne ikram edebilirim?"

"Meyve suyu kutularından başka içecek bir şeyiniz var mı?"

"Suyum, sodam... şarabım var. Gerçi öğleden sonra saat üçte içmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Bak, bana alkol ikram ediyorsun."

"Artık yasal olarak serbestsiniz."

"Aslında seltzer harika bir fikir."

Ayağa kalktı. "Elimde mandalina, limon, çilek veya greyfurt var."

"Her zamanki gibi, hepsini doğru tahmin ettin, değil mi?" diye sordu. Omuz silktim. "Beni şaşırt."

Tate buzdolabına doğru yürüdü, bir kutu açtı ve bir bardağa boşalttı. Bardağı bana uzattı ve bir yudum aldığımda limon tadı aldım.

"Teşekkür ederim," dedim, gazlı içeceği çok hızlı içtikten sonra geçirme isteğimi bastırmaya çalışarak.

"Nicholas, yemekten sonra ne yapmak istersin?" diye sordu Tate. "Salıncakta oynamak mı?"

Oğlumun yüzü kızardı. Nedense yine utangaç davranmaya başlamıştı.

Nicholas'a gülümsedim. "Bence onun yapmayı çok seveceği bir şey var."

"Bu ne?" Tate bana döndü, gözleri merakla doluydu.

“Orada büyük bir kamyonunuz olduğunu görüyorum. En sevdiği şeylerden biri de sürücü koltuğuna oturup araba kullanıyormuş gibi yapmak. Babamın kamyonuyla bunu sürekli yapıyor.”

Tate, Nicholas'a dönerken sırtıttı. "Ben de senin yaşındayken buna bayılırdım. Bir gün sana nasıl doğru düzgün sürüleceğini öğretebilirim."

Nicholas gülümsedi. Bu son kısım çok anlamlıydı. Tate, Nicholas'ın hayatındaki tüm önemli anlarda yanında olmayı planlıyor.

Keşke Nicholas'a şu an Tate'in babası olduğunu söyleyebilseydim. Ama bu beklemek zorundaydı. Oğlumun babasını asla tanımayacağını düşünmekten, babasının her zaman yanında olacağını bilmeye geçmek, Tate'in onu açıkça sevmesi için katlanmamız gerekenlere rağmen kalbimi mutlulukla doldurdu.

Nicholas atıştırmalıklarını bitirdikten sonra, Tate'in gri kamyonetinin garaj yolunda olduğu ön tarafa çıktık. Koyu, dumanlı bir renkti ve ona çok yakışıyordu. Nicholas'ın sürücü koltuğuna oturmasına ve direksiyonla, tüm düğmelerle oynamasına izin verdi. Nicholas kornaya birkaç kez fazla bastı ve komşulardan biri her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için dışarı çıktı. Adamın sert ifadesi, Nicholas'ın koltukta kıpır kıpır hareket ettiğini görünce yumuşadı. Adam el salladı ve hemen içeri geri döndü.

Nicholas kamyonette yeterince vakit geçirdikten sonra arka bahçeye geçtik. Tate onu salıncaklarda salladı, ta ki Nicholas yorulana kadar. Sonunda kum havuzunda oynamaya gitti, Tate ve ben de birkaç metre ötedeki çimenlerin üzerinde durduk.

"Kum havuzu da burada mıydı?" diye sordum.

"Hayır." Tate başını salladı. "Yapmak için gerekli malzemeleri aldım ve bu hafta başlarında gelip kurdum."

"Bu gerçekten çok düşünceli bir davranıştı."

Omuz silkti. "Yapabileceğim en az şey bu. Yetişmem gereken çok şey var."

"Tate, bu duruma böyle bakmamalısın. Onun yanında olmamak senin tercihin değildi. Bilmediğin bir eksikliği telafi etmek için on kat daha fazla çalışman gerektiğini düşünmeden, bugünden itibaren başlayabilirsin."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Bunca yıldır yokluğuma rağmen Nicholas'ın hiçbir şeyden mahrum kalmadığı açık. Mutlu, sağlıklı ve dengeli. Bunların hepsi senin sayende, anne. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

Onun onayına ihtiyacım yoktu ama sözleri içimi ısıttı. Yokluğunda, Tate'in oğlunu yetiştirme konusunda yaptığım işten gurur duyup duymayacağını sık sık merak ederdim.

Nicholas'ın oyununu izlerken, "Taylor'la çok kötü bir şekilde başarısız oldum. Nicholas'la da aynı şeyin olmasına izin veremem." dedi.

"Öyle olmayacak. O zamandan beri çok geliştin ve Taylor'la aranızdaki ilişkiler çok daha iyi."

Tate derin bir nefes aldı. "Sana nasıl maddi olarak yardımcı olabileceğim konusunda bir çözüm bulmamız gerekiyor. Her hafta maaşımın belirli bir miktarını Nicholas için bir hesaba yatıracağım bir sistem kurmak istiyorum."

Donakaldım. "Paranıza ihtiyacım yok." Bu düşünce neden beni bu kadar rahatsız ediyor?

"Ama ihtiyacınız olmasa bile yardım etmek istiyorum. Lüks içinde yaşamıyorsunuz sonuçta. Ona bakmak sizin kadar benim de sorumluluğum. Artık bunun yükünü tek başınıza taşımak zorunda değilsiniz."

Bunun üzerine korkumun kaynağını tespit ettim. Maddi yardım, Nicholas'ın artık sadece bana ait olmadığını hatırlatıyordu. Bir şekilde güç kaybı gibi hissettim. Yine de buna alışmam gerekiyordu. "Onu benden almaya kalkışmazsın, değil mi?"

Tate'in kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. "Elbette hayır."

"Belki de sorumu yanlış ifade ettim. Onu doğrudan almayacağınızı biliyorum." Titrek bir nefes verdim. "Ama velayetinden vazgeçmek istemiyorum. İki yerde yaşamak zorunda kalmasını istemiyorum."

Tate'in gözleri yumuşadı. "Blair, onu kendini güvende hissettiği evden uzaklaştırmak gibi bir niyetim yok. Sadece onu tanımak ve sevmek istiyorum. Ve sana elimden gelen her şekilde destek olmak istiyorum. Hepsi bu. Bunu bir tür rekabete dönüştürmeyeceğim." Gözleri gözlerime dikildi. "Söz veriyorum."

Başımı sallayarak, "Pekala," dedim. Biraz aptalca hissederek nefesimi verdim. "Bir an için raydan çıktığım için özür dilerim. DNA kanıtımız olduğuna göre, artık yasal olarak tamamen benim değil, bunu yeni fark ettim. Hakların var, Tate. Ve senden bunları görmezden gelmeni istemem bile yanlış, ama—"

Sözümü kesti. "Sana ya da ona asla zarar verecek bir şey yapmam. Lütfen buna inan. Onun hayatında olmak istiyorum, ama senin istemediğin hiçbir şekilde değil. Bana güveneceğine söz ver."

“Sana güveniyorum.” Bir an başımı aşağıya eğdim, kendimi toplamaya çalıştım. “Sadece korkumun kontrolünden çıkmasına izin verdim.”

Tate'e tekrar baktığımda, daha yakındı. Bir dakika önce hissettiğim korku bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Özlem duygularımı bastırmaya çalıştım ama bu anda, dört yıl önceki o yere geri döndüm; arzu her nefesimi tüketiyordu. Tate yanağımı avuçladı, sonra parmaklarının tersiyle yüzümü okşadı. Sonra aniden geri çekildi, sanki bir an için ikilemimizi unutmuş gibiydi. Taylor'ı unutmuştu. O yine sadece benim Tate'imdi. Ama gözümü kırpmadan önce her şey bitmişti.

Nicholas'ın yanına yürüdü ve kum havuzunun kenarında ona katıldı. Onların oyununu izlerken tüylerim diken diken oldu, parmaklarının yanağıma kısa süreliğine değmesinin etkisinden hala kurtulamamıştım.

Güneş batmaya başlarken, üçümüz birlikte eve geri döndük.

"Akşam yemeği için kalabilir misin?" diye sordu Tate, havadaki gerilim ilk geldiğim zamankinden çok daha yoğundu.

Bugün Tate ile geçirdiğim zamanı sınırlamanın akıllıca olacağını düşündüm, çünkü hissetmemem gereken şeyleri hissetmekten kendimi alamıyordum; yine de Nicholas için bu kadar çaba sarf ettikten sonra onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ayrıca yola çıkmadan önce bir şeyler yememiz gerekiyordu.

"Elbette, kalabiliriz."

"Makarnayı sever mi?"

“Bayıldım.”

"Beş çeşit aldım." Tate çarpık bir sırıtışla karşılık verdi.

"Yok artık..."

"En sevdiği hangisi?"

"Spagetti."

"Anladım." Tate, kendinden memnun görünerek başını salladı. “Peki annesi nelerden hoşlanıyor?”

Tanrım, bu çok zor bir soruydu. Şimdi, ona en çok özlem duyduğumu itiraf etmek için uygun bir zaman değildi herhalde. "Ne tür makarna yaparsan yap, biraz alayım."

Nicholas, Tate'in oturma odasına kurduğu tren setine ilgi duymaya başlamıştı.

“O oynarken sen de rahatlasan iyi olur,” dedi Tate, kanepeyi işaret ederek. “Ben yemek yaparken sana bir kadeh şarap ikram edeyim mi?”

“Elbette,” dedim. “Harika olur. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Ama sadece bir kadeh, çünkü araba kullanmam gerekiyor.”

“Anladım.” Başını salladı. “Beyaz, kırmızı... roze?”

"Farklı çeşit şaraplar da mı aldınız?"

Omuz silkti. "Nelerden hoşlandığınızı bilmiyordum."

“Üçünü de seviyorum ama bu akşam kırmızı içeceğim.”

“Hemen geliyor.”

Kırmızı, ruh halime uyuyordu. Daha çalkantılı bir hava vardı.

Koltuğa çöktüm, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Bu ziyaretten ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama Tate ile aramdaki gerginliğe rağmen iyi geçmişti. Nicholas'ın bakış açısından, mükemmel bir gündü. Ve ben de gerçekten ayrılmak istemiyordum.

Elbette, bunu düşünmek bile tehlikeliydi. Ama Tate'in yanında kendimi güvende hissediyordum. Ve oğlumun babasıyla birlikte olmasından çok mutluydum, farkında olmasa bile. Bir gün o da farkında olacaktı ve böyle günler daha da anlamlı olacaktı.

Gözlerimi dinlendiriyordum ki Tate'in kalın sesi beni irkiltti. "Buyurun."

Kapakları açtım ve kırmızı şarap dolu bardağı aldım. "Teşekkür ederim."

"Memnuniyetle," diye mırıldandı.

Mutfığa doğru yürürken, onun varlığını çok özledim. Birbirimize dokunamasak bile, yine de onu özledim, gözlerinin üzerimde olmasını özledim.

Şarabımı yavaş yavaş yudumladım, bu mütevazı kiralık evin sıcaklığını ve en önemlisi, Tate'in bu ziyarete gösterdiği çabayı takdir ettim. Koltukta oturduğum yerden mutfığı net bir şekilde görebiliyordum; Tate'in yemek yaparken dolapları ve çekmeceleri açıp kapattığını net bir şekilde görebiliyordum. Mutfakta ustaca hareket eden yakışıklı bir adamdan daha seksi bir şey yoktu. Onun bu yönünü seviyordum, ama içimi bir hüznün kapladı. Ya bir gün biriyle tanışırsa? Şimdi buna en ön sıradan şahit olacaktım. Tate'ten uzaklaşmanın tek iyi yanı, onu başka kadınlarla görmemektir. Şimdi bu kaçınılmazdı. Leah ile bir felaketten kurtulmuştum, ama bu şans sonsuza dek sürmeyecekti.

Tate'in köpeği Khloe, kanepeye atlayıp yanıma oturarak dalgın dalgın bakışlarımı böldü.

"Hey, sen," diye mırıldandım, kulaklarının arasını okşayarak. Gözlerini kapattı.

Bakışlarım Tate'e ve ocağın başında dururken kot pantolonunun kalçalarını nasıl sardığına takıldı. O kaslı vücudun üzerimde asılı durduğu görüntüsü hafızamda yer etti. Tenimde karıncalanma hissettim. Bu hisleri kontrol edememekten nefret ettim.

"Anne, bak!" diye seslendi Nicholas.

Trenleri, görünüşe göre oldukça gurur duyduğu bir düzende düzenlemişti.

"Vay canım, çok iyi yaptın."

Biraz sonra Tate bizi mutfağa çağırdı. Yemeklerimizi tabağa koymuş, bana bir bardak soda, Nicholas'a da limonata doldurmuştu.

Tate de kendine servis yapmış olsa da, yemek yemek yerine çoğunlukla Nicholas'ın makarnasını çevirmesini ve erişteyi höpürdeterek yemesini izledi. Bir babanın uzun zamandır kayıp olan oğluna her geçen an yeniden aşık olmasını izlemek çok güzeldi; benim için de gerçek bir armağandı.

"Bu gerçekten çok güzel. Tam diri," dedim ağzım dolu bir şekilde.

"Evet. Annem bana hep fazla pişirmemem gerektiğini öğretti."

"Annen İtalyan, değil mi?"

"Evet." diye sırtıttı. "Taylor sana söylemiş olmalı."

"Görünüştünüzü kesinlikle İtalyan tarafınızdan almışsınız."

"Taylor annesine çok benziyor," diye belirtti.

"Bu, onunla olan bağlantınızı anlamama hiç yardımcı olmadı." Nicholas'a gülümseyerek baktım. "O da senin al dente makarnanı seviyor."

Tate elini koluma koydu, bu da tüylerimi diken diken etti. "Bir kadeh daha şarap içmek istemediğinden emin misin?"

Boğazımı temizledim. "Eve arabayla gideceksem yapamam."

"Şey, diyecektim ki..." Koltuğunda kıpırdandı. "Bu gece geri dönmek istemiyorsanız burada kalabilirsiniz. Hava karardı. İki yatak odası var. Nicholas'la daha büyük olanında kalabilirsiniz ya da her biriniz birer oda tutabilirsiniz, ben de kanepede uyuyabilirim."

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Burada kalmamızın iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Nicholas'a baktım. "Yatağını seviyor."

Sorun bu değildi. Ama Tate ile geceyi birlikte geçirmenin beni tedirgin ettiğini itiraf edemiyordum. Ona zaten olduğumdan daha yakın hissetmekten ve bir şekilde reddedilmiş hissetmekten korkuyordum. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ona sahip olamayacağım düşüncesi o kadar acı verici oluyordu. Birlikte olmamızın kimseye zarar vermediği günleri özliyordum.

“Tamam.” Başını salladı ve tabağındaki yemeği karıştırdı. “Ne düşünürsen. Baskı yok. Sadece hemen köşede olmadığınız için bunun bir seçenek olduğunu bilmenizi istedim.”

Yemeğimizi bitirdik ve eşyalarımızı toplayıp çıkmaya hazırlanıyordum ki uzaktan gök gürlemesi duyuldu. Ardından çatıya vuran yağmurun sesi geldi.

Pencereye doğru baktım. "Kahretsin. Yağmur yağacağını bilmiyordum."

“Ne kadar süreceğini görmek için hava tahminine bakayım.” Tate telefonuna uzandı. Bir an sonra başını salladı.

"Ne?" Dudaklarımı ısırdım.

“Görünüşe göre bir süre daha sürecektir şiddetli bir yağmur geliyor.” Yüzünü buruşturdu. “Böyle bir havada araba kullanmanı istemiyorum.”

Lanet olsun. Ben de o havada araba sürmek istemezdim.

"Kal," diye ısrar etti.

"Yanımda yedek kıyafet ya da Nicholas için herhangi bir şey getirmedi." "

Endişeyle iç çekti. "Karar sana kalmış."

Sonuç olarak, kıyafetlerin önemi olmamalı. Tanrı bilir, Nicholas bebekken aynı kıyafetleri birden fazla gün giydiğim birçok gün olmuştu. Bu, Nicholas'ı sağanak yağmurda eve arabayla giderek tehlikeye atmak için iyi bir sebep değildi. Doğru olanı yapmalıydım.

Oğluma döndüm. "Nicholas, mademki çok yağmur yağıyor, burada uyumak ister misin?"

"Evet!" dedi heyecanla.

Cevabının bu olacağını biliyordum. Tate'e dönerek omuz silktim. "Sanırım elimizdeki kıyafetlerle idare edebiliriz."

Hafifçe gülümsedi. “Hafta sonunu burada geçirmeyi planlamıştım, bu yüzden birkaç gömlek getirdim. Birini giyebilirsin. Küçük çocuğa uygun fazladan bir şeyim yok ama bedenini söylersen bir dahaki sefere kullanmak üzere birkaç şey alabilirim.”

Bu adamın tişörtlerinden birine sarınmak içsel mücadeleme yardımcı olmayacaktı. Derin bir nefes daha aldım. "Yağmurda araba sürmeyi sevmediğim için, mantığıma aykırı olsa da burada kalıyorum. Burada düzenli olarak geceleme planlamıyorum. Hava kötü olmadığı sürece gidip gelmeye devam edeceğim."

"Anladım." Tate başını salladı.

Bundan sonra bir an için havayı yağmurun sesi dışında sessizlik kapladı.

Tate, şaşırtıcı derecede iyi donanımlı banyoda Nicholas'ı yıkamama yardım etti. Her şeyde olduğu gibi, çeşitli sabunlar ve şampuanlar almıştı. Buraya kadar uzun bir yolculuktan ve öğleden sonra dışarıda oynamaktan sonra Nicholas çok yorulmuştu. Onu yatağına yatırdıktan birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Yatak odasından çıktım, kendimi toparlayıp Nicholas'ın yanına uyumaya hazırlanıyordum.

Ancak daha sonra Tate bir ricada bulundu. "Biraz daha ayakta kalmayı düşünüyordum. Bana katılır mısın?"

Bölüm 28

TATE

Blair bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalıydı. Bir süre benimle birlikte uyanık kalmayı kabul etti, ancak koltuğa yanıma oturduğu anda, sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Sonunda, "Ne oldu Tate?" diye sordu.

Geç olmuştu ve muhtemelen konuyu kapatmalıydım ama yapamadım. "Daha önce söylediklerini, velayet için seninle mücadele etmeye kalkışabileceğimden endişelendiğini hâlâ düşünüyorum. Bana zarar vermeyeceğime güvenmemen beni rahatsız ediyor."

Blair başını salladı. "Sadece geçici bir düşünceydi. Artık tamamen benim olmadığını yeni fark ettim. Sana güvenmediğim izlenimini verdimsem özür dilerim. Bütün bu olayı dalgalar halinde sindiriyorum. Sadece savunmasız bir anımdı. Ve geçti." Gözlerimin içine baktı. "Söz veriyorum."

Emin olmak istedim. "Sana asla zarar verecek bir şey yapmam, Blair. Yani, hayatını mahvetmek için yeterince şey yapmadım mı zaten? Yapacağım son şey de hayatını daha da zorlaştırmak. Direksiyonun başında sensin. Her zaman da öyle olacaksın."

Elini bacağıma koydu. "Hayatımı mahvetmedin. Nicholas'ı ben seçtim. Ve bunu asla değiştirmem."

Ona dair içimde o kadar çok şey birikmişti ki. Ama hepsini dışarı vurmak tehlikeli olurdu. Yine de, söyleyebildiğim kadarıyla ifade ettim. "Sürekli aynı şeyi tekrarlıyormuş gibi görünmek istemem ama Nicholas senin gibi bir anneye sahip olduğu için gerçekten çok şanslı."

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Bir süre sessizce oturduk, sonra o telefonuna uzandı. "Bebekken çekilmiş fotoğraflarını görmek ister misin?"

Şaka mı yapıyor? "Çok isterim." diye gülümsedim.

Blair fotoğraf arşivinde gezinirken, ben de omzunun üzerinden eğilip gözlerimi kapattım ve onun çiçeksi kokusunu tanıdım. Tıpkı eskisi gibi

kokuyordu. Ve kahretsin, bu beni, ondan uzak durmak için tüm benliğimle mücadele ettiğim o ilk tatil köyü gecelerine geri götürdü. Ne kadar da işe yaramıştı bu.

Blair fotoğraflarına o kadar hızlı göz attı ki, fazla ileri giderek hamilelik dönemine ait bazı fotoğraflara da ulaştı.

Onu durdurdum. "Bekle."

Başını salladı. "Bunu görmene gerek yok."

"Evet, istiyorum," diye ısrar ettim ve telefonunu almak için elimi uzattım. "Lütfen."

Bana uzatırken yüzü kızardı. Blair'in benim bebeğime hamile halini görünce neredeyse konuşamıyordum. Yüzü biraz daha dolgunlaşmıştı ve adeta ışıldıyordu. Pürüzsüz karnı, onu zar zor örten tişörtün altından görünüyordu. İçine atlamak istediğim bir fotoğraf varsa, işte bu oydu. Eğilip o güzel karnı öperdim.

Büyülenmiş bir şekilde sordum: "Burada kaç aydır bulunuyorsunuz?"

"Muhtemelen tam dokuz civarında."

Başımı salladım. "Çok güzeldin, Blair."

"Tate, yine iyi bir yalancısın."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ona kısa bir bakış attıktan sonra gözlerimi tekrar fotoğrafa çevirdim. "Bunun neresi güzel değil ki? Tenin. Gülüşün. Kıvrımların. Resmen ışıldıyorsun," diye mırıldandım. "Tanrım, inanılmaz."

"Fotoğraf çekildiği sırada kendimi hiç de ışıl ışıl hissetmiyordum. Patlamaya hazırdım."

Ona bakmaya devam ettim. "Bu fotoğraf çekilirken nasıl hissettin? Sadece fiziksel olarak değil, genel olarak. Aklından neler geçiyordu, anlat bana."

Kendi fotoğrafına baktı. "Korktum, bunu başarabilecek miyim, anne olabilecek miyim diye emin değildim. Bir gün aile kurmak istediğimi biliyordum ama bu kadar çabuk değil." Bana döndü. "Ayrıca üzgündüm. Seni kaybetmenin yasını hâlâ tutuyordum ve keşke neler olduğunu bilseydin diye çok istedim." Duraksadı. "Ama bunu nasıl karşılayacağını da merak ettim. Oğlunla zor zamanlar geçirdiğini biliyordum ve bir de başka bir çocuğun yolda olduğunu bilmek... Mutlu mu olurdun yoksa panik mi yapardın emin değildim."

"Mutlu olurdum Blair," diye onu temin ettim. "Belki biraz da korkardım. Ama ikinci bir şans elde etmek gerçekten bir lütuf."

"Böyle hissetmenize sevindim."

"Erkek çocuk beklediğinizi biliyor muydunuz?"

"Evet, yaptım." diye sırtıttı.

"Ona neden Nicholas adını verdiniz?"

"Bu, büyükbabamın adı."

"Ah, ne güzel." Gülümsedim. "İkinci adı ne?"

Tekrar sırtıttı ve alt dudağını ısırıldı. "Tate."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Şaka yapıyorsun herhalde," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Değilim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Son dakika kararıydı. Onunla sizin aranızda bir bağlantı olmasını istedim ve o an ona verebileceğim tek şey sizin adınızdı."

"Vay canına," diye mırıldandım. "Ne büyük bir onur."

"Sana söylemek için bekliyordum. Bundan mutlu olacağını tahmin ediyordum."

Nicholas Tate Moynihan

Belki bir gün soyadını Delaney olarak değiştirmeme izin verirdi. Taylor'ın annesi ona kendi soyadını verdiğiinden ve ben de buna itiraz etmediğimden, o benim soyadımı taşıyan ilk çocuğum olurdu.

Bakışlarımı tekrar Blair'in hamile fotoğrafına çevirdim. Gülümsemem soldu. "Okulu ne zaman bırakmak zorunda kaldın?"

"Onu doğurana kadar kaldım. Yani sadece bir yıl izinliydim."

Ama en önemli yılı kaçırmıştı; hemşirelik diplomasını alacağı yılı.

Ben sustuğumda, "Tate, kendini suçlu hissetmeyi bırak. Olan oldu. İkimiz de bunu planlamadık, ama kader böyleydi işte," dedi.

Kaşımı kaldırdım. "Taylor'ın da böyle hissedeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Başını salladı. "Ama bu, kader olmadığı anlamına gelmez. O ne hissederse hissetsin, bu zorluklardan geçmek zorundayız."

Bana rahatlatıcı bir gülümseme sundu ve bu, üzerimdeki kaygıya rağmen kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bu, tatil köyünde yaptığımız konuşmaları hatırlattı; Blair, on dokuz yıllık bilgeliğiyle, bir şekilde hatalarımla ilgili kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Bir an için, sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

"Kendimi iki farklı insan gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

Koltukta pozisyonunu düzeltti. "Nasıl yani?"

"Ben Taylor'ın babasıyım ve onu kendi davranışlarımdan nasıl koruyacağımı anlamaya çalışıyorum. Ama bazen de Tate'im... sadece

hayallerindeki kızla yeniden bir araya gelmiş bir adamım.”

"Neden beni hiç aramaya gelmedin?" diye sordu. "Adımı ve iletişim bilgilerimi otel aracılığıyla bulabilirdin, senin adın takip edilemese bile."

Bunu sormasını bekliyordum. İç çektim. "Geriye bakmamayı seçtiğine ve belki de benimle yatma kararından bile vazgeçtiğine kendimi ikna etmiştim." Omuz silktim. "Top senin sahandayken seni aramak, rahatsız edici geldi. Hayatına müdahale etmek istemedim. Bana hiç ulaşmadığın için, benden ayrılmanın istediğin şey olduğuna inandım." Başımı salladım. "Açıkçası, gerçekte ne olduğunu bilseydim, farklı bir karar verirdim. Sen çocuğumu doğururken ben bir yerlerde sıradan bir gün geçiriyor olmamı anlamakta zorlanıyorum. Sanki dünyanın değiştiğini hissetmeliydim."

"Nicholas'ın gözlerine ilk baktığımda ve seni gördüğümde, onun hakkında hiçbir şey bilmediğin için kendimi daha da kötü hissettim. Her gün onun gözlerinde seni görmek çok zordu."

Kahretsin. Gözlerim yaşardı. "Sanırım bu durumu bu kadar zorlaştıran şey aynı zamanda bir nimet, değil mi? Çünkü eğer Taylor'ın babası olmasaydım, belki de asla yeniden bağlantı kuramazdık."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Sonra ekranı ileri kaydırды ve bana Nicholas'ın bebeklik fotoğraflarını ve videolarını gösterdi. Dayanılmazdı: minik melek yüzü, pembe yanakları, o sevimli, dişsiz gülümsemesi. Bir video beni neredeyse mahvetti: yaklaşık bir yaşındaydı ve Blair her önüne atladığında kıkırdamayı bırakmıyordu. Blair, o gün ilk gerçek kahkahasını attığını söyledi. Ne kadar mutlu bir bebek, vücudunun bir yarısının eksik olduğunun farkında bile değildi.

Blair'in, bir alışveriş merkezindeki Noel Baba'nın kucağında oturan Nicholas'ı yukarı kaldırdığı bir Noel fotoğrafına bakarken başımı salladım. "Hâlâ çok fazla sorum var."

"Bana ne isterseniz sorun," dedi.

"Doğum sancılarınız başladığında neredeydiniz?"

"Target'ta sırada bekliyordum." diye kıkırdadı. "Suyum geldi ve annemi arayıp beni almaya gelmesini istedim. Birlikte hastaneye gittik. Bir hafta erken doğdu."

"Peki, işin kendisi nasıldı?"

"On iki saat sürdü. Bazı kadınların yaşadığı kadar kötü değildi. Sabah saat üçte doğdu."

"Annen bütün süre boyunca orada mıydı?"

"Evet. Odada yanımda olmasını istediğim tek kişi oydu."

Göğsüm sızladı. "Orada olmayı çok isterdim."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Odaya girmeme izin verir miydiniz?"

"Elbette. Sen onun babasısın."

"Elini tutmak için orada olamadığım için üzgünüm."

"Doğum yapmak kolaydı," diye belirtti. "Asıl zor olan, doğumdan sonraki haftalarda sana ihtiyacım olmasıydı."

"Eve döndükten sonra neler hissettiğini anlat."

Kanepedeki tüylerle oynadı. "İlk birkaç hafta alışmak çok zaman aldı. Emzirme kolay değildi ama sonunda işin püf noktalarını öğrendik. Her geçen hafta daha da kolaylaştı. Çok iyi bir bebektir. Şimdi olduğu gibi, uysaldı. Çok şanslıyım."

"Rahat ve sakin yapısını senden almış."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü annem bana hep küçük bir tiran olduğumu söylerdi."

Gülümsedi. "Nicholas hakkındaki haberi annene söyledin mi?"

"Henüz değil," dedim. "Ama bu hafta yapmayı planlıyorum. Ya sen?"

Başını salladı. "Ben de henüz benimkine söylemedim. Ama söylemeyi planlıyorum."

"Umarım onunla bu konuda konuşmak sana biraz huzur verir." Ortam sakinleşince konuyu değiştirdim. Bu gece aklım karmakarışık. "Bana yazdığın mektubu gerçekten hatırlamıyor musun?"

Blair gülümsedi. "Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum ama sana seni sevdiğimi söylediğimi hatırlıyorum."

"Evet," diye fısıldadım.

Bana tam olarak bilmek istediğim şeyi vermişti. Ben de ona onu sevdiğimi söylemek istedim ama yapamadım. Onun duygularıyla böyle oynayamazdım. Ve özgürce ifade etme ihtiyacımı, şu anda her iki çocuğum için de en iyisi olan şeyle dengelemek zorundaydım.

"Taylor'ın arkadaşı Adam bu hafta beni aradı," diye açıkladı.

Keyfimi kaçıran bir durumdu doğrusu. Onunla konuşurken çok rahat hissediyordum, eski duygularım yeniden yüzeye çıkıyordu. Ama şimdi? Donakaldım. "Gerçekten mi..."

Blair başını salladı. "Beni gelecek hafta sonu akşam yemeğine davet etti."

Boğazımı temizledim. "Ona ne söyledin?"

"Ona haber vereceğimi söyledim."

“Yani, bunu tamamen dışlamadın...” Yanaklarım kızardı. Elimden bir şey gelmiyordu. Bu halde olmaktan nefret ediyordum.

"Hayır, yapmadım," dedi.

"Onunla ilgilenmediğini sanıyordum." Çenem kasıldı.

“Emin değilim. Ona bunu düşüneceğimi söyledim.”

"Sizi engelleyen nedir?"

"Ona karşı o şekilde bir şeyler hissedip hissetmediğimden emin değilim."

Tansiyonum yükseldi. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Bana baktı. "Evet..."

"Eğer birbirimizi tekrar bulmasaydık, tereddüt eder miydiniz?"

Yanakları kızardı. "Sence benim flört etmekten çekinmemin sebebi sen misin?"

“Bilmiyorum.” Başımı salladım. “Düğünde seni gördüğüm andan itibaren başka birini düşünemedim. Leah ile ilişkimizi bitirmemin asıl sebebi buydu. Bu yüzden senin de aynı şeyi hissetmeni anlarım.”

Yutkundu. "Tate, elbette üzerimde bir etkin var. Muhtemelen her zaman da olacak. Ama şimdi her zamankinden daha çok hayatıma devam etmem gerektiğini hissediyorum. Eğer gerçekten Taylor'ı üzeceği için asla birlikte olamayacağımızı düşünüyorsan, bu yanlış umuttan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi."

“İkimizin de öyle düşündüğünü sanıyordum,” diye karşılık verdim.

Kalbimde biliyordum ki onun için en iyisi yoluna devam etmesiydi. Belki başka biriyle birlikte olsaydı, Taylor ilişkimizi öğrendiğinde yaşayacağı darbe daha az olurdu. Ama onun başka biriyle yoluna devam ettiğini görmek düşüncesi içimi daha önce hiç olmadığı kadar burkuyordu. Belki de onun için çok yaşıyordum. Belki de onu hak etmiyordum. Ama onu seviyordum. Benim yüzümden yaptığı fedakarlıkları bildiğim için onu şimdi her zamankinden daha çok seviyor ve saygı duyuyordum. Yine de, bazen birini sevmenin onu bırakmak anlamına geldiğini de anlıyordum. Hayatını yeterince desteklememiş miydim?

Göğsümde yükselen pişmanlığa rağmen kendimi konuşmaya zorladım. "Eğer dışarı çıkmak istersen, Nicholas'ı hafta sonu burada tutabilirim, böylece biraz özgürlüğün olur."

Yüz ifadesini anlamak zordu ve "Teklifiniz için teşekkür ederim" derken bana bakmadı.

Dolaylı yoldan ona başka insanlarla ilişki kurması için onay vermiştim, kalbimin ve bedenimin gerçekten arzuladığı her şeyi görmezden gelmiştim. Ama hayatından daha fazlasını kaybetmesine izin veremezdim.

Bir süre sonra ayağa kalktı. "Sanırım yatacağım."

"Tamam..." Koltuktan kalktım. "Uyurken giymek için bir tişört ister misin?"

Başını salladı. "Hayır. Üzerimdeki kıyafetlerle uyuyacağım."

Benim tasarımlarımdan birini giymeyi reddetmesi beni şaşırtmadı. Çok özel bir şey gibi geldi.

Başını sallayıp uzaklaşırken ardında bir gerginlik kaldı. Nicholas'ın yanına yatak odasına girdikten çok sonra bile, ben sersemlemiş bir halde oturup, ikisiyle birlikte orada olmayı özledim.

Bölüm 29

BLAIR

Annem bu sabah beni ziyarete geldiğinde oturmasını ısrarla istedim. Tate'in kiralık evindeki yoğun cumartesi gününden sonra, onunla konuşmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Nicholas hâlâ uyuyordu, bu yüzden ona kahve ikram ettim ve Tate'in Taylor'ın babası olduğunu nasıl anladığımın tüm hikayesini anlattım. Söylemeye gerek yok, şok oldu.

"Ne yapmaya hazırlanıyorsun şimdi, Blair?"

"Bu yerinde bir soru." diye omuz silktim, kahvemi karıştırırken. "Aslında, işim bitti."

Ağzı açık kaldı. "Buna inanamıyorum."

"Biliyorum. Ben de hâlâ olayın etkisindeyim."

"Dört yıl önce o seyahatten döndüğünüzde ve üç ay sonra tatil köyünde tanıştığınız daha yaşlı bir adamdan hamile kaldığınızı açıkladığınızda zaten yeterince şok olmuştum. Nicholas'ın babasını asla bulamayacağımız veya tanıyamayacağımız gerçeğiyle barışmıştım. Ama bu? Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum."

İç çektim. "Tate'in Taylor'ın babası olması dışında, hâlâ hiçbir şeyden pişman değilim. Tate hakkında sana çok şey anlattım; ondan hatırladıklarımı, ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündüğümü, kimliğini öğrenmeden önce bile. Bunların hiçbirisi değişmedi."

Annem şakaklarını ovuşturdu. "Onun fotoğrafı var mı?"

Telefonuma uzanırken gülümsedim. "Evet. Sonunda, seyahatten çektiğim tüm fotoğraflarımın çalınması kabusundan sonra bunu yapıyorum. Geçen hafta sonu birkaç fotoğraf çektim."

Kiralık evin bahçesinde Tate ve Nicholas'ın bir fotoğrafını açtım. İkisi de kameraya gülümsüyordu ve aralarındaki benzerlik inanılmazdı. Ve tabii ki Tate muhteşem görünüyordu.

Çenesi bir kez daha açık kaldı. "Vay canına. Tamam. Şey..." Başını salladı. "Şey, neden ona bu kadar kapıldığını anlıyorum. Son derece

yakışıklı bir adam."

İstemsizce güldüm çünkü onu görünce aynı tepkiyi vereceğini biliyordum—herkesin vereceği tepki gibi. "Nicholas ona tıpatıp benzemiyor mu?"

"Kesinlikle öyle görüyorum, evet." Başını salladı. "Tate de yaşına göre genç görünüyor. Hayal ettiğimden biraz farklı." Bir an sonra ifadesi değişti.

"Ne düşünüyorsun anne?"

Bana baktı ve "Taylor için gerçekten çok üzülüyorum. O senin için çok iyi bir arkadaştı. Bu durum hiç kimse için adil değil." dedi.

İçimden bir ah çektim. "Bunu yumuşatmanın bir yolu yok. Bu onu mahvedecek ve dostluğumuz da sona erebilir. Ama asıl korktuğum şey, babasıyla kurduğu ilişkiyi mahvetmek."

Annem derin bir nefes verdi. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum, çünkü Nicholas'ın hayatında babası olacağı için çok heyecanlıyım."

Başımı salladım. "Biliyorum. Hem sevinçli hem de hüzünlü bir durum."

"Sizin için de biraz endişeliyim," diye ekledi.

"Ben mi?" Gözlerimi kırıştırdım. "Neden?"

"Şey, bu adama karşı hâlâ hislerin olduğu açık. Ama ona güvenebileceğimden emin değilim. Nicholas'ın babası olabilir, ama senden çok daha yaşlı – Tanrı aşkına, benim yaşıttım. Ve açıkçası, Taylor'ın onunla ilişkisi sorunluymuş."

"Tate, Taylor ile ilişkisini düzeltmek için uzun zamandır çalışıyor. Nerede hata yaptığını anlıyor ve her şey onun suçu değildi. Taylor'ın annesi, küçükken işleri onun için zorlaştırmıştı. Şimdi onunla ilişkisi de daha iyi." İç çektim. "Neyse, o ve ben romantik olarak birlikte olamayacağımıza karar verdik. Bu yüzden benim için endişelenmene gerek yok."

Kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi, Blair? Az önce bana fotoğrafı gösterirken yüzündeki ifadeye bak? Gezide tanıştığın adamdan bahsetme şekline bak? Tamamen aşık olmuşsun."

Haklı olduğunu bilmeme rağmen, bunu kafamdan atmaya çalıştım. "Önemli değil anne."

"Elbette, öyle. Senin duyguların neden önemli değil?"

Daha dik oturarak, "Aslında başka biriyle randevuya çıkıyorum," diye duyurdum.

Gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kararı bu sabah verdim. Tate de teşvik etti. Çocuk bakıcılığı yapmayı teklif etti. Görünüşe göre beni başkasına devretmeye çalışıyor bile.

Gördünüz mü? İşte böyle. Endişelenecek bir şey yok.”

“Bunu biraz garip buldum.” Annem kaşlarını çatı. “Kimle randevuda?”

"Geçen akşam Bianco's'a gittiğimizde Taylor'ın beni onunla şaşırtmasıydı."

“Ondan hoşlanıyor musun? Akşam yemeğinden eve geldiğinde pek emin görünmüyordun.”

Omuz silktim. "Onu yeterince seviyorum..."

“Bu umut verici.” Gözlerini devirdi. “Bana kalırsa Tate’e olan duygularından dikkati dağıtmak için onunla çıkmaya kendini zorluyorsun.”

Bunu inkar etmeye bile çalışmadım. "Şey, benimle birlikte olmak istemeyen biri için özlem duyamam - ve haklı olarak da öyle. Her şeyi göz önünde bulundurursak, onun duruşuna katılıyorum. Taylor'a haksızlık olurdu."

Annem anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Seni kızdırmak istemiyorum. Lütfen bana karşı dürüst olmaktan asla vazgeçme. Benimle konuştuğun için çok minnettarım. Karşılığında da sana her zaman dürüst fikrimi vereceğim. Senin için en iyisini istiyorum. Hayatını yeniden yoluna koymaya başlamıştın ki bu olay yaşandı.”

“Bunların hiçbirisi hemşirelik okulunu bitirmemi değiştirmiyor. Aksine, artık Nicholas'ın yanında başka bir ebeveyn daha olduğu için ona daha çok yardım edeceğim.” Duraksadım. “Tate de maddi olarak yardım etmek istiyor. Bunda çok ısrarcı.”

"Mali yardım elbette verilmesi gereken bir şey olmalı."

"Ona parasına ihtiyacım olmadığını söyledim."

“Neden olmasın?” diye sordu öfkeyle. “Elbette ki istiyorsun.”

“Aslında hayır. Gayet iyi geçiniyoruz.”

“Blair, şimdiye kadar birikimlerinle geçindin. Nicholas'ın üniversite masrafları için para biriktirmeye başlamalısın ve kesinlikle babası da katkıda bulunmalı.”

Bir kez daha haklı çıktı. Sanırım mali durumum konusunda gerçekleri kabullenmekte zorlanıyordum.

"Sence Nicholas, Tate hakkında bir şeyler seziyor mu?" diye sordu.

“Bilmiyorum. Onu gerçekten seviyor. Ama bunun sebebi Tate'in onu şımartmak için elinden gelen her şeyi yapması.”

"Bu durum çabuk sıkıcı hale geliyor. Nasıl bir baba olacağı henüz belli değil."

Tate'in geçmiş hatalarından ders çıkardığını ve Nicholas'a en iyi baba olacağını biliyordum. Ama annemi ikna etmek kolay olmayacaktı. Zaman her şeyi gösterecekti.

“Şey...” diye ekledi. “Taylor’ın o zaman evlenmeyi seçmesine sevindim. Çünkü bu durum on yıl sonra çok daha karmaşık hale gelirdi.”

Başımı salladım. "Kesinlikle öyle. Şu anki duruma bakılırsa, bence Nicholas bu olaydan kazanan taraf. Bu yüzden olayların bu şekilde gelişmesinden memnunum. Eğer bu durumla başa çıkmak ya da Nicholas'ın babasını hiç tanımaması arasında bir seçim yapmam gerekseydi, bunu diğer alternatiflere tercih ederdim."

"O sadece bir baba değil, bir de kardeş kazandı," diye belirtti.

Tüylerim diken diken oldu. "Taylor durumu kabullendiği sürece sorun yok." Kaşlarımı çattım.

"Şey, zaten Nicholas'ı seviyor," dedi. "Bu ancak faydasına olur."

"Bu da bir gün oğluma açıklamak zorunda kalacağım başka bir şey olacak. Taylor Amca'nın birdenbire onun kardeşi haline gelmesi nasıl olacak?"

"Taylor'ın bir kardeşi daha var, değil mi?"

"Annesi ve üvey babasının bir kızı var. Yani bir üvey kız kardeşi, Katy."

Annem eğilip bana sarıldı. Tate'e biraz eleştirel yaklaşırsa da, onunla konuşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. "Bence burada hatırlanması gereken önemli şey, kimsenin yanlış bir şey yapmadığıdır," dedi. "Ve Taylor bunu öğrendikten sonra bir süre perişan olacak olsa da, bu senin bilerek babasıyla ilişkiye girmenle aynı şey değil. Eğer bir daha seninle konuşmamayı veya Tate'i reddetmeyi seçerse, ceza kesinlikle suça uygun olmayacaktır."

İronik bir şekilde, o öğleden sonra Taylor, işten eve dönerken bazen yaptığı gibi uğradı. Bu sefer biraz tedirgin oldum.

"Bu bir sürpriz," dedim onu içeri alırken.

"Aslında, çok heyecanlanmayın. Çok acil tuvalete gitmem gerekiyor ve biliyorum ki sizin banyonuz benzin istasyonundan daha temiz."

"Kendimi onurlandırılmış hissediyorum."

Taylor, yakalı bir gömlek ve haki pantolon olan iş kıyafetlerini giymişti ve küçük bir çanta taşıyordu.

“Ama Nicholas’ı bir süredir görmedim...” diye ekledi. “Seyahatten ona küçük bir hediye almıştım ve bunu ona bizzat vermek istedim. Ama hemen döneceğim,” dedi, çantayı sehpanın üzerine koyup banyoya doğru giderken.

Kapının arkasından onun tıkırdama seslerini duyabiliyordum.

Nicholas odasında oynuyordu ve ben onu almaya gittim.

“Nicholas, Taylor Amca burada!” diye duyurdum, oğlumun dikkatini dağıtmak için çaresizce. Taylor’ın bir şeylerin ters gittiğini hissedebileceğinden korkuyordum. Düğünden beri ilk kez geliyordu.

Oğlumun gözleri parladı ve Taylor banyodan çıktığı anda odasından fırladı.

“Hey, dostum!” Taylor kollarını açtı.

"Merhaba, Taylor Amca," dedi Nicholas sevimli sesiyle.

“Seni özledim.” Taylor diz çöktü ve ona sarıldı. “Bir sürprizim var.” Taylor çantaya uzandı ve içinden kauçuk bir iguana çıkardı. “Bunu Aruba’ya gittiğimde aldım. Onu gördüm ve aklıma gelen tek şey senin ne kadar hoşuna gideceğiydi. Orada bu iguanalardan çok var.” Onu Nicholas’a uzattı.

Oğlum onu avucuna aldı ve dikkatle inceledi.

"Ne dersin Nicholas?" diye sordu. Gülümsedim.

"Teşekkür ederim, Taylor Amca."

“Rica ederim. Ve en güzel yanı ne biliyor musun?” Taylor bir an duraksadı ve iguanayı sıktı, bunun üzerine kauçuk bir dil dışarı fırladı. “Şu dile bakın.”

Nicholas kıkırdadı ve hareketi tekrarladı.

Taylor güldü. "Beğendin mi?"

Nicholas başını salladı.

Oğlumun saçlarını okşadı. "Güzel, harika. Seni seviyorum, küçük dostum."

Bu kalbimi çok acıttı. Ah Taylor, umarım onun kardeşin olduğunu öğrendiğinde onu daha da çok seversin.

Nicholas, iguanayla oynamak için uzaklaşırken, Taylor bana döndü. Ellerini beline koydu. "Yani..."

Saçlarıma biraz hava üfledim. "Ne olmuş yani?"

Sırıttı. "Adam bana cumartesi gecesi onunla dışarı çıkmayı kabul ettiğini söyledi."

Nefesimi verdim. "Evet, yaptım."

Gülerek, "O adamla evlenmek zorunda değilsin, B. Sadece biraz eğlen. Günlerini Nicholas'a bakarak geçiriyorsun, ki bu elbette öncelik, ama biraz daha dışarı çıkmalısın. Bu şekilde kapalı kalmak için çok gençsin." dedi.

Kendini evinde gibi hissetti ve buzdolabından bir şişe su aldı. "Bu arada, Juliana ile birlikte ne zaman ihtiyacınız olursa çocuk bakıcılığı yapabileceğimizi söylemeyi unutmuştum. Bunu bilmenizi istedi. Ve bu, bu Cumartesi gecesini de kapsıyor."

"Pratik yapmaya çalışıyor galiba, değil mi?" diye takıldım.

Taylor ve Juliana'nın bir çocuğu olsaydı, Tate dede olurdu. Bu inanılmazdı.

"Olabilir." diye güldü. "Ama ikimiz de bunun yakın zamanda olmayacağı konusunda hemfikirdik."

"Tabii benim gibi şanslı olmazsan." Göz kırptım.

"Neyse, çocuk bakıcılığı konusunda ciddiyiz."

"Bunu takdir ediyorum, ama ben hallediyorum." Baban onu izliyor.

Kim olduğunu sormadığı için rahatlardım, böylece yalan söylemek zorunda kalmadım.

"Gitmeyi kabul ettiğinize sevindim," diye devam etti bir an sonra. "Geçen akşam ikinizin de iyi anlaştığını hissettim."

Boğazımı temizledim. "İyi bir adam."

"Senden çok hoşlanıyor. Belki de onu böyle ele vermemeliydim ama iş yerinde öğle aralarında sürekli ne kadar çekici olduğundan bahsediyor. Çok sinir bozucu."

Zoraki bir gülümseme takındım ama aynı duyguları karşılık veremedim. Adam yakışıklı bir adamdı. Ancak görünüş ve cinsel çekicilik söz konusu olduğunda, Tate'e karşı hissettiklerimle hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Taylor'ın sohbet etmek için kaldığı her saniye beni daha da gerginleştiriyordu. Tate'in buraya gelmesinin hiçbir sebebi yoktu, ama ilk kez habersizce uğradığından beri bu ihtimal beni tedirgin ediyordu. Kendime Taylor'ın o zaman uzakta olduğunu ve Tate'in şimdi uğrama riskini göze almayacak kadar akıllı olduğunu hatırlattım.

"Şu an hiçbir şeyi çok ciddiye almaman gerekse de, gelecekte hiçbir potansiyeli olmayan biriyle seni tanıştırmamalıyım," diye açıkladı Taylor. "Yani, aranızda işler yolunda giderse, bence baba olmaya uygun biri olurdu. Çocukları sevmeyen biriyle zaman kaybetmemen önemli."

"Evet, kesinlikle çok ileri gidiyorsun dostum."

“Biliyorum, biliyorum. Sadece şunu söylüyorum, sıradan bir ilişki için bile olsa, eğer adam kaba biriye veya çocuk istemiyorsa zamanınızı boşa harcamayın. Çünkü sonuçta, ister beğenin ister beğenmeyin, bir bütünsünüz.”

"Beni süpermarketin bu haftaki özel ürününe benzettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi ve güldü.

“Evet, öyleyim. Şaka yapıyorum ve iyi niyetli olduğumu biliyorum.”

Ancak Nicholas'ın zaten bir babası var ve asla bir babanın yerine geçecek birine ihtiyacı olmayacak.

Bölüm 30

TATE

Annem karşımda oturmuş gözyaşları içindeydi.

Tepkisi beklediğimden daha duygusaldı, gerçi olacakları anlamadığım için muhtemelen aptaldım. Var olduğunu hiç bilmediğiniz bir torununuz olduğunu öğrenince başka nasıl tepki verirsiniz ki? Tek çocuktum, bu yüzden tüm torunlarım benden gelmek zorundaydı. Annem muhtemelen Taylor'ın onun için tek çocuk olacağını varsaymıştı.

"Tatil köyünde o genç kadınla tanıştığınızı söylediğini hatırlıyorum," dedi kendini toparlayarak. "Telefonda bile ondan çok etkilenmiş gibiydin. Onun Taylor'ın Blair'i olduğuna inanamıyorum."

Taylor'ın Blair'i.

Suçluluk duygusundan bahsetmeye gerek bile yok. Bu kelimeleri midemin derinliklerinde hissettim.

"Blair'le daha önce tanışmış mıydınız?" diye sordum.

"Düğününden önce sadece bir kez görüştük. Ona neden bu kadar hayran kaldığınızı anlayabiliyorum. Kesinlikle çok güzel."

"Öyle ve hem içten hem de dıştan muhteşem biri. Ayrıca yaşına göre olgun."

Anne gözlerini sildi. "Torunumun fotoğrafları var mı sizde?"

"Evet, öyleyim." Gülümsedim ve telefonumu çıkardım.

Ekranı kaydırırken Nicholas'ın kum havuzunda oynarken çektiğim bir fotoğrafını buldum. Gülümsüyor ve doğrudan kameraya bakıyordu. Neredeyse başım dönüyordu, telefonu ona uzattım.

Ağzını eliyle kapattı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum."

"O, o yaşlarında sana çok benziyor."

Sırıttım. "Öyle yapıyor."

"Taylor'ın bunu nasıl fark etmediğini sorardım ama sanırım senin bebeklik fotoğraflarını hiç görmedi. En azından ben ona hiç göstermedim."

“Benzerliğin bile onu doğru sonuca götüreceğinden emin değilim. Taylor'ın, Blair'in aynı hafta tatil köyünde olduğuma inanması için hiçbir sebebi yok. O zamanlar onunla tam olarak yeniden bağlantı kurmamıştık, bu yüzden ona plansız seyahatimden bahsetmemiştim.”

“Ve tabii ki, seni Tate olarak tanımıyor.” Başını salladı. “Sen söyleyene kadar bu takma adı bile bilmiyordum.” Başını yana eğdi. “Teddy’nin sorunu ne ki zaten?”

“Teddy’de bir sorun yok. Sadece Theodore’u hiç sevmedim. Bunu biliyorsun. Bir de askerdeyken arkadaşlarımdan biri bana Tate demeye başladı.” Omuz silktim. “Öyle kaldı.”

“Aman Tanrım.” Nicholas’ın fotoğrafına bakarken elini kalbine koydu. “Taylor için çok üzülüyorum.” Annesi kaşlarını çattı. “Üzgünüm. Bu gerçeğin ağırlığı dalga dalga geliyor.”

“Biliyorum.” diye iç çektim. “İnan bana, biliyorum.”

Elimi tuttu. “Ben de senin için çok üzülüyorum.”

“Taylor yüzünden mi?”

“Sadece bu da değil. Oğlunuzun annesinin sizensiz daha iyi olacağına kendinizi ikna etmişsiniz. Ama gözlerinizden bu kıza karşı hala hislerinizin olduğunu görebiliyorum.”

“Yapabilirsiniz?”

Başını salladı. “Sen benim oğlumsun Teddy. Seni tanıyorum. Küçükken bir şeyden heyecanlandığında kulaklarının nasıl kızardığını hatırlıyorum. Blair'den bahsettiğinde de aynı şey oluyor.”

Beni en iyi anlayan kişi annemdi. Yutkunarak, “Artık ona karşı ne hissettiğimin bir önemi yok,” dedim.

“Elbette önemli,” diye karşılık verdi.

Başımı öne eğdim. “Taylor onu arkadaşlarından biriyle tanıştırmaya çalışıyor.”

“Bunu bırakmalısın.”

“Aslında ben de teşvik ettim.” Kendime kızarak dişlerimi sıktım.

“Neden?”

“Çünkü onu ne kadar çok istesem de, oğlumu üzecekse ona sahip olamam. O da kendi yaşıtlarından biriyle birlikte olmalı, sizce de öyle değil mi?” Başımı salladım ve güldüm. “Anne babası benim yaşıttım.”

Annem bana baktı. “Bence bunun için endişelenmek biraz geç. Yaş veya başka bir şey fark etmeksizin, birlikte olmak istediği kişiyle birlikte olmalı. Çocuğunun babasıyla işleri yoluna koymanın da bir anlamı var.”

“Bu, çoğu başka koşulda mantıklı olurdu. Ama Blair'in yerleşmeden önce daha fazla deneyim yaşaması gerekiyor. Nicholas'a bakmasına yardım etmek istiyorum ki Blair hayatının bir kısmını geri kazanabilsin. Ve ikimiz de Taylor'ı incitmek istemiyoruz.”

Annem iç çekti. “Biliyorum, aranızdaki şeyler hâlâ çok taze, ama Taylor evli, yetişkin bir adam. Bu onu şok edecek, evet. Onu da üzecek. Ve aranızdaki ilerlemeyi de mahvedebilir. Ama bir gün bunu atlatacak ve atlattığında, onun elinden kaçmasına izin vermediğin için mutlu olacaksın.”

Şu anda duygularıyla gerçekten oynuyordu, inkar etmeye ve gizlemeye çalıştığım şeyleri ortaya çıkarıyordu. Bunları gün yüzüne çıkarmaya değer miydi?

“Buna inanabilmeyi çok isterdim anne. Gerçekten isterdim. Ama Taylor kaç yıldır geçmişteki hatalarımı bana karşı kullanıyor? Daha fazla affedecek şeyinin olmasından pek memnun olacağını sanmıyorum. Oğlumla tanıştın mı?”

“Evet, öyle düşünüyorum ve neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum. Ama artık düşünmeniz gereken başka bir oğlunuz daha var.”

“Nicholas'ın hayatında her zaman ben olacağım. Bu kesin.”

Başını salladı. “Ne zaman onunla görüşebilirim?”

“Umarım yakında. Aslında bu hafta sonu onu izleyeceğim. Ama muhtemelen o zaman değil çünkü bana hala alışıyor ve kim olduğumu henüz bilmiyor. Onu bunaltmak istemiyorum.”

“Onu nasıl izlemeyi başarıyorsunuz?”

“Blair onu Batı Massachusetts'te kiraladığım eve bırakacak.” Duraksadım. “Taylor'ın ayarladığı çocukla buluşmaya gidiyor ve ben de çocuk bakıcılığı yapacağım.”

Annem yüzünü buruşturdu. “Bu senin için kolay olmasa gerek.”

“Benim için kolay değil. Ama şu anda onun hayatını kolaylaştırmak istiyorum. Ona bunu borçluyum. Ve eğer bu adamla çıkmak istiyorsa, onu durdurmaya hakkım yok.”

Kadın hüzünlü bir gülümsemeyle, “Bu sırrı babandan saklamak gerçekten çok zor olacak. Ama sen onay verene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim.” dedi.

“Şimdiden teşekkür ederim, gizliliğinizi koruduğunuz için, çünkü ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. En azından Taylor öğrenene kadar.”

“Ona ne zaman söylemeyi planlıyorsun?”

“Birkaç ay bekleyeceğiz. Taylor evlilik hayatına alışmaya çalışıyor ve işi onu strese sokuyor. Ayrıca, ikimiz de ilişkilerimizin istikrarlı olduğu bir noktaya yeni yeni geliyoruz. İlişkiyi bozmanın zamanı değil.”

"Bu hiçbir zaman kolay olmayacak Teddy. Bunu ne kadar erken ele alırsan o kadar iyi olur."

Gecikmemin sadece erteleme kaynaklı olup olmadığını merak ettim. "Seni anlıyorum. Ama Blair'in de hazır olması gerekiyor. İkimiz de biraz zaman vermeye karar verdik."

"Haklısın." diye içini çekti. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Dinlediğiniz ve yargılamadığınız için teşekkür ederim. Bakış açınızı takdir ediyorum."

"Bana anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, tatil köyünde sorumsuz davranmadınız. Yine de evren bunun olmasına izin verdi. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, her şeyi kontrol edemeyiz. Bu durum çılgınca görünüyor, ama aynı zamanda kader gibi de geliyor."

Bölüm 31

TATE

Blair'i bu akşam göreceğim için hissettiklerimi tarif etmek için "gergin" kelimesi bile yetersiz kalırdı.

Kıskançlığımı hissetmesini istemiyordum. Ancak bu akşamki randevusuna yaklaştıkça, birine aşık olma ihtimali beni daha da korkuttu. Mutlu olmasını istiyordum. Sadece tüm bunlara en ön sıradan şahit olmaya dayanıp dayanamayacağımı bilmiyordum.

Perişan haldeydim ve bu da ona karşı hislerimi ne kadar kötü yönettiğimi fark etmemi sağladı. Nicholas'a göz kulak olmayı teklif etmem, onun başka erkeklerle çıkmasına razı olduğum mesajını vermişti, oysa gerçekte hiç de razı değildim. Dürüst olmak gerekirse, çok öfkeliydim. Tam bir mağara adamı gibi.

Nicholas.

Oğlunuza odaklanmanız gerekiyor.

Bu hafta, Nicholas'a tüm dikkatimi verebilmek için iş yerindeki bazı projeleri bitirmek üzere ekstra çok çalıştım. Bu çok önemliydi; ilk kez yalnız başımıza olacaktık. Bu buluşmanın tek olumlu yanı buydu. Küçük adamla bire bir zaman geçirmek bir hediye idi.

Geçen seferden öğrendiğim ve çok sevdiği atıştırmalıklardan daha fazla almıştım, gerekirse diye birkaç yedek kıyafet ve birkaç yeni oyuncak. Evet, sanırım onun sevgisini satın almaya çalışıyordum; yanımda rahat hissetmesini kolaylaştıracak her şey. Bana güvindikten sonra, onu şımartmayı yavaş yavaş azaltabilirdim.

Blair evin önüne geldi ve ben de Nicholas'ın eşyalarını içeri taşımasına yardım etmek için dışarı çıktım. Onu görünce neredeyse nefesim kesildi. Saçları açıktı ve uzun, gevşek dalgalar halinde şekillendirilmişti. Siyah elbisesi vücuduna oturan, minik pullarla süslü bir elbiseydi. Ve çok tanıdık geliyordu. Kalçalarını ve göğüslerini öyle bir sarıyordu ki kalbim hızla atmaya başladı. Dudakları kırmızıya boyanmıştı. Bakışları bana, beni işkence etmek için seksi giyindiği tatil köyündeki geceyi hatırlattı. Aslında,

aynı elbise olduğundan oldukça emindim. Hatırlıyordum. Kahretsin. O zaman beni tamamen çıldırtmıştı ve şimdi de aynı şekilde işe yarıyordu.

Aklıma Blair'in tam olarak ne yaptığını biliyor olabileceği geldi; tıpkı o zamanlar tanıdığım ve sevdiğim Blair gibi. Boğazımı temizledim. "Güzel görünüyorsun."

Güzel mi? Çok ateşli görünüyordu.

Sapık gibi göğsüne bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama gözlerimi ondan ayırmak zordu. Güzel bedeninin benimkinin altında olduğu anılar zihnimde canlandı. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak son derece acı vericiydi. Bunu tekrar hissetmekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu ve bir daha asla hissedemeyeceğimden korkuyordum.

Onun başka bir adamla ilişkiye girmesi durumunda nasıl davranırdım? Ona karşı nazik davranabilir miydim? Acımı gizleyebilir miydim?

Arabanın arka kapısını açmak için etraftan dolaştım ve oğlumun hatırına kıskançlığı bir kenara bırakmaya zorladım kendimi. "Hey, dostum!"

"Merhaba, Bay T."

Küçük sesi kalbime dokundu. Bana "Baba" diyebileceği günü sabırsızlıkla bekliyordum. "Eğlenceli bir gece geçirmeye hazır mısın?" diye sordum.

Arabadan inerken başını salladı.

Blair gece çantasıyla arkamızdan gelirken ben de onu içeriye yönlendirdim.

"Aslında hiçbir şey getirmenize gerek yoktu," dedim. "Bunu size söylemeyi unutmuştum. Bana getirmememi söylemenize rağmen, burada kalması için ona birkaç kıyafet aldım. Eşyaları sürekli taşıyıp durmak istemiyorsanız, işinizi kolaylaştırmak istedim. Şimdi 4T beden giydiğini söylemişsiniz, bunu aklımda tuttum. Ani bir boy uzaması ihtimaline karşı 5T beden de aldım."

Başını salladı. "Pekala, bir dahaki sefere dikkat edeceğim."

"Ne zaman döneceksin?" diye sordum, içimden geldiği gibi vücudunu süzmemek için kendimi zor tutarak.

"Yarın sabah. Uygun mu?"

"Evet. Tabii ki." Çenemi kaşıdım. "Bu kadar şık giyinmişseniz, buradan doğruca onunla buluşmaya gidiyorsunuzdur herhalde..."

"Evet. Tekrar eve dönmek için yeterli zamanım olmayacak."

Kendimi tutamadım ve onu baştan aşağı süzdüm. "Dikkatli ol."

"Tamam," dedi. "Herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin. Bir şeye ihtiyacınız olursa mesaj atmanız yeterli."

Şu an ihtiyacım olanı kendime saklayacaktım. Başımı hafifçe salladım. "İyi, endişelenme. Sadece keyfini çıkarmaya çalış. Bir gece dinlenmeyi hak ediyorsun."

Bana pek göz teması kurmuyordu, bu da garipti. Bu gece yapmayı planladığı şeyden utanıyor muydu? Yoksa paranoyam mı bana oyun oynuyordu?

Nicholas'ı kucaklarken, "Lütfen Bay T için uslu bir çocuk ol," dedi.

"Tamam anneciğim."

Blair alt dudağını ısırды. "Biraz daha kalabilmeyi çok isterdim, ama şimdi gitmezsem geç kalacağım."

"Acele etmeyin. Zamanınızı ayırın. İnanın bana, şu herif birkaç dakika geç kalsanız da sorun etmez."

Adını unutabilirmişim gibi.

Adam.

Kahrolası Adam.

Kapıdan çıktıktan sonra pişmanlık duymaya başladım. Gidişiyle ilgili hiçbir şey içime sinmemişti. Ama kendimi bu duyguyu atmaya ve oğluma odaklanmaya zorladım. O, tüm dikkatimi hak ediyordu.

Ona döndüm ve sırttım. "Atıştırmalık ister misin?"

Nicholas heyecanla zıpladı. Ben de güldüm ve onu mutfaktaki yerine oturttum. Sonra ona bir tabak hazırladım: iki mozzarella peynir çubuğu, biraz Teddy Grahams, portakal dilimleri ve Cheez-Its.

"Daha sonra spaghetti yapacağım. Nasıl geliyor kulağa?"

"Güzel." Ağzı dolu halde başını salladı.

Karşısına oturdum, dirseklerimi masaya dayadım ve onu yemek yerken izledim; içimi bir sakinlik kapladı. Dünyada, bebeğimle birlikte burada olmaktan başka bir yerde olmamam gerekiyordu. Bu çocuk, onu ne kadar çok sevdiğimi bilmiyordu. Bir gün, hiçbir endişe duymadan, açık havada iki oğlumla birlikte yemek yemek ne büyük bir hayal olurdu. Boğazımda bir yumruk oluştu. Bu bir mucize olurdu.

Nicholas başını kaldırıp beni izlediğimi fark edince gülümsedi. Ben de ona gülümsedim, kendi gözlerimin bana baktığını görmek yine hoşuma gitti. "Dünyada en sevdiğin şey ne, Nicholas?" diye sordum.

"Kamyonlar," dedi çiğnerken.

Evet. İşte tam da umduğum cevap buydu. Bu çocuk tahmin edilebilir olmaktan başka bir şey değildi.

"Atıştırmalığını bitirdikten sonra senin için bir sürprizim var, tamam mı?"

Hayır, doğum günü değildi. Ama zaten üç doğum gününü kaçırmıştım. Birkaç Noel'i de kaçırmıştım. Bu yüzden kendimi böyle haklı çıkardım. Bu çoktan olması gereken bir şeydi.

İşini bitirdikten sonra, hava kararmadan önce onu dışarı çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Nicholas, kendisine ait olan oyuncak kamyonu görünce sevinçten çığlık attı. Ben de tıpkı benimki gibi koyu gri bir tane almıştım. Bunun tamamen gereksiz bir şey olduğunu biliyordum. Blair'e bile almadığımı söylememiştim, çünkü onu şımartmamamı söyleyeceğinden korkuyordum. Ama kendimi tutamadım ve umarım kızmaz diye düşündüm.

Arabaya bindi ve ben de sonraki birkaç dakika boyunca ona nasıl kullanacağını öğrettim. Ardından küçük adamımın çimenlerin üzerinde kendi kendine araba sürmesini memnuniyetle izledim.

"Ne büyük çocukmuştun!" diye seslendim. "Çok iyi şoförsün."

Onun yüzündeki tarifsiz mutluluğu görünce kalbimdeki sevgi sınırsızdı. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Bir daha asla hayatının hiçbir anını kaçırmayacaktım. Ne muhteşem bir hediye! Sadece ikinci bir oğlumun olması değil, Blair ile bir çocuğumun olması da... İsteyerek asla izin vermeyeceğim bir şeydi, ama evren yine de izin verdi. Hak edemeyeceğim ve tam olarak karşılığını veremeyeceğim bir onur gibiydi.

Oğlumun kamyonetiyle gezerken birkaç videosunu çektim. Aslında, fotoğraf albümüm hızla Nicholas'ın fotoğraflarıyla dolmaya başladı ve başka pek bir şey kalmadı.

Bahçede bir buçuk saat oyun oynadıktan ve akşam yemeğinden sonra, yatma vakti yaklaşıyordu. Sonunda Nicholas'ı kamyonu bir süreliğine bırakmaya ikna ettim ve yarın dışarıda daha fazla zaman geçireceğimize söz verdim.

O oturma odasında tren setiyle oynarken ben ona banyo hazırladım. Onu banyoya götürüp sabunlu küvete koyduktan sonra, sanki İsa'nın ikinci gelişiymiş gibi onu izlerken lastik oyuncaklarıyla su sıçratmaya başladı.

Bir ara bana baktı ve "Sen kimsin?" diye sordu.

Donakaldım. Bu tuhaf bir soruydu. Başımı yana eğip gözlerimi kısarak baktım. "Ne demek istiyorsun dostum?" Bir şey sezmişti. Ben de bunu içten

içe biliyordum.

Ama soruma cevap vermek yerine, sadece gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. Bir an için "Ben senin babanım" diye fısıldama isteği beni neredeyse ele geçirdi, ama bunun zamanı değildi.

Nicholas'ı yatağına yatırdıktan sonra, onun varlığının beni ne kadar meşgul ettiğini fark ettim. Saatlerce başka hiçbir şey düşünmemiştim. Şimdi ara ara onu kontrol ediyordum ve derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Bu durum, aklımın tekrar Blair'e dönmesine olanak sağladı. Koltuğa oturdum, kanalları amaçsızca değiştiriyordum, sadece onun bir randevuda olduğu gerçeğine odaklanabiliyordum.

Ya gerçekten bu adamdan hoşlanıyorsa?

Peki ya uzun zamandır cinsel ilişkiye girmediği için onunla cinsel ilişkiye girerse?

Benden beri hiç cinsel ilişkiye girmediğini söyledi.

Kahretsin. Bunu düşünmek bile beni çıldırttı.

Ayrıca benimle tanıştığı zamankiyle aynı şeyi aradığını söylemişti ve ben bunun ne olduğunu biliyordum. Açlıktan ölüyordu ve dört koca yıl boyunca bundan mahrum kaldıysa, şimdi kesinlikle açlıktan ölüyordu.

Kahretsin.

Burada oturup kendime işkence ettikçe her geçen dakika daha da hastalanıyordum. Bu yüzden kendimi zorlayarak kalktım ve yatak odasına gittim. Sinirlerimi atmak için egzersiz yapmaya, her şeyi yapmaya karar verdim. Duvara yumruk atmak istedim ama tatlı oğlum yan odadayken yapamazdım. Ayrıca burası yıkıp dökeceğim bir ev de değildi.

Şınav çekerken vahşi ve sahiplenici hissettim. Blair'i dışarı çıkmaya teşvik ederek büyük bir hata yapmışım. Daha iyi bir adam, daha güçlü bir insan olmak istiyordum ama olamadım. Çünkü ona karşı hislerim ve Taylor'a dair korkularım birbirini dışlıyordu.

Ona mesaj atma isteğime rağmen, kendime izin veremedim. Şınav çekmeye devam ettim.

Sonra telefonum çaldı.

Blair: Her şey nasıl gitti?

Tate: M kemmel. Uyuyor. Harika zaman geçirdik. Bana alışıyor, bu da güzel.

Kapıyı açtığına göre, artık kendini tutmak çok daha zordu.

Yapma.

Yapma.

Yapma.

Tate: Ama seni çok zledim.

Tate: Bunu başarabileceğimi d ş nd m, Blair.

Tate: Bunu yapamam, kahretsin.

Utanç içinde gözlerimi kapattım ve bir daha tek kelime yazmamaya yemin ettim.

Blair: Biliyorum geç oldu ama bu gece oraya gelebilir miyim, b ylece sabah uyandığında yanında olabilirim?

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Eğer buraya gelmek istiyorsa, bu onunla birlikte olmadığı anlamına geliyordu.

Tate: Elbette.

Blair'in gelmesini beklerken sonraki iki saat boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Dışarıdaki ışıkları görür görmez kapıya gittim ve o araçtan inmeden önce kapıyı açtım.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi ve yanımdan geçerek eve girdi.

"Zaten yorgun değildim." Saçlarımı elimle düzelttim. "Nasıl geçti?" diye sakın bir şekilde sormaya çalıştım, oysa çok sabırsızlanıyordum.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Sanırım fena değildi. Akşam yemeğine gittik. Hepsi bu. Bana çok ilgi duyuyor gibiydi. Ama..." Tereddüt etti.

"Ama ne?" diye sordum, kalbim hızla çarpıyordu.

"Ben orada değildim..." Blair bana doğru birkaç adım attı. "Buradaydım. Zihnim buradaydı."

O, çocuğum için kendi hayatını feda etmişti. Bu kadına gerçeği söylemekle yükümlüydüm.

"Şunu söylemen ilginç çünkü Nicholas yatağa girdiğinden beri seni aklımdan çıkaramadım. Çıldırarak üzüldüm." Biraz daha yaklaştım. "Bu gece o adamla dışarı çıkman beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım ama beni mahvetti, Blair." Başımı salladım. "Güçlü olmak istedim. Ama... Çok güzel görünüyorsun. Ve ben sadece—"

"Senin için giyindim, onun için değil." Bir an başını aşağıya eğdi. "Ama bana neredeyse hiç bakmadın."

"Yapmamaya çalışıyordum," diye mırıldandım. "Bana tatil köyünde süslenip püslendiğin ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olduğun zamanı hatırlattı."

"Aynı elbise..."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Her şey senin içindi, Tate. Tek istediğim buraya geri dönüp bu gece seninle olmaktı. Üzgünüm... Bunu bir anda kapatamıyorum. Başka kimseyi istemiyorum. Birlikte olduğumuzdan beri de istemiyorum." Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Elimde değil."

Bu sözleri duyduğum anda umursamazlığım tamamen yok oldu.

"Son birkaç yıldır o oğlan için güzel bir hayat kurmaya çalışmakla çok meşguldün. İnanılmaz bir iş başardın. O kesinlikle mükemmel." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Ama kimse seninle ilgilenmedi." Daha da yaklaştım. "Tekrar söyle bana. Şu anda neye ihtiyacın var bebeğim?"

"Sana ihtiyacım var. Sana her zaman ihtiyacım oldu. Sonsuza dek gittiğini düşündükten sonra bile seni aramaya devam ettim. Başka biriyle birlikte olmaya dayanamazdım."

Kalbim yerinden fırladı ve aramızdaki mesafeyi sildim. "Bütün bu süre boyunca sadece rol yapıyormuşum, Blair."

"Öyleyse bana gerçeği göster," diye yalvardı.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. "Bu gerçek." Dudaklarını öptüm ve bir daha arkama bakmadım.

Bölüm 32

BLAIR

Tate'in dudakları benimkine değdiği an, onun tadı benim oksijenimdi. Bunun ne kadar gerekli olduğunu, o an yaşanana kadar fark etmemiştim.

"Beni bekliyordun, değil mi?" diye inledi tenimin üzerinde.

"Evet..." diye mırıldandım, bacaklarım titremeye başlamıştı. "Beni başka hiç kimse için mahvettin. Bunu bilmiyor musun?"

"Bu gece aklımı tamamen kaybettim." Saçımı çekiştirdi. "Hiç bu kadar kıskanç olmamıştım. Bunu bende ortaya çıkarabilen tek kadın sensin." Gözlerimin içine baktı. "Ne olursa olsun, seni kaybetmek istemiyorum Blair. Sensiz yaşayamam."

Parmaklarımı ipeksi saçlarının arasına geçirdim. "Zaten beni ele geçirdin. Her zaman da öyleydin. Ruhuma kazınmışsın, Tate. Başka kimseyi içeri alamam."

"Şu anda neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Sana içimde ihtiyacım var. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

Geri çekildi. "Burada hiçbir korumam yok. Böyle bir şey beklemiyordum..."

Parmaklarımı tekrar saçlarının arasından geçirdim. "Şu anda spiral taktırdım. Doğum kontrolü için değil, biraz ağrım olduğu için. Yani... İsterseniz taktırabilirsiniz..."

"Kahretsin, evet." Cümlemi bitirmeden önce Tate tekrar ağzımı tuttu.

Bacaklarımın arasındaki kaslar titriyordu. Eğer bunu durdurursa öleceğimi sandım. Ama durdurmayacağını biliyordum. Geri dönüşü olmayan bir noktayı geçmiştik.

"Seni bırakamam Blair. Çok uğraştım işte."

"Gitmemi bırakmanı istemiyorum."

Elbisemin fermuarını açtı ve elbise yere düştü. Nasırlaşmış ellerini sırtımdan aşağı kaydırды. Bir ürperti geçti içimden. "Sadece bir dakika sana bakmak istiyorum," dedi. Tate parmağını vücudumun kıvrımları boyunca

gezdirdi, meme ucumu çevreledi, göbek deliğime dokundu. "Çok güzelsin." Diz çöktü ve karnıma bir öpücük kondurdu. "Bu güzel bedeninin çocuğumu taşıdığına inanamıyorum. Bunu asla unutamayacağım, Blair. Yemin ederim. Bu bir mucize."

Ağzının sıcaklığı içimde bir alev yaktı, tam anlamıyla bir yangına dönüşmek üzereydi. Daha aşağıya indi ve hiç beklemeden Tate külotumu kenara çekti ve ağzını klitorisime bastırdı. Kalçalarımı kavradı ve beni yüzüne doğru çekti. Beni yutarken başımı geriye doğru eğdim. İnlemesi tüm vücudumu titreştirdi, dili hassas tenimi yaladı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek gözlerimi kapattım, her saniye daha da derin bir uçuşuma doğru düşüyordum. Neredeyse boşalmaya hazır olduğumu hissettiğimde saçlarını çektim.

"Ben—" öncesinde durmalısın.

"Kahretsin," diye mırıldandı, doğrulup dudaklarımı kendi dudaklarına öptü.

Dilinde kendi tadımı hissedebiliyordum. Ona duyduğum açlıkla kollarımı boynuna doladım. Daha sert öptü beni, nefeslerimiz düzensizleşti, dillerimiz birbirine karıştı. Onu bir an önce içime almak istiyordum.

Oğlumuz yan odadayken Tate ile sevişmenin biraz pervasızca olduğunu biliyordum. Ama riski almaya razıyım. Tate tişörtünü başından geçirirken ben de sütyenimin kopçasını açıp kenara attım. Gözlerindeki açlık, ilk seviştiğimiz zamankiyle aynıydı. Şimdi daha da yoğundu.

Tate beni kucağına alıp yatağına taşıdı. Beni yere bıraktıktan sonra kemerini çıkardı ve kot pantolonunu çıkarıp boxer şortunu indirdi. Muhteşem sertleşmiş penisini görünce ağzım sulandı. Üzerime eğildi ve tek bir çaresiz hamleyle içeri girerken derin bir hırıltı çıkardı. Dört yıldır seks yapmamış olmama rağmen o kadar hazırdım ki, acı bile hissetmedim.

"Bak sana, sıırılsıklamsın. Çok iyi hissettiriyorsun." Bana doğru sallandı. "Sen benimsin, değil mi? Başından beri benimsin."

Dişlerimle dudağını hafifçe çekiştirdim. "Seni tanıdığım andan bugüne kadar her gün..." O bana sertçe girerken tırnaklarımı sırtına sapladım. Her bir itiş için can atıyordum.

Kalçasını sıkarak, kalın penisinin etrafındaki kaslarımı gerdim. Bu adam tarafından yere yatırılıp alt üst edilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştum. Ve bu sefer hiçbir engel olmadığı için daha da iyiydi. "İçime boşaldığımı hissetmek istiyorum," diye fısıldadım.

"Şimdi mi?" diye nefes nefese sordu.

“Evet,” diye yalvardım.

Vücudu titredi ve öne doğru savruldu. "Kahretsin..." diye inledi. "Lanet olsun. Aman Tanrım... Ben..."

Boşalmasının sıcaklığını hissetmek bile penisinin etrafında kasılmama yetti. Hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmdı. Hiç bitmesini istemedim.

Tate, işi bittikten çok sonra bile yavaşça içime girip çıkmaya devam etti. Bacaklarımın arasında onun sıcak uyarılmasını hissetmeyi çok sevdim ve bedenlerimiz hala birbirine bağlıyken uzun süre üzerimde yattı.

O arabayı park ettikten sonra birbirimize döndük.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Nereden bileyim bebeğim?" dedi, başparmağını çenemde gezdirerek. "Ama işler birdenbire çok daha karmaşık bir hal aldı."

Gözlerinin içine baktım. "Bu kaçınılmazdı, değil mi?"

"Ölüm ve vergiler gibi." Alnımdan öptü. "Birlikte bir çözüm bulacağız."

Parmak ucuyla sakalının üzerinden geçtim. "Yakışıklı adamım. Seni çok özledim."

Tate gülümsedi. "Tatil köyünde birbirimizden ayrıldığımız andan itibaren seni düşünmeyi hiç bırakmadım, Blair. Bunu bilmeni istiyorum. Telefonun çalmasını ummaktan hiç vazgeçmedim. Ama seninle gerçek bir gelecek, hele ki seninle bir çocuk sahibi olmayı hiç hayal etmedim." Duraksadı. "Bana verdiğin bu hediye için sonsuza dek minnettar olacağım. Bu, hayallerimin bile ötesinde."

"Keşke kimseyi incitmeden birlikte olabilseydik," dedim.

"Ben de öyle düşünüyorum, sevgilim. İnan bana. Ama sana karşı hislerimi inkar etmekten bıktım, bunun Nicholas'ın annesi olmanla hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen seninle benim aramdaki bağla ilgili; aramızdaki o bağ hiç ölmedi. Her zaman oradaydı, birbirimizi tekrar bulmadan önce bile."

"Ben de aynen öyle hissediyorum."

Telefonum çaldı ve o anki keyfimizi böldü.

Komodinin üzerindeki şeye uzandım ve midem alt üst oldu. "Taylor," diye fısıldadım.

Tate'in yüz ifadesi karardı, gözlerindeki ışık sönmeye başladı.

Ona aşağıdan baktım.

Taylor: Adam'la buluşmanız nasıl geçti?

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Orada ne yazıyor?" diye sordu.

Ekranı ona doğru çevirdim.

"İşte bu, gerçeklerle yüzleşmenin bir başka yolu." diye içini çekti Tate.

Telefonu kenara koydum.

"Ona geri yazmayacak mısınız?" diye sordu.

"Hemen değil." Başımı salladım. "Yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Sanırım Adam'a karşı hissetmem gereken duyguları hissetmediğimi söylemeliyim."

Başını salladı ve aklının suçluluk duygusuna daldığını anlayabiliyordum.

İçimden bir ah çektim. "Taylor'a, ne kadar uğraşırsam uğraşayım babasını unutamadığım için Adam'ı sevediğimi kesinlikle söylemeyeceğim."

"Beni unutmanı istemiyorum."

"Bana üstümde değil, altımda olmamı istediğini söyleyeceğin kısım burası mı?" diye takıldım.

"Şey, o da öyle." diye inledi. "Bu gece dışarı çıktığında, başka birine aşık olma ihtimalin olduğunu düşündüğüm anlardan daha kötü bir şey olmamıştı." Alnını benimkine dayadı.

"Böyle bir şey asla olmayacaktı." Birbirimizin gözlerine baktık. "Tanrım, sana bakmayı çok seviyorum. Sen mükemmelsin, Tate."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Bana bakış şeklini seviyorum. Beni ne kadar çok istediğini bilmeyi seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, Blair."

"Seni seviyorum" demedi ama buna çok yaklaştı.

"Yarın için plan ne?" diye sordum.

"Günü küçük oğlumuzla geçiriyoruz, gerisini de başka zaman hallederiz." Tate telefonuna uzandı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam aşkım..."

"Bunu sana göstermeyi düşünmüyordum. Ama bu gecedен sonra okumanı istiyorum."

"Nedir?"

"Hani o mektubu otelde bırakmıştın ya..."

Başımı salladım. "Elbette."

"Şey, o gün sana bir şey yazmadığıma ben de hep pişman oldum. Sen gitmeden önce düşüncelerimi toparlayıp yazamadım, ama sonunda sana

cevap yazdım."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Gerçekten mi?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Düşüncelerimi dışa vurmak için kendime bir e-posta yazdım. Kağıda yazabilirdim ama yazım berbat. Nicholas'ın muhtemelen benden daha güzel bir el yazısı vardır." E-postalarını taradı. "Neyse, okumak ister misin?"

Karnımdaki kelebekler canlandı. "Elbette."

Telefonunu bana uzattı.

Sevgili Blair,

Bu mesajın size ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyorum. Ama yine de yazma ihtiyacı hissediyorum.

Güzel yüzünü bizzat gördüğümünden beri bir yıl geçti. Senin içinde kaybolduğumdan beri bir yıl geçti. Ve kalbimi alıp otelden ayrıldığından beri bir yıl geçti.

Birlikte geçirdiğimiz süre birkaç günden azdı, ama o günlerin her biri benim için hayatımın diğer tüm günlerinden daha değerliydi.

Bir yıldır her gün senden haber almayı umdum.

Bana ulaşmamanızın çok geçerli bir sebebi olduğuna inanmak zorundayım. Her geçen gün, sizi bir daha asla göremeyeceğim veya sizden haber alamayacağım gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Fiziksel olarak yanımda olmasanız da, sizi hissettiğimi bilmenizi istiyorum. Ay'a baktığımda sizi hissettim, hafif bir esintide ya da bir yabancının sarı saçlarının parıltısında sizi hissettim. En önemlisi, sık sık görüldüğünüz rüyalarımda sizi hissettim.

Birbirimizden ayrıldığımızda, anlamlı bir şekilde kelimeleri bir araya getirecek enerjim kalmamıştı. Bunun yerine, uyanık olduğum her anı seninle geçirmeyi seçtim. Şimdi geçmişe bakmanın ve olayları daha iyi ifade etmenin avantajına sahibim, yine de bana hissettirdiklerini kelimelere dökmekte zorlanıyorum. Sadece şunu söyleyebilirim: Bana daha önce anlamadığım bir şekilde sevmeyi öğrettin.

Seni her gün özliyorum ama yokluğunda bile beni daha iyi bir insan yaptın. Keşke yollarımız ayrılmadan önce sana ne kadar değerli olduğunu söyleyebilseydim.

Kısacası, ben de seni çok seviyorum Blair. Ve seni asla unutmayacağım.

Sevgilerimle,

Tate

Gözlerim yaşardı. "Bu çok güzel." Bu e-postayı kendine gönderdiği tarihe baktım. Gerçekten de ayrılmanızın üzerinden bir yıl geçmişti. İçgüdülerimi dinleyip bu gece buraya geri dönmekle doğru kararı vermiştim.

"O mesajı yazdığımda, seninle burada olacağımı hiç hayal etmemiştim. Hele ki senin bir yerlerde bebeğimi kucağında tuttuğunu hiç hayal etmemiştim." Gözleri parladı.

Elini sıktım. "Bazen beni hissedebildiğini söylemiştin. Acaba o anlardan biri de onun doğduğu an mıydı?"

"Mümkün." Gülümsedi. "Biliyor musun, bu akşam Nicholas'ı yıkarken bana baktı ve 'Sen kimsin?' diye sordu. Tam olarak anlamasa bile bir şey sezdiğini hissediyorum."

"Vay canına." Gülümsedim. "Bundan şüphe etmem. Biyolojik bağ gerçek bir şey."

Tate boynuma sokuldu. "Normalde saat kaçta uyanır?"

"Uyku düzeni oldukça iyidir, ama genellikle sabah yedide uyanır."

"Saat altıya alarm kuracağım, böylece ondan önce kalkmış olacağız." Dudaklarımın üzerinden konuştu. "Ama aynı zamanda, seni tekrar elde edebilmek için de."

"Şimdi de beni tekrar mı istiyorsun?"

"Bunu hiç sormayacağını sanmıştım," dedi ve beni sırt üstü çevirdi. Anında kendime geldim. Tate ile tekrar seviştik ve o gece, beni bütün hissettiren tek adamın kollarında, uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum.

Bölüm 33

TATE

Bugün, dört yıl önce Blair ile birlikte tatil köyünde geçirdiğim zamana eşdeğer, harika bir gündü.

Üçümüz sabahtan akşama kadar birlikte vakit geçirdik. Evden pek çıkmadık bile. Blair ve ben Nicholas'tan hemen önce kalktık, sonra Blair krep yaptı. Oğlumuzla bahçede top oynadık ve tahmin edileceği gibi Blair, ona o oyuncak kamyonu aldığım için bana çok kızdı. Ama hepsi iyi niyetleydi.

Sonrasında yerel bir kafeye gittik ve Blair ile ben kahvelerimizi yudumlarken Nicholas'ın çikolatalı bir donut'ı sanki ikimizin de hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi iştahla yediğini izledik. Eve dönerken markete gidip ev yapımı pane tavuk parçaları ve peynirli pilav yapmak için gerekli tüm malzemeleri aldım; bu da Nicholas'ın en sevdiği yemeklerden biriydi. Blair de bizim için büyük bir salata hazırladı.

Bu akşam yollarımızı ayırmamız gerekiyordu ama Blair'i bir gece daha benimle burada kalmaya ikna etmiştim. Asıl plan olan Pazar gecesi yerine Pazartesi sabahı birlikte geri dönecektik. Onlarla geçirdiğim bu zaman çok kıymetliydi.

Bulaşıkların sonuncusunu da yerleştirdikten sonra oturma odasına çıktım. Blair, akşam yemeğinden sonra ama Nicholas'ın banyosundan önceki o tembel anlarda kanepede Nicholas'ın yanında kıvrılmıştı. Nicholas yorgun ama uyanıkken, yanında rahatça oturan Khloe'yi okşarken Blair uyuyakalmıştı. Kalbim adeta patlayacak gibiydi.

Ailem.

Bu benim ailemdi—önümde belirene kadar istediğimi hiç bilmediğim aile. Şimdi bunca zamandır onlarsız nasıl yaşadığımı bilmiyordum. Blair'in yanına oturdum ve saçlarını nazikçe öptüm. Kolumu arkasındaki koltuğun arkasına yaslayıp başımı ona doğru eğdim ve bir an için gözlerimi kapattım.

Onlarla her gün birlikte olmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Daha ayrılmadan bile, önümüzdeki haftadan korkuyordum. Taylor'ı seviyordum

ve onu incitmek istemiyordum. Ama bu hafta sonundan sonra, ona gerçeği söylemek için bekleyemeyeceğimizi biliyordum. Bunu yaptıktan sonra işler zor olsa bile, en azından Blair ve Nicholas'la birlikte olabilirdim, onlara olan sevgimi saklamak zorunda kalmazdım.

Gözlerini kırıştırtarak açtı ve bana baktı. "Uyuyakaldığıma inanamıyorum."

Alnından öptüm. "Evet, yoğun bir hafta sonuydu."

Nicholas tren setiyle oynamak için koltuktan kalkınca, fırsatı değerlendirdim. "Taylor'a bunu en kısa zamanda söylemeye ne dersin?"

Yüz ifadesi soldu. "Ne kadar sürede?"

"Öyleyse önümüzdeki birkaç hafta içinde mi?"

Blair başını aşağıya eğdi. "Zaman vermek istediğini sanıyordum?"

"Hafta içi seni ve Nicholas'ı görmeden daha fazla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Ona söylemek için beklemek şoku azaltmayacak. Sanırım sadece bahaneler arıyordum. Annem de aynı şeyi söyledi."

Düşünürken başını yana eğdi. "Tamam, Taylor'ın doğum günü bir hafta sonra. Yani ondan sonraki bir zaman. Onun gününü mahvetmek istemiyorum."

"Anlaştık." Başımı salladım. "Ve ona söyleme aşamasını geçtikten sonra, senin ve Nicholas'ın benimle yaşamanızı istiyorum, ister senin evinde ister benim evimde, nihayetinde ikisinden de daha büyük ve daha iyi bir yerde. Ama sınırlarınıza saygı duymak istiyorum," diye ekledim, kendimi nefes almaya zorlayarak. "Yani hiçbir baskı yok. Sadece ne istediğimi bilmenizi istiyorum. Bu, siz dersteyken veya kendi işlerinizi yaparken ona bakmamı da kolaylaştıracak. Ama eğer bunu istemiyorsanız bana söyleyin." Tekrar durakladım. "Bu senin zamanın, Blair. Nicholas'a tek başına bakmak zorunda kaldığın için kaçırdığın her şeyi yapmanı istiyorum. Çalışma programım esnek. Şu anda önceliğim sensin, tıpkı onun gibi."

Gülümsedi. "Bu bir rüya gibi geliyor, ama senden bu kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum. Seni daha yeni geri kazandım."

Kalbim patlayacak gibiydi. Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. "Pekala, birlikte geçiremediğimiz zamanı telafi etmeye razıyım—yeter ki sen iste, bebeğim. Sadece kendini sıkışmış veya baskı altında hissetmeni istemiyorum. Benimle birlikte olmak istemeni istiyorum. Hala hayatın farklı aşamalarındayız. Hala senin baban olabilecek yaşıyım. Eğer bir gün —"

"Tek istediğim sensin, Tate. Nokta. Bitti."

Sözleri bende öyle etkiler yarattı ki, o an tam olarak harekete geçemiyordum. Nicholas'a baktım, o da gelip kucağıma oturdu. Başını kolumun kıvrımına yasladı ve ben de başının üstünü öptüm. Çok minnettardım. Gözlerimi kapattım ve onu içime çektim. Gözlerimi açtığımda Blair gülümsüyordu.

"Onu çok seviyorum," diye fısıldadım ona. "Ve seni de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

O gece yatağa öyle huzurlu, ertesi gün bizi bekleyen kabustan tamamen habersiz bir şekilde girdik.

Blair ve Nicholas Pazartesi sabahı saat on civarında evden ayrıldılar, ben ise evi temizlemek ve Nicholas'ın çamaşırlarını yıkayıp katlayarak gelecek hafta sonu için hazır hale getirmek üzere evde kaldım.

Tam onun kot pantolonunu düzeltirken bir telefon görüşmesi beni böldü.

"Blair mi?" diye yanıtladım.

Sesi titriyordu. "Tate, bir kaza geçirdik."

Midem alt üst oldu. "Ne? İyi misin?"

"Ambulanstayız. Evimize otuz dakika kala arkadan çarptılar bize." Titreyerek derin bir nefes aldı. "Nicholas bilincini kaybetti. Nefes alıyor ama sanırım beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir."

"Aman Tanrım." Kot pantolon elimden düştü.

"Çocuk oto koltuğundaydı ama kafası aniden öne fırladı ve bir şeye çarptı. Çok korktum."

Oda sanki dönüyordu. Çamaşırhane bölümünden koşarak çıktım ve anahtarlarımı bulmak için acele ettim. "Hemen arabama biniyorum. Onu hangi hastaneye götürüyorlar?"

Hemen cevap vermedi, sonra birisiyle konuştuğunun boğuk sesini duydum.

Sonunda, "Lincoln Memorial," dedi.

Kamyonetime binerken, "Nefes almaya çalış Blair," dedim. "Her şey yoluna girecek. Buna inanmalısın."

"Biliyorum. Sadece korkuyorum." Nefesini verdi. "Sadece buraya gel."

"En kısa sürede orada olacağım. Sizinle telefonda kalmamı ister misiniz?"

"Hayır. Olan bitene dikkat etmem gerekiyor."

"Bana ihtiyacın olursa beni tekrar ara."

Burnunu çekti. "Tamam."

Telefonu kapattığım anda gözlerimden yaşlar süzüldü. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Umarım beni dinliyordur diye dua etmeye başladım. Hayatımda ondan pek bir şey istememiştim, hep kendi başımın çaresine bakmışım. Ama şu anda yardıma ihtiyacım vardı çünkü o küçük çocuğa bir şey olması akıl almazdı.

"Lütfen. Lütfen, bebeğim iyi olsun. Söz veriyorum, hayatımın geri kalanını iyi bir insan, iyi bir baba olmaya çalışarak geçireceğim."

Kalbimde ona karşı çok büyük bir sevgi vardı ve bu sevgiyi ona vermemeyi hayal bile edemezdım. Kendisini seven bir babası olduğunu bile bilmiyordu.

Hastaneye gidiş yolu adeta bir rüya gibiydi ve arabayı park ettiğim anda Blair'e nerede olduğunu sormak için mesaj attım.

Bana çocuk yoğun bakım ünitesinde olduklarını söyledi ve babası olduğumu belirtmemi, aksi takdirde içeri giremeyeceğimi söyledi.

Sonunda odaya vardığımda, tavandaki lambalar neredeyse gözümü kamaştırıyordu. Neler olduğunu görmekte zorlandım. Nicholas'ın etrafı sağlık personeliyle çevriliydi ve Blair yatağın başucunda panik içinde duruyordu, ben de hemen yanına koştum.

Ama oğluma baktığımda içimi bir rahatlama kapladı. Gözleri açıktı, ancak tam olarak odaklanmış değildi.

Blair doktora, "Bu onun babası," dedi.

Doktor bana baktı. "Nicholas'ın hayati belirtileri iyi ve durumu stabil. Küçük çocuklarda, ufak kazalarda bile bilinç kaybı olabiliyor. Onu gözlem altında tutmak için geceyi burada geçireceğiz. Neyse ki araba koltuğundaydı."

"Ona baktığınız için çok teşekkür ederim," dedim Blair'in elini tutarak.

O gittikten sonra, evden çıktığımdan beri ilk defa derin bir nefes aldım.

Blair'i kollarıma aldım. "İyi misin?"

Başını salladı.

Rahatlama hissiyle ağlamaya başladım. En son ne zaman böyle hıçkırma hıçkırma ağladığımı hatırlayamıyordum. Blair'in de yüzünden yaşlar akıyordu. Nicholas'ın yatağının iki yanında oturduk.

"Merhaba oğlum," diye fısıldadım.

"Merhaba," diye yanıtladı uykulu bir sesle.

Elini okşadım. "İyileşeceksin, küçük adam."

Tıpkı o gece banyoda olduğu gibi gözlerimin içine baktı.

Olabileceklerin ağırlığı beni bir kez daha sardı. "Baban seni çok seviyor," dedim. "Baban seni çok seviyor."

Blair'e baktım, ağızından beklenmedik bir şekilde çıkan sözlere vereceği tepkiyi ölçmeyi bekliyordum. Ama bunun yerine, kapı aralığında Blair'in arkasında duran diğer oğlumu gördüm.

Bölüm 34

TATE

Blair, neye baktığımı görmek için döndü.

Bana tekrar baktığında yüzü bembeyaz olmuştu.

Ve sonra Taylor, kapı aralığında belirlediği kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

"Nicholas'la burada kal," dedim Blair'e, peşinden koşarken.

Onu hastanede ararken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Nasıl bu kadar hızlı ortadan kaybolmuştu?

Ana girişin dışında, sonunda Taylor'ı otoparktan aceleyle geçerken gördüm.

Ona yetişmek için koştum. "Taylor, lütfen. Bekle," dedim nefes nefese.

Durdu ve bana bakmak için döndü. Yüzünün rengi solmuştu. "Burada neler olduğunu anlamıyorum," dedi titrek bir sesle. "Ama Nicholas'ı korkutmak istemedim, bu yüzden bağırmandan ya da onu üzecek bir şey yapmadan önce oradan hızla uzaklaştım."

"Lütfen kaçmayın." Nefesimi toplamaya çalıştım. "İzin verin, neler olduğunu açıklayayım."

Şaşkın bir halde başını salladı. "Bunu nasıl açıklayabileceğini hiç anlamıyorum, Theodore."

Theodore. Bana "Baba" diye seslenmeyi bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Ama hayatının büyük bölümünde bana seslendiği isme geri dönmesinden hiç de suçlamıyordum. Şu an benden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Taylor'ın dudağı titredi.

Zavallı oğlum. Seni incitmek hiç niyetim değildi.

Ve işte böylece, birkaç dakika içinde ikinci kez kendimi kaybettim, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. "Biliyorum, şu an kaçmak istiyorsun," dedim ona. "Biliyorum, en kolay şey bu. Ama lütfen bunu açıklamama izin ver."

Birkaç dakika boyunca karşılıklı durduk, yakındaki otoyolda hızla geçen arabaların sesi tek duyulan sestti.

Sürekli başını sallıyordu. "Anlamıyorum."

"Taylor..."

Başını kaldırdı. "Düğünümünden beri onunla ilişki yaşıyorsun, öyle mi?"

Kahretsin. Yanlış sonuca varmıştı. Blair ve Nicholas'la evcilik oynadığını sanıyordu. Başımı salladım. Başka ne düşünebilirdi ki? Gerçek çok uzak bir ihtimaldi.

"Taylor, hayır. Öyle değil." Yutkundum. "Bendim. Blair'in tatil köyünde tanıştığı adam bendim. Biz... birbirimizi tanımıyorduk." Gözlerinin içine baktım. "Ben Nicholas'ın babasıyım."

Yüzünde inanılmaz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?"

"Ben Nicholas'ın biyolojik babasıyım," dedim tekrar.

"Aman Tanrım." Bir an sonra tekrarladı: "Aman Tanrım."

Taylor bir adım geri çekildi ve ben de onu kaybetmemek için aynı sayıda adım ileri attım.

Kendimi zorlayarak devam ettim. "O zamanlar ikimizden birinin diğerinin seninle bir bağlantısı olduğunu bilmiyorduk. Sonra, bildiğin gibi, onunla iletişimimiz koptu. Her şeyi ancak senin düğününde, beni onunla tanıştırdığın anda anladık. Onu o zamandan beri görmemiştim ve Nicholas'ın varlığından bile haberim yoktu."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Adamın adının Tate olduğunu söyledi."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tate, askerdeyken aldığım bir takma ad. Yeni biriyle tanıştığımda kullandığım isim bu."

"Ona sahte bir isim mi verdin?"

"Bu sahte bir isim değil," diye ısrar ettim. "Birkaç yıldır Tate adını kullanıyorum. Leah bile beni Tate olarak tanıyordu. Bu bir—"

"Midem bulanıyor." Karnını tutarak, tiksiniş bir ifadeyle baktı.

Acaba gerçekten de bu otoparkın ortasında kusacak mı diye düşündüm. "Seni suçlamıyorum evlat. Her türlü hakkın var..."

"Bana 'oğlum' deme." Başını salladı. "Şimdi bunun zamanı değil."

"Tamam..." diye yutkundum, kalbimin yavaş yavaş kırıldığını hissederek.

Uzun ve gergin bir sessizlik yaşandı.

"Ondan nasıl böyle faydalanabilirsin ki?" diye tükürdü sonunda.

“Yemin ederim, öyle bir şey yapmadım. Onunla aramızda gerçek bir bağ oluştu. Yaş farkına rağmen, daha önce hiç kimseyle hissetmediğim bir şeydi. Biliyorum, seninle bu konuda konuştu. Eminim tanıştığı adamlar işlerin nasıl gittiğini sana anlatmıştır?”

“Evet, doğru. Bana tanıştığı ve onu manipüle eden adamdan bahsetti.”

Kaşlarım çatıldı. "Öyle bir şey söylemedi."

“Hayır, öyle demedi ama benim görüşüm hep buydu – ya da akıllı herhangi birinin görüşü. Blair, istismar edildiğinin farkına varamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Ona fikrimi söyleyerek işleri daha da kötüleştirmek istemedim. Özellikle de hamile olduğunu öğrendikten sonra. Ona yaşlı bir adam tarafından manipüle edildiğini düşündüğümü söylemek yardımcı olmazdı. Ama şimdi senin olduğunu bildiğime göre?” Nefesini verdi. “İlk görüşüm daha da mantıklı geliyor.”

Her kelime bir öncekinden daha çok acıyordu ama denemeye devam etmeliydim. "Onu asla aldatmadım, Taylor," diye sesimi yükselttim, onun bu durumu farklı bir açıdan görmesini umuyordum. "Blair ile tanıştık ve başlangıçta ona direnmeye çalıştım. Ama sonra birlikte harika birkaç gün geçirdik. Güvenli davrandığımı düşündüm..." Tereddüt ettim. "Hayatını mahvetmek istemedim, bu yüzden o ayrıldığında yollarımızı ayırmamızı önerdim."

"Onun hayatını mahvetmek istemedin, ama yine de mahvettin. Bu konuda oldukça iyisin."

Gözlerimi kapattım. Aman Tanrım, bu çok acıttı. Ama sorun değil. Öfkesini dışa vurması gerekiyor. Ben buna dayanabilirim.

Bu durum ne kadar korkunç olsa da, aynı zamanda büyük bir rahatlamaydı. Çünkü alternatif olan, onu karanlıkta bırakmak da korkunçtu ve artık bu büyük sırrı saklamak zorunda değildim. Artık Nicholas'ı gizlice sevmek zorunda değildim.

İç çektim. “Beni en kötü şekilde düşünmene kızmıyorum. Ama zamanla, bu durumun sandığın gibi olmadığını göreceksin. Onu seviyorum, Taylor. Ve o da beni seviyor. Bunu duymak şok edici biliyorum, ama gerçek bu. Blair ve ben birbirimizi asla unutamadık. Ve şimdi Nicholas hakkında bilgi sahibi olduğuma göre, tek istediğim senin için olamadığım türden bir baba olmak. Küçükken daha iyi bir baba olmak için daha çok çaba göstermediğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama yine de onun için doğru olanı yapma şansım var.”

Başını salladı. "Bana söylemeyi hiç düşündün mü?"

“Elbette.” Gözlerinin içine dosdoğru baktım. “Bunu bilmen gerekiyor. Düğününüze veya balayınıza bu haberi vermek istemedik. Blair ile seninle konuşmak için en uygun zamanı tartışıyorduk. Doğum gününden birkaç hafta sonra söylemeyi planlıyorduk. Blair'e sorabilirsin. Bu olay yaşanmadan önce buna karar vermiştik. Bunu böyle öğrenmeni asla istemedim.”

Taylor uzun süre otoparkın karşısına doğru dalgın dalgın baktıktan sonra sonunda bana döndü ve mırıldandı, "Nicholas nasıl? İyi görünüyor..."

Başımı salladım. "İyileşecek. Gece boyunca gözlem altında tutacaklar. Kazayı nasıl öğrendiniz?"

“Acil tıp teknisyenlerinden biri arkadaşım. Blair'i sadece birkaç kez görmüş olmasına rağmen tanıdı. Blair muhtemelen onu hatırlamıyordu. Ama beni aradı.” Taylor öfkeyle güldü. “Biliyor musun, en çılgın şey ne biliyor musun? Hastaneye babası olduğumu söyledim ki onu görmeme izin versinler. Amcasının uçağa binmeyeceğinden endişelendim. Bu ne biçim bir ironi?”

Göğsüm sıkıştı. "Çok üzgünüm, Taylor."

“Gitmem gerek.” Şakaklarını ovuşturdu. “Şu an bunu yapamam.”

"Eğer üzgünsen lütfen o arabaya binme." Onun kaza yapma ihtimali beni dehşete düşürdü.

“Yapmak zorundayım. Artık burada kalamam.”

Taylor arabasına doğru yürürken ben de sessizce onu takip ettim. Kapıyı açıp sertçe kapattıktan sonra motoru çalıştırdı. Birkaç adım geri çekildim ama o hızla uzaklaşırken aynı yerde durdum.

Hastaneye ve çocuk yoğun bakım ünitesine geri dönerken, sanki ruhumun bir parçasını kaybetmiş gibi hissettim.

Tekrar ortaya çıktığımda Blair'in gözleri korku doluydu. Yüzümü inceledi. "Biliyor mu?"

Başımı sallarken dudağım titredi.

Gözlerini kapattı.

Nasıl geçtiğini sormasına gerek kalmadı.

Yüzüme bir bakış yetti.

Bölüm 35

BLAIR

Kazadan bir hafta sonra, en azından Nicholas için işler neredeyse normale dönmüştü.

Geri kalan her şeye gelince? Eh, tahmin ettiğimiz kadar kötüydü.

Hastanedeki olaydan sonraki gün onu aradığımda Taylor benimle konuşmayı reddetti. Telefonu açmıştı ama anladığı kadarıyla gerekli olan bir konuşma için henüz hazır olmadığını söyledi. Daha güçlü olamadığı için özür diledi ve Tate'e de onu aramaması gerektiğini söylememi istedi. Konuşmaya hazır olduğunda bizimle iletişime geçeceğini söyledi.

Bu yüzden ona zaman vermekten ve sonunda durumu tartışmaya ve kabullenmeye hazır olacağını ummaktan başka çaremiz yoktu.

Tate, Taylor'ın haberdar olmasına ilk başta rahatladığını, ancak Taylor'ın aramadığı her geçen gün daha da üzüldüğünü söyledi. Örneğin, bu akşam Nicholas uyuduktan sonra, Tate'i kanepede oturmuş, telefonundan Taylor'ın bebeklik fotoğraflarına bakarken buldum. Tate neredeyse her gece orada kalıyordu.

"Hey," dedim yanına oturarak. "Nereye gittiğini merak ediyordum."

"Hey, güzelim..." Kısa bir an başını kaldırdı, sonra bakışlarını Taylor'ın görüntülerine çevirdi. "Onun beni sevmesini sağlamak için çok uzun zamandır uğraşıyorum. Ama sanırım en iyi ihtimalle benden nefret etmemesi. Çaresiz kaldığınızda nelere razı olabileceğiniz inanılmaz." Tate telefonunu kenara koydu. "Onu aramayı denemeli miyim sence?"

Canım acıdı ama başımı salladım. "Zaman istediğini açıkça belirtti. Bence istediğini vermeli ve onu zorlamamalıyız."

Tate iç çekti. "Tamam. Evet. Haklısın." Başını salladı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Kolunu okşadım. "Oğlunu çok sevdiğini ve bu belirsizliğe katlanamadığını düşünüyordun. Her şeyi düzeltmek istiyorsun. Anlıyorum."

Elimi tuttu. "Şey, her şey ters giderse, hâlâ sen ve Nicholas varsınız. Bunun için her gün şükrediyorum."

Tate ve ben hâlâ Nicholas'a her şeyi açıklamamıştık ve hastanede onun yanında söylediklerimizi anlamış olması da pek olası görünmüyordu. Ama artık bizi durduracak hiçbir şey kalmamıştı...

Tate'e, "Şöyle düşünüyordum," dedim. "Belki de Nicholas kazadan kurtulduğuna göre ona kim olduğunu söylemeliyiz."

Gözlerinde bir umut ışığı belirdi. "Sence hazır mı?"

"Evet."

Başını salladı. "Pekala. Ama eğer sizin için de uygunsa, duruma göre hareket etmek istiyorum. Belirli bir zamanda ona sürpriz yapmak istemiyorum. Kendi ruh haline bağlı olarak, doğru hissettiğim anda, kendiliğinden yapmak istiyorum."

"Pekala. Bu mantıklı."

Gözlerini kapattı ve başını geriye doğru eğdi.

Vücudundaki gerginliği gidermeyi çok istiyordum. "Yere otur," diye emrettim.

"Neden?"

"Sadece yap."

Tate kanepeden kalkıp halının üzerine oturdu. Ben de onun arkasına, kanepeye oturdum ve bacaklarımı iki yanına koydum.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" Boynunun arkasını okşarken, kahkahasının kısık sesi ellerimde titreşti.

"Sana masaj yapıyorum."

"Sana biraz anlayış göstermem gerektiğini düşünmüştüm."

"Sana söyledim, ara vermek istemiyorum. Son dört yılı seni özleyerek geçirdim. Şimdi birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyorum." Parmaklarımı kaslarına daha da derine batırdım. "Şimdi derin bir nefes al ve rahatla."

"Gerçekleşmiş bir rüyasın," diye tısladı. "Sorun şu ki, bana böyle dokunduğunda sadece rahatlamamı sağlamıyorsun. İçine gömülmek istiyorum."

Bacaklarımın arasındaki kasların gerildiğini hissettim. "Aynı şeyleri istiyor olmamız iyi."

Kendi kendine inledi. Omuzlarını ovarken eğilip başının tepesini öptüm.

"Seni hak etmiyorum, Blair," dedi.

"Evet, öyle."

Derin bir iç çekti, gerginliği biraz azalmış gibiydi. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Bu kadar zor bir durumda bile, senin yanımda olman büyük bir şans."

Avuçlarımı yavaşça sırtının üst kısmında gezdirdim. "Taylor şu anda ne düşünürse düşünsün, ben gerçeği biliyorum. Sen iyi bir adamsın, Tate Delaney. Bu konuda sonuna kadar savunacağım. Hatalarından ders aldın ve önem verdiğin insanlara sevgi göstermekten başka bir şey istemiyorsun. Birbirinizi özgürce ve doğal bir şekilde sevmek asla bir günah ya da pişman olunacak bir şey olmayacak. Taylor'ın fikrini değiştireceğine dair umutlu olmaya çalışıyorum. Ama herhangi bir nedenle fikrini değiştirmezse, bil ki seni görüyorum. Ve Nicholas'ın babası olduğun için çok mutluyum." Bir anlığına masajı durdurdum. "Bazen hala sabahları uyandığımda seni kaybetmiş gibi hissediyorum. Bir an için dört yıl önce olduğunu düşünüyorum. Uzun zamandır, gözlerimi açtığımda beni ilk vuran şey o korku duygusuydu. Ama şimdi? Gerçeği fark ettiğimde coşku başlıyor."

Elini geriye uzattı ve benimkinin üzerine koydu. "Seni çok seviyorum, Blair."

Arkasından yaklaşıp yere uzanmış halde üzerine oturdum. "Ben de seni seviyorum." Onu öptüm, bacaklarımın arasında ereksiyonunun büyüdüğünü hissettim.

"Senin bebeğinin babası olduğum için çok mutluyum," dedi dudaklarımın üzerinden.

"Sana hiç anlatmadığım komik bir hikaye var..." diye kıkırdadım.

Başını kaldırıp sırtıttı. "Ne?"

"Yani, eski sevgilim Daniel'ı hatırlıyorsun, hani tanıştığımızda beni kalbim kırık bir halde terk eden kişi?"

"Elbette. O herifi asla unutmayacağım."

"Aslında bana ikinci bir şans istemek için geri geldi."

Tate kaskatı kesildi. "Gerçekten mi..."

"Bir gece aradı ve yanıma gelip benimle konuşup konuşamayacağını sordu."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Onun buraya gelmesine izin mi verdin?"

Başımı salladım.

Tate'in gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

Bunu düşününce bile güldüm. "Sekiz aylık hamileliğimin o kocaman karnıyla sevinçle kapıyı açtım."

Ağzı açık kaldı. "Yok artık!"

"Evet. Bu yüzden gelmesine izin verdim. Onun çok şaşıracağını biliyordum. Yüzündeki ifadenin her saniyesinin tadını çıkardım."

"Aman Tanrım. Ona ne söyledin?"

"Ona apaçık gerçeği söyledim: Tatilde benden yaşça büyük bir adamla tanıştığımı ve ondan hamile kaldığımı anlattım."

"Kesinlikle çok korkmuştur."

"yle görünüyordu," diye kıkırdadım.

"Bundan sonra ne oldu?"

"Kısa süre sonra gitti ve onu bir daha hiç görmedim." Omuz silktim.

"Ama ondan intikam almak için bundan daha iyi bir yol planlayamazdım."

Tate kıkırdadı. "Rica ederim."

Bölüm 36

TATE

Bir ay sonra, Blair ve ben beklenmedik bir şekilde yeni evimize taşındık.

Blair'in evinin bulunduğu bölgeye yakın ve bütçemize uygun bir ev arıyorduk, böylece Nicholas yeni bir ortama alışmak zorunda kalmayacaktı. Ayrıca, daha önce olduğu gibi ailemize mümkün olduğunca yakın kalmak istiyorduk. Taylor ile ilgili her şey hâlâ belirsiz olsa da, ondan uzak kalmak istemiyordum. Hâlâ bu durumu atlatıp bir gün yakınlaşabileceğimize dair umudumu koruyordum.

Bu kadar çabuk taşınmayı planlamamıştık, ancak aradığımız her şeye sahip bir kolonyal tarzı ev satışa çıktı: Nicholas ve Khloe için büyük, çitlerle çevrili bir bahçe, kış aylarında kamyonetim ve Blair'in SUV'si için büyük bir garaj ve Blair için, ısrar ettiğim bir ofis. Evde, ders çalışabileceği veya sadece yalnız kalabileceği, kendi başına kalabileceği sessiz bir alana ihtiyacı vardı. Mülk müsait hale geldiğinde, sahiplerinin reddedemeyeceği bir teklif yaptık. Ve ev zaten boş olduğu için, taşınmamızın önünde hiçbir engel yoktu.

Blair'in kiraladığı evin kira sözleşmesinin bitimine hala biraz zaman vardı, bu yüzden eşyalarının çoğu hala oradaydı. Biz de eşyaları kendi tempomuzda, gelişigüzel bir şekilde taşıyorduk, ancak artık resmen yeni evde uyuyorduk.

Bu akşam, akşam yemeğinden sonra üçümüz yeni oturma odamızda, şöminenin başında vakit geçiriyorduk. Bu evin bir diğer güzel özelliği de şöminesi olmasıydı.

Telefonumda gezinirken, annemin yakın zamanda gönderdiği eski bir fotoğrafımı buldum. Fotoğrafta, Nicholas'ın şimdiki yaşıyla aynı yaşıyordum.

Telefonu oğluma doğru çevirdim. "Kimsiniz?"

Fotoğrafa baktı, sonra tekrar bana baktı. "Nicholas."

Blair ve ben birbirimize döndük ve gülümsedik.

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?" diye meydan okudum.

Başını salladı.

"O Nicholas değil," dedim ona. "O benim."

Başını salladı. "Hayırrr."

"Evet." Kendimi işaret ettim. "Benim."

"Bu Bay T değil." Tekrar başını salladı. "Bu Nicholas."

"Şimdiki halim bu değil, ama senin yaşındayken böyleydim."

Fotoğrafı birkaç saniye inceledi, sonra başını kaldırıp adeta ruhuma baktı.

Blair'e şöyle bir baktım ve fısıldadım, "Şimdi mi?"

Başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Derin bir nefes aldım. "Bana benziyorsun çünkü ben senin babanım, Nicholas." Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi okunması zordu. Uzun bir süre boyunca bir fotoğrafa, bir de bana baktı.

"Söylediklerimi anladın mı?" diye sordum.

Başını salladı.

"Seni bulmak çok zaman aldı. Ama ben senin babanım. Ve sen de benim oğlumsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Tekrar başını salladı.

"Bu, sen doğmadan önce iki kişinin seni yarattığı anlamına gelir. Biri annen, diğeri de bendim."

Blair'e bakarken yüzünde endişe belirdi. "Annem hâlâ benim annem mi?"

"Evet," diye onu temin ettim. "Annem hâlâ senin annen."

Blair elini uzatarak nazikçe başını okşadı. "Elbette, hâlâ senin annenim."

Nicholas bir an düşündü. "Annem benim annem..." Bana döndü. "Ve sen de benim babamsın."

"Evet. Bu yüzden bana benziyorsun. Ve bu yüzden seni ilk gördüğüm anda, sen beni tanımadan önce bile sana aşık oldum."

Uzun bir sessizlik anından sonra başını salladı. "Tamam."

"Öyle mi? Senin için sorun değil mi?" Ona gülümsedim. "Yani, artık bana Bay T demene gerek yok. İstersen bana Baba diyebilirsin."

"Babacığım..."

"Evet."

"Baba," diye tekrarladı.

"Evet." Eğilip onu öptüm. "Baban seni çok seviyor ve her zaman burada olacağım, tamam mı?"

"Tamam." diye sırttı.

"Sana sarılabilir miyim?"

Başını salladı ve kollarını bana doladı. Onu içime çektim. Bu konuşmanın başka bir boyutu daha olduğunu fark ettim; tanıdığı Taylor Amca'nın aslında kardeşi olduğunu açıklamak gerekiyordu. Ama bu bugün için fazla ağır bir konuydu. Ayrıca, bu durumu nasıl ele almak istediği konusunda Taylor'ın da rehberliğine ihtiyacım olacaktı.

Geri çekilip Nicholas'a baktım ve o da çok tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Baba?"

"Evet?"

"Skittles alabilir miyim?"

"Elbette."

"Seni manipüle ediyor." Blair güldü. "Ona yarına kadar daha fazla alamayacağını söyledim."

"Şimdiden babanı canlandırıyorsun, değil mi?"

Kıkırdadı. Ve o an için her şey yolundaydı.

Ertesi gün, anne babalarımızı yeni eve pazar kahvaltısına davet ettik. Blair'in anne babasıyla daha önce vakit geçirmiştik ve o da benimkilerle birkaç kez tanışmıştı, ama bu, anne babalarımızın birbirleriyle ilk tanışmasıydı. Nicholas'a benden bahsettiğimizi onlara söyledik, böylece bana garip bir şekilde Bay T. diye hitap etmek zorunda kalmayacaklardı.

"Nicholas, sana her baktığımda babanı küçük bir çocukken görüyorum," dedi annem yemeğimizi bitirirken.

Nicholas utangaç bir gülümseme sundu.

Blair'in annesi, "Taylor'ın fikri değişti mi acaba?" diye sordu.

Blair başını salladı. "Henüz değil." Elime uzandı. "Ama umudumuzu koruyoruz."

Yemek salonunda garip bir sessizlik çöktü ve sinirlerim gerildi. Masayı toplamaya başlarken, Blair'in babası arka tarafa doğru gitti. Onunla konuşmak için muhtemelen tek şansım olduğunu fark ettim.

Dışarı adımımı atarken arkasından seslendim: "Hey, Bay Moynihan. Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Kendi yaşıtınız olan bir adama 'bay' diye hitap etmeniz biraz garip değil mi?" Kaşını kaldırdı.

"Aslında öyle."

“Sadece şaka yapıyorum.” Göz kırptı. “Bana Craig de.”

“Craig. Teşekkür ederim.”

Çenesini kaldırdı. "Ne haber?"

Derin bir nefes aldım.

İşte başlıyoruz.

“Blair ile olan ilişkimin onaylanması benim için önemli. Bunun ikiyüzlülük gibi geldiğini biliyorum, ama eğer bir kızım olsaydı, Blair'in kendini içinde bulduğu duruma onu sokan adamı öldürmek isterdim sanırım. Bunun bu şekilde gerçekleşmiş olmasıyla, aynı durumda benim kızım olsaydı kendimi iyi hissetmeyeceğim gerçeğini bağdaştırmakta zorlanıyorum. Bu yüzden, benim hakkımda ne düşündüğünüzü ancak tahmin edebiliyorum.”

Gülerek, “Sanırım şu anda ortak noktamız, çocuklarımızın aldığı kararlar üzerinde çok az kontrolümüzün olduğunu fark etmemiz. Tıpkı Taylor'ın bu duruma verdiği tepkiyi kontrol edemediğin gibi, ben de Blair'i, özellikle de reşit olduktan sonra, hiçbir zaman kontrol edemedim.” dedi. Craig omuz silkti. “Yalan söylemeyeceğim. İlk başta muhtemelen korktuğun her tepkiyi verdim. Seni öldürmek istedim. Karşımda durup da en azından seni dövmek istemeyeceğimi hiç düşünmemiştim.”

Yutkundum ve devam etmesine izin verdim.

“Ama gerçek şu ki, seni dövmek istemiyorum. Blair, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Senin hakkında sadece harika şeyler söylüyor ve bu, senin hayatında bir daha asla görünmeyecek bir hayalet olduğunu düşündüğümüz zaman bile böyleydi.” Duraksadı. “Ayrıca torunumun babasıdır. Bu yüzden buna saygı duymalıyım. Kızım ile olan ilişkinin önüne geçmek gibi bir niyetim yok.”

"Bunu gerçekten çok takdir ediyorum." Rahatlamış bir nefes verdim. "Öyleyse size bir şey sormak istiyorum."

Başını bir kez salladı. "Pekala."

“Ne zaman bilmiyorum ama Blair’e evlenme teklifi etmeyi planlıyorum. Umarım senin de onayını alırım.” Yutkundum.

Craig bir an gökyüzüne baktı. “Bak, eğer seninle ilgili en büyük sorunum yaşınsa, bu kızımın mutluluğunu gölgelemek için yeterli bir sebep değil. Eğer onu iddia ettiğin kadar çok seviyorsan ve o da seni bildiğim kadar çok seviyorsa, o zaman evet. Sana onayımı veriyorum.”

Derin bir nefes daha verdim. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam." Gergin bir şekilde güldüm.

"Bununla ilgili tepkinizi kabus gibi gördüm."

"Korkularınızın tamamen yersiz olduğunu söyleyemem." Bana uyarıcı bir bakış attı. "Hayatta olduğunuz sürece, hata yapma şansınız hala var. Ve eğer bu olursa, benimle uğraşmak zorunda kalacaksınız. Bu arada, eğer siz ve kızım bir çocuk daha sahibi olursanız, umarım kız olur." Craig sırtıttı. "Biliyorsun, böylece bir gün kendi kızın üzerinde ne kadar az kontrolünüz olduğunu ilk elden gördüğünüzde arkama yaslanıp gülebilirim."

Harika. Düşüncesi bile beni ürpertti. "İyi dilekleriniz için teşekkür ederim." Dişlerimi sıktım ve gülümsedim.

Omuzuma şakayla karışık bir şekilde vurdu. "Memnuniyetle."

Bölüm 37

BLAIR

Tate bir sabah iş yerine gitmek üzere evden çıkmıştı ki kapı çalındı.

Bir şey unuttuğu için geri döndüğünü varsayarak, başımı sallayarak kapıyı açtım. "Bir şey unutacağınızı biliyordum. Ben—"

Ama Tate değildi. Kalbim sıkıştı. "Taylor..."

Ellerini ceplerine soktu ve mırıldandı, "Hey."

Kenara çekildim. "İçeri gelin."

Ayakkabılarını paspasa sildi. "Teşekkür ederim."

Eskiden ziyarete geldiğinde hissettiği rahatlık artık yoktu. Bu Taylor temkinli ve şüpheliydi.

"O burada değil," dedim ona, Tate'i işe gitmeden önce yakalamayı kastettiğini varsayarak.

"Biliyorum. Seninle yalnız konuşabilmek için onun gitmesini bekledim. Şu an yapabileceğim tek şey bu."

"Pekala." Sempatik bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Size bir kahve yapayım mı? Nane aromalı krema var. Biliyorum, onu seversiniz."

"Bu harika olurdu." Koltuğa oturdu. "Teşekkür ederim."

"Hemen dönecek."

Mutfağa gidip kahvesini hazırlarken, durum hakkında çok düşündüm. Tate, Taylor'ın onunla iletişime geçmesini çok istiyordu. Ve şimdi geçmişti, ama özellikle ondan kaçınarak. Ah. En azından bu doğru yönde atılmış küçük bir adımdı.

Salona geri döndüm ve ona dumanı tüten bir fincan kahve uzattım. Biraz da krem şanti eklemiştim.

"Buna çok ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim." Bir yudum aldı, sonra bardağı sehpanın üzerine koydu. "İletişime geçmemin bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim."

Kanepenin diğer ucuna oturdum. "Lütfen. Özür dilemenize gerek yok. Burada olduğunuz için çok mutluyum."

"Bu konu hakkında konuşabilmem için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Kendimi uzun bir monologa dalmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Söylemek istediğim çok şey vardı ama öncelikleri belirlemeye çalıştım. “Biliyorsun, seni asla incitmek istemedim, değil mi? Onunla tanıştığım da baban olduğunu bilmiyordum ve düğününde gerçeği öğrendiğim andan itibaren seni korumaya ve sana söylemek için en uygun zamanı belirlemeye çalışıyordum. Bunu böyle öğrendiğin için çok üzgünüm. Ben—”

“Beni incitmek istemediğini biliyorum, Blair.” Başını salladı. “Keşke senin adına mutlu olabilseydim. Benim herhangi bir şeye vereceğim tepkiden endişe etmeden hayatının tadını çıkarmayı hak ediyorsun.”

“Mutluyum. Gerçekten. Hayatımdan hiç bu kadar keyif almamıştım. Bunun babanızla ilgili olduğu için duyması zor olabilir, biliyorum. Ama gerçek bu.”

Yutkundu ve etrafına bakındı. "Nicholas nerede?"

"Uyuyor. Onu uyandırmamı ister misin?"

Taylor başını salladı. "Hayır, elbette ki hayır."

“Pekala.” Avuçlarımı uyluklarıma sürdüm. “Juliana nasıl?”

"O çok iyi. Benim zihinsel sorunlarımla başa çıkıyor. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Onu bulduğunuza sevindim."

Başını salladı ve yere baktı.

“Baban seni incittiği için kendini çok suçluyor,” dedim sonunda. “Onunla konuşmaya hazır olmadığını biliyorum, ama her şeyden çok senin için endişelendiğini bilmeni istiyorum. Gerçeği öğrendiğinden beri eskisi gibi değil.”

Taylor şakaklarını ovuşturdu. "Bunun beni neden bu kadar incittiğini anlamaya çalışıyorum. İkinizin de birbirinizin benimle olan bağlantısını bilmediğini anlıyorum. Bilerek bana zarar vermeyeceğinize inanıyorum. Ama onun senden faydalanmasını aklım almıyor."

Başımı salladım. “Çok açık konuşacağım... Tatil köyünde birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir bölümünde, benim yaklaşma girişimlerime direnmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Kimseyi ‘istismar etmedi’. Bunu sana daha önce, ikimiz de onun kim olduğunu bilmediğimiz zamanlarda da açıklamıştım. Tanıştığım ve aşık olduğum adamın senin baban olduğu ortaya çıktı diye durum değişmiyor.”

Başını salladı ve bir an pencereden dışarı baktı, sözlerimi düşünüyor gibiydi.

"Bak Taylor, biliyorum gençtim ve belki biraz da safdım. Ama o zamandan beri çok büyüdüm. Şimdi geçmişe bakmanın avantajına sahibim. Ve senin incinmen dışında, durumla ilgili değiştireceğim hiçbir şey yok. Tate'i şimdi o zamankinden daha çok seviyorum. Ve hayalim, bir gün bunu kabul edip bizim için mutlu olman."

Bana döndü. "Oraya ulaşmak istiyorum. Babamla sorunlarım olsa bile, en azından sana o kabulü borçluyum. Söz veriyorum deneyeceğim." Başını salladı. "Henüz tam olarak orada değilim."

"Sorun değil. Bizi anlamaya açık olduğun sürece. Hemen bir mucize beklemiyorum." İç çektim. "Seni özledim."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Aynı." dedi.

"Aramızdaki bu garip durum... tuhaf hissettiriyor." Saçlarıma doğru bir nefes üfledim. "Seni... sarsmak istiyorum." Gülümsedim.

Hafif bir hüzün izi hala belirgin olsa da, kıkırdadı.

Nicholas'ın yatak odasının kapısı açıldı ve gözlerini ovuşturarak sendeleyerek dışarı çıktı. "Taylor Amca!"

"Hey, dostum." Nicholas yanına doğru yürürken Taylor kollarını açtı.

Taylor oğluma kollarını dolarken gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini açtığı anda kızarmış olduklarını gördüm.

"Seni özledim," dedi Nicholas'a.

"Aruba'ya geri döndün mü?" diye sordu oğlum.

"Hayır dostum. Sadece... bir süredir uğrayamadım. Ama seni görmeden daha fazla kalmak istemedim."

"Bana hediye getirdin mi?"

"Aslında, yaptım." Taylor cebine uzandı ve küçük kırmızı bir kamyonet çıkardı.

Nicholas'ın yüzü aydınlandı. "Bir kamyon!"

"Biliyor muydun, neredeyse senin yaşındayken sahip olduğum tüm oyuncak arabaları saklamıştım? Bu kamyon tek örnek. Artık bulamazsın. Kamyonları ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Taylor gözlerini silerken Nicholas ona bakmaya devam etti.

Gözlerim yaşarmaya başladı. "Ne dersin Nicholas?"

"Teşekkür ederim, Taylor Amca."

"Rica ederim dostum."

Nicholas yeni oyuncağıyla oynamaya koşup gittikten sonra, "Bu gerçekten harika bir hediye idi," dedim ona. "Eski Hot Wheels koleksiyonunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Evet, artık bayrağı devretme zamanı geldi."

Bu beni çok mutlu etti. Tek çocuk olarak, Nicholas'ın büyük bir ağabeyi olması beni çok sevindirdi. "Ona karşı bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim."

"Şimdi onunla daha da yakınlaşmak için daha da fazla nedenim var, değil mi?"

Sesimi alçalttım. "Ona senin de Tate'in oğlu olduğunu söylemedik. Hazır olduğundan emin olmak istedik."

Başını salladı. "Bunu bilmesini istiyorum." Taylor bir an düşündü. "Artık babamın onun babası olduğunu anlıyor mu?"

"Bunu ancak yakın zamanda açıkladık. Hastanede neler hatırladığından emin değildik. Artık birbirlerine çok yakınlaştılar. Özellikle kazadan sonra Tate'in sadece bilmesini istiyordu."

Taylor bardağına baktı. "Nicholas'ın benim sahip olamadığım şeye sahip olacağı için mutluyum. Daha azını hak etmiyor." İçini çekti. "İlk başta öyle görünmeyebilir ama babasını bulduğu için mutluyum."

Yine de üzgündüm, ama gülümsedim. "Yıllar boyunca dostluğunuz benim için çok şey ifade etti. Kararlarım yüzünden mutsuz olmanızı görmek beni üzüyor."

Ayağa kalktı ve elindeki kupayla mutfağa doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. "Her şey yoluna girecek. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Acaba eskisi gibi bir dostluğumuz olacak mı?"

"Her şeyin tamamen aynı olup olmayacağını bilmiyorum. Bu işin doğası gereği böyle. Ama beni arkadaş olarak kaybetmedin. Ve asla da kaybetmeyeceksin."

Başımı salladım. "Eğer ben seni arkadaş olarak kaybetmediysem, Tate de seni evlat olarak kaybetmemeli. O da benden daha suçlu değil."

Taylor içini çekti. "Mantıksal olarak anlıyorum. Sadece... bana karşı sabırlı olun. Elimden geleni yapıyorum. Önünüzde gereken işi yapmamış olsam bile, elimden geleni yapıyorum."

"Bu adil." diye hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Nicholas'a veda etmek için içeri girdi ve sonra kapıya yöneldi.

"Tate'e uğradığınızı söyleyebilir miyim?"

Taylor kapıyı açıp eşikte durdu. "Evet. Yapabilirsin."

"Ona iletmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

Taylor başını salladı. "Hayır."

“Pekala,” diye iç çektim.

Kaldırımında birkaç adım attı, sonra durdu. Bir an sonra Taylor arkasına döndü. "Aslında... Ona dede olacağını söyle."

Bölüm 38

TATE

"Aferin evlat!"

Nicholas az önce bana doğru oldukça etkileyici bir güç ve yönle bir futbol topu fırlattı.

"Şöyle tutmaya çalış, tamam mı?" diyerek topu elimde nasıl doğru şekilde tutacağımı gösterdim.

Topu karşılıklı atma alıştırmalarına devam ederken, arkamdan bir ses duydum.

"Bir kişi daha için yer var mı?"

Arkamı döndüğümde Taylor'ı orada dururken buldum ve donakaldım. Blair'in bana onun ziyaretine geleceğini söylediğinden beri tam iki ay geçmişti. Onu ne zaman tekrar göreceğimden emin değildim.

Duygulanıp boğazım düğümlendi ve henüz söyleyecek söz bulamamıştım ki Nicholas ona doğru koştu.

"Taylor Amca!"

Taylor diz çöktü. "Hey, dostum." Saçlarını okşadı.

Nicholas ona baktı. "Bizimle oynamak ister misin?"

Taylor ayağa kalktı. "Elbette, evet."

Yüzümü hafifçe bükerek topu Taylor'a attım. O da topu Nicholas'a attı, o da bana atmaya çalıştı. Yarım saate yakın bir süre boyunca sessizce oynadık ve bahçede hafif bir esinti esti. Anı bozmamak için tek kelime etmeye cesaret edemedim. Sadece bu anın sonsuza dek sürmesini istedim.

Pencereden baktığımda Blair bizi izliyordu. Hafifçe gülümsedi ve sanırım o da benim hiçbir şey söylemememle aynı sebeple dışarı çıkmamayı tercih etmişti. İkimiz de huzuru bozmak istemiyorduk.

Nicholas oyundan sıkılınca, sonunda Taylor'a dönüp, "Biraz daha kalabilir misin?" dedim.

Ellerini ceplerine soktu ve başını salladı.

"Bana hediye getirdin mi, Taylor Amca?" diye sordu Nicholas.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hiç de şımarık değil," diye takıldım.

Taylor ceketinin cebinden küçük kırmızı bir araba çıkardı.

"Yaşasın!" dedi Nicholas, onu alıp koşarak uzaklaşırken.

"Bu arabayı tanıyorum," dedim.

Taylor başını salladı. "Bunu bana sen verdin."

"Bunlar senin küçükken en sevdiğin şeylerdi. O zamanlar seninle nasıl iletişim kuracağımı bilemedim ve senin sevdiğinden emin olduğum tek şeyler bunlardı. Bu yüzden onlardan çok fazla gönderdim."

"Onları Nicholas'a vermeye karar verdim," dedi. "Artık onlara ihtiyacım yok. Ve o onları çok seviyor. Sadece hepsini birden vermemeye, zamana yaymaya çalışıyorum."

Nicholas arabayı annesine göstermek için içeri götürdü ve bizi yalnız bıraktı.

"Nasılsın?" diye sordum Taylor'a.

"Aslında son zamanlarda daha iyi."

İçimde bir umut ışığı belirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet." diye başını salladı.

"Blair bana Juliana'nın hamile olduğunu söylediğinde sana birkaç mesaj bırakmıştım. Mesajları alıp almadığından emin değilim. Senin için ne kadar mutlu olduğumu bilmeni umuyorum."

"Biliyorum. İki mesajı da aldım. Hediye kartını da." Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Daha fazlasını yapmak isterdim ama—"

"Sorun değil."

"Hamilelik planlı mıydı?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır."

"Orada bulundum..." diye kıkırdadım.

"Sanırım artık ortak noktamız bu." diye sırttı.

Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. "Bugün buraya gelmenizin sebebi nedir?"

"Ha, biliyorsun işte... tam da o civarlarda," diye takıldı.

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi yani?"

"Hayır." Toprağı tekmeledi. "İstedğim gibi bir baba olmak istiyorsam, kendi sorunlarım üzerinde çalışmam gerektiğini anladım."

"Ah, bu duyguyu çok iyi anlıyorum..."

"Bir terapistle gitmeye başladım."

Başımı salladım. "Sen benden daha iyi bir adamsın. Sürekli gideceğim diyorum ama asla gitmiyorum. Bu yüzden seninle gurur duyuyorum."

"Güzel. Faturaları size gönderiyorum."

"Sana izin verirdim. Şaka yapmıyorum bile."

"Şaka yapıyorum tabii ki."

Bahçede ileri geri yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim.

"Değiştiremeyeceğim şeyleri geride bırakmaya çalışıyorum," diye açıkladı. "Başka seçeneğim yok." Taylor bana baktı. "Hazırlıksız yakalandım. Ve senin ve Blair hakkında en son haberdar olan ben olduğum için yeterince kırgınlık yaşadım." İçini çekti. "Durum neyse odur. Asla değişmeyecek. Ya hayatımın geri kalanında bunun için yas tutacağım ya da bırakmaya çalışacağım. Kırgınlığı içimde tutmak benden çok fazla enerji tüketecek. O enerjiye şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var." Duraksadı. "Ve sonuçta, bu konuda güçlü olmak Nicholas'a karşı bir borcum."

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Hayır, mümkün değil. Ama imkansız da değil."

Birkaç adım daha sessizce attıktan sonra, "Bu senin ve benim için ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu, adım adım ilerleyeceğimiz anlamına geliyor. Hala bana karşı sabırlı olmanızı istiyorum, ancak bu olay yaşanmadan önceki halimize geri dönmek için çalışmak istiyorum."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor, oğlum." Donakaldım. "Sana böyle seslenebilir miyim?"

Başını salladı.

"Seninle bir zamanlar yeniden ilişki kurmak için çok uzun süre bekledim. Tekrar ilişki kurmak için ne kadar gerekirse o kadar bekleyeceğim," dedim.

Taylor yürümeyi durdurdu ve bana döndü. "Sen ve Blair nasılsınız?"

Başımı yana eğdim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum. Devam et."

"Tamam." Gülümsedim. "Çok mutluyuz." Tereddüt ettim ama artık ondan bir şey saklamayı bırakmaya karar verdim. Boğazımı temizledim. "Aslında, ona evlenme teklif etmeyi planladığımı ilk bilenlerden biri olmanı istiyorum."

Başını salladı. "Gerçekten mi..."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bununla ilgili bir sorun yok mu?"

Taylor derin bir nefes aldı ve verdi. "Onu mutlu ediyor gibi görünüyorsun. Onun için her zaman istediğim şey buydu. Ve eğer bunu kabul edemiyorsam, bu benim kendi sorunun. İşleri senin için daha karmaşık hale getirmeyeceğim veya ona olumsuz düşünceler aşılamayacağım. Birbirinizi gerçekten seviyor gibi görünüyorsunuz."

Şükürler olsun. "Babasından onayını istedim," dedim. "Ama sizden de onay istemezsem kendimi eksik hissederdim. Onun sizin için ne kadar önemli olduğunu ve sizin de onun için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorum." Durakladım. "Sadece açıklığa kavuşturmak için... Onayınızı aldım mı?"

Bir an gökyüzüne baktı. "Evet."

Derin bir nefes verip başımı salladım. "Çok minnettarım, Taylor. Teşekkür ederim."

Taylor başını salladı ve ardından telefonuna baktı. "Dinle, gitmem gerekiyor." Birkaç fotoğrafa göz attı. "Ama önce sana bir şey göstermek istiyorum." Ekranı bana doğru çevirdi.

Fotoğrafı görür görmez gözlerim yaşardı: Bebeğinin ultrason görüntüsüydü. Torunumun.

"Juliana şu an beşinci aylık hamile."

Başımı salladım. "Beni dede yapacağınıza inanamıyorum."

"Onun seni tanımasını istiyorum."

Anlaması birkaç saniye sürdü. O. Juliana'dan bahsetmiyordu. Ondan bahsediyordu...

Torunum.

Gözlerimi resimden ayırıp ona baktım. "O mu?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet."

Bu küçük kızla henüz tanışmamıştım ama onu her zaman koruyacağımı biliyordum.

Blair'in babasının bana yaptığı lanetin şimdiden gerçekleşmeye başladığı anlaşıyordu.

Bölüm 39

BLAIR

“Dilekçe kabul edilmiştir. Çocuğun soyadı Delaney olarak değiştirilmiştir.”

Nicholas, hakimın bu sözlerini duyunca alkışladı.

Aile mahkemesindeki bu isim değişikliği uzun zamandır beklenen bir şeydi, çünkü taşınma, benim okul hayatım ve Tate'in inşaat işini ailevi faaliyetlerle dengeleme çabaları arasında aylarca ertelenmişti.

Tate tekrar hayatıma girmeden önce Nicholas'ı büyütme konusunda başarılıydım, ancak onunla birlikte hayatın ne kadar daha iyi olabileceğini fark etmemiştim. İsim değişikliğini bana bırakmıştı, ama her zaman istediğim buydu. Bunun Tate için özellikle önemli olduğunu biliyordum çünkü Taylor'ın soyadı annesinin soyadı olan Shea idi. Sanırım her zaman Taylor'ın da bir gün Delaney'i seçeceğini hayal etmişti, ama bu gerçekleşmemişti.

Öte yandan, Taylor ile aramızdaki ilişkiler, Tate ve ben yeniden bağlantı kurmadan önceki haline yavaş yavaş dönmeye başlamıştı. Taylor, Nicholas'ı birkaç kez ziyaret etmişti ve son ziyarette hepimiz oturup, elimizden geldiğince Taylor'ın aynı zamanda Tate'in oğlu olduğunu açıkladık. Nicholas ilk başta kafası karışmıştı, ama şimdi anlamaya başlamış gibiydi ve büyük bir abisi olduğu için çok heyecanlıydı.

Taylor o zamandan beri Tate'ten arabasındaki bir şeyi nasıl tamir edeceğini öğretmesini istemişti ve Tate de Taylor ve Juliana'ya ev peşinatı için biriktirdiği paradan biraz vermişti. Taylor'ın bunu kabul etmesi onu hoş bir şekilde şaşırtmıştı. Belki de yakında bir çocuk sahibi olmak, gururunu bir kenara bırakıp pratik düşünmesine yardımcı olmuştu. Ben de Tate'in bana maddi olarak yardım etmesine izin verdiğimde aynı şeyi yapmıştım.

Tate, Nicholas ve ben el ele tutuşarak dışarı çıktık ve adliye binasının merdivenlerinden aşağı indik.

"Biliyor musun Nicholas, ne düşünüyordum?" dedi Tate.

"Ne?"

“Şöyle düşünüyordum... annemin soyadı da Delaney olsa çok güzel olurdu.” Yürümeyi bıraktı. “Sen ne düşünüyorsun?”

"Evet!" diye bağırdı oğlumuz.

“Adını bizimkine uydurmak için değiştirmesini isteyip istemeyeceğimi sorayım mı?” diye göz kırptı.

Aman Tanrım. Neler oluyor?

“Evet! Evet!” diye sevinçle zıpladı Nicholas.

Tate tek dizinin üzerine çöktü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir evlilik teklifi geleceğinden şüpheleniyordum ama bu zamanlama sürpriz oldu.

Tate bana baktı. "Acaba sen de bir Delaney olmak ister misin?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Delaney olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum."

Gözleri parıldıyordu. “Seni o çocuk havuzunda gördüğüm andan itibaren, senin...” Duraksadı. “Tek kişi olduğunu söylemek istiyorum ama o zaman bunu bilmiyordum. Özel olduğunu biliyordum ama yokluğunda senin tek kişi olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Senden ayrı kalmak beni eksik hissettirdi. Dört yıl sonra seni bulana kadar kendimi tekrar bütün hissetmedim. Taylor'ın seni bana getirdiği için her gün Tanrı'ya şükredeceğim. Senin için çok yaşıyım ve seni hak ettiğimi asla hissetmeyeceğim, ama seni seviyorum, Blair Moynihan.” Cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkardı. Açtığında, güneş en mükemmel oval tektaş yüzüğe yansdı. “Her zaman benim olur musun?”

Nicholas tam da beklendiği gibi, "Babayla evlenir misin?" diye ekledi. O da bu işin içindeydi!

"Evet!" diye sevinçle zıpladım, Tate ayağa kalkıp yüzüğü parmağıma takarken. Oğlum bacaklarıma sarılırken ben de kollarımı ona doladım.

Nicholas hoşnutsuzluğunu dile getirirken, Tate ile uzun bir öpüşmeye daldık.

Birbirimizden uzaklaştıktan sonra Tate, "Babandan izin istedim, o da bana küfretti. Bir gün bir kızımız olmasını umduğunu söyledi ve bunu söylemese de, bence onun da yaşlı bir adamla kaçmasını diledi." dedi.

"Bu tam babama benziyor." diye güldüm.

"Taylor'dan da onayını istedim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yaklaşık dört ay önce, o gün bahçede bize sürpriz yapmıştı. Hatırlıyor musun?"

“Evet. Ve o sana mı verdi?”
Tate gülümsedi. "Öyle yaptı."
Elimi göğsüme koydum. "Bu beni çok mutlu ediyor."
Oğlumuzu işaret ederek, "Ve tabii ki, bu adam da bana izin verdi," dedi.
"Öyle yaptın, değil mi?" diye onu gıdıkladım.
"Hı hı!" diye başını salladı. "Baba, sırrı bozmadığıma göre şimdi dondurma yiyebilir miyiz?"
Tate göz kırptı. "Anlaşma anlaşmadır."

Nişanımızdan iki gece sonra sürpriz bir telefon aldık. Taylor, Juliana'nın o sabah doğum sancılarının başladığını ve 3,2 kilo 400 gram ağırlığında bir kız bebek dünyaya getirdiğini bildirdi.

Henüz bir isim seçemediklerini belirtti, ancak eğer onunla tanışmak istersek ziyaret saatlerinin sekizde sona erdiğini söyledi.

Akşam yemeğini bitirdikten sonra Tate, Nicholas ve ben arabaya binip hastaneye doğru yola koyulduk.

Binaya girdiğimizde Tate gergin görünüyordu.

Kolunu okşadım. "Gergin misin?"

"Sanırım onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Omuz silkti.

Juliana'nın odasına vardığımızda, sanki pembe balonlar ve çiçekler patlamış gibiydi. Ben de kendi pembe çiçeklerimizi bir masaya koydum ki, aralarında kaybolsunlar.

"Merhaba!" diye neşeyle seslendi Taylor, yanımıza gelip bizi selamlarken.

Juliana, tıpkı anne ve babası gibi koyu saçlı ve son derece sevimli olan bebeği kucağına aldı.

Tate elini uzattı. "İzin verir misiniz?"

"Elbette." Juliana kundaklanmış bebeği ona doğru kaldırdı.

"Hey, tatlı kızım." Tate onu hafifçe sallayarak köşedeki bir koltuğa oturdu. "Aman Tanrım. Hayatımda gördüğüm en güzel bebek."

"Kesinlikle öyle düşünüyorum," diye onayladı Taylor.

"Belki de önyargılıyız." Juliana gülümsedi.

Nicholas, Tate'in oturduğu yere doğru yürüdü. "Bebeğim," diye mırıldandı.

"Evet." Tate sırtıttı. "Bu senin yeğenin Nicholas. İnanabiliyor musun?"

Herkes kıkırdadı.

"Bunun için babana teşekkür edebilirsin küçük adam," diye espri yaptı Taylor. "Belki bir gün şansımız yaver gider ve kendi reality şovumuz olur."

Tate, Taylor'a şakacı bir bakış attı.

İçime bir rahatlama hissi yayıldı. Eğer Taylor şakalar yapıyorsa, çok yol kat etmişiz demektir.

"Bunu söylediğime inanamıyorum..." Tate bebeğe baktı. "Ama ben senin büyükbabanım."

Eğer bu doğruysa, yirmili yaşlarımın ortalarında üvey büyükanneydim. Sadece bu ailede. Ama ne büyük bir nimet.

Tate'e bir sonraki bakışında, gözleri parıldıyordu. Sonra Taylor'ın da gülümsediğini fark ettim. Tate'in duygusunun sadece genel bir bunalım olmadığını anladım. Torununun hastane bilekliğine bakıyordu.

Yaklaştım ve adını ilk kez gördüm. Bu, affetmenin en büyük eylemiydi.

Taylor'ın soyadı Tate'in soyadı olmayabilir, ancak bu soyadını kızı Delaney Marie Shea'ya vermişti.

Epilog

TATE

BEŞ YIL SONRA

Büfede sıra beklerken Blair'i aradım.

"Merhaba," diye yanıtladı.

"Neredesin?" diye sordum.

"O çocuk havuzunda yüzerken ben de ayak parmaklarımı suya sokuyorum."

"Çocuk havuzu, ha? Birlikte vakit geçirmek mi istiyorsun?"

"Numaramı biliyorsun, Theodore Delaney."

Gülerek, "Öyleyse biz de oraya gidelim. Birkaç dakika sonra görüşürüz." dedim.

Telefonu kapattıktan sonra Nicholas'a döndüm. "Annem ve kız kardeşin çocuk havuzunda. Şu içecekleri oraya taşımama yardım etmen gerekiyor, tamam mı?" Bir tepsiyi ona uzatırken diğerini kaldırdım.

Nicholas her zamanki gibi yardımsever bir tavırla başını salladı. Sıra çok uzun olduğu için bir orduya yetecek kadar içecek sipariş etmiştim: dört buzlu kahve ve dört slushie.

Nicholas ve ben, Blair ve kızımız Destiny'nin havuzdan yeni çıktıkları yere doğru birer tepsi taşıdık. Güzel karımın kollarında su damlacıkları parıltıyordu.

Nicholas ve ben yaklaşırken Blair'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu kadar içki de neyin nesi? Biz dört kişiyiz, sekiz kişi değil."

"Bunlar bize öğleden sonra yetecek. Kızların ne isteyeceğini bilmiyordum, o yüzden çeşitli şeyler getirdim."

Blair kızımızın üzerini kuruladı ve parmak uçlarına yükselerek beni öptü. "Yakışıklı babayı istiyorum," diye fısıldadı kulağıma.

"Bazı şeyler asla değişmez." Göz kırptım. "Beni tanıdığında birinin babası olduğumu sanmıştın, şimdi ise senin iki çocuğunun babasıyım, bu ironik değil mi?"

"Bu, hikâyemizin ironik yanlarından sadece biri, ama evet."

"Çok doğru, bebeğim." Gülümsedim.

Bu, Destiny'nin (kısaca Dessy diye çağırırdık) üç yıl önce doğmasından bu yana ilk aile tatilimizdi. Midnight Key, sadece neredeyse hiçbir maliyeti olmadığı için değil, aynı zamanda Blair ve benim tanıştığımız zamandan beri buraya geri dönmemiş olmamız nedeniyle de açık ara en uygun seçenek gibi görünüyordu. Her şeyin başladığı yere muzaffer dönüşümüz çoktan gecikmişti.

Nicholas artık sekiz yaşındaydı ve ben bu çocukları büyütmekten büyük keyif alıyordum. Blair ile son birkaç yıldır gerçekten iyi bir uyum yakalamıştık. Çalışma programımı, onun doğum ve kadın hastalıkları hemşiresi olarak on iki saatlik vardiyalarla çalıştığı üç güne göre ayarlamıştım. Böylece ikimizden biri her zaman çocuklarla birlikte oluyordu.

Nişanlandıktan yaklaşık bir yıl sonra evlendik. Geleneksel bir kilise düğünü ve resepsiyonu yaptık—her şey eksiksizdi. Blair tüm bu tantanaya önem vermediğini söylemişti, ama ben yine de ondan fırsatları aldığım için kendimi rahatsız hissediyordum ve hiçbir şeyden mahrum kalmasını istemiyordum. Bu yüzden büyük bir düğün konusunda ısrar ettim, yapmazsak pişman olacağından korkuyordum. Ara sıra onu veya bu hayatı hak etmediğimi hissetmekle hala mücadele ediyordum, ama yine de ikisi de benimkilerdi ve bunu asla hafife almadım.

Taylor, düğünümüzde sağdıçım olmuştu. Sanırım Delaney'nin babası olmak, hepimizin ebeveyn olarak ne kadar kusurlu olduğumuzu anlamasına yardımcı olmuştu ve torunum da ailemizi yeniden bir araya getiren yapıştırıcı olmuştu. Taylor'ın affına ve Blair ile benim aramdaki sorunları çözdükten sonra bana verdiği gerçek ikinci şansa her zaman minnettar olacağım. Taylor ve ben, iki küçük kızımızla bahçede vakit geçirirken her zaman görülmeye değer bir manzaraydı. Ailemle geçirdiğim her gün bir hediye gibiydi.

Nicholas'ın bir peçete alıp kız kardeşinin üzerine kırmızı buzlu içeceği döktüğü mayosunu silmesini izledim. İyi bir ağabeydi ve kendi ayakları üzerinde durmaya başlamıştı. Nicholas drone uçurmayı ve bir şeyler inşa etmeyi severken, Dessy'nin tutkusu dans etmektir. Blair'in çalışması gereken öğleden sonraları bazen onu küçük çocuklar için dans derslerine götürürdüm. Kırklı yaşlarımda bunu yapacağımı hayal bile edemezdim. Ama Blair'in babasının laneti tamamen gerçekleşmişti ve

Dessy her geçen yıl büyüdükçe kendimi hazırlıyordum. Tabii ki, koyu saçlarım dışında tıpkı Blair gibi görünmeliydi. Bir gün başım belaya girecekti. En azından beni destekleyecek iki ağabeyi vardı.

Blair buzlu kahvesinden bir yudum aldı ve Nicholas'a döndü. "Biliyor musun, babanla burada tanıştım?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Midnight Key?"

"Evet."

"Onunla tanıştığınızda kaç yaşındaydınız?" diye sordu.

Aman Tanrım.

Bana doğru baktı. "On dokuz yaşındaydım."

"Neredeyse yirmi." Boğazımı temizledim.

Blair güldü.

"Babam kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Otuz altı," diye yanıtladı.

Nicholas'ın kaşları çatıldı. "Sence de tuhaf mıydı anne?"

"Hiç de değil." diye güldü. "O zamanlar biraz garip olan bendim."

"Bunu doğrulayabilirim." Elimizi kaldırdım. "Ama annenle tanışmak hayatımda başıma gelen en güzel şeydi."

Kaşlarını attı. "Burada ne yaptınız siz?"

"Kanoyla gezintiye çıktık ve... bol bol yemek yedik." Blair boğazını temizledi.

Doğru. O gezide çok acıktığımı hatırlıyorum. "Denizanasını da biraz inceledik..." diye Blair'e sırttım.

Nicholas gözlerini kısarak sordu: "Yani eğer hiç tanışmasaydık burada olmazdım, öyle mi?"

"Doğru söylüyorsun." Yanağını imdikledi. "Ve bunu hayal bile edemezdim."

"Ben de bilmiyorum." Buzlu ieeğinden bir yudum aldı.

"Biliyor musun, sonra ne yapabiliriz?" diye kızımı gıdıkladım.

"Ne?" diye cılız bir sesle sordu Dessy.

"Orada bir tatlı büfesi var ve biliyor musun, orada neler var?"

"Ne?" Heyecanla bacaklarını salladı.

"En sevdiğiniz. ikolataya batırılmış ilekler!"

Blair de "Benim de favorim" diye ekledi.

"Bana işkence etmek için en sevdiğin şey, evet," diye mırıldandım.

"Bunu asla unutmayacağım."

"Bunların hepsi şeytani planımın bir parçasıydı." Göz kırptı.

Bu gece kendi şeytani planım vardı ve çocukların rahatça uyumasını umuyordum ki biraz eğlenebileyim. En azından ayrı bir yatak odası olan bir süitтейdik. Bana şans dileyin.

Havuzdan çıkıp temizlendikten sonra, dördümüz de akşam yemeği için otelin restoranlarından birine gittik.

Garson masamıza yaklaşırken, "Herkese iyi akşamlar," dedi.

Ona baktım. Aman Tanrım. Tanıdık geliyordu.

"Hey... Sizi tanıyorum." Sırıttı. "Uzun zaman oldu..."

Yıllar önce Blair'in benim babası olduğum yalanını ortaya çıkaran aynı garsondu, ellinci yaş günümü kutluyorduk.

Blair'e döndü. "Görüyorum ki sen ve baban artık küçük bir kabile kurmuşsunuz..."

Blair'in yüzü kızardı.

"Aslında bu benim eşim Blair," dedim. "Ve iki çocuğumuz. Bu yalan için özür dilerim."

Blair, "Bizi hatırlamanıza şaşırdım," dedi.

"Ah..." Güldü. "Hikayeniz burada oldukça efsanevi. Yalan söyleyen baba ve kızı nasıl unutabiliriz ki? Sürekli bununla ilgili şakalar yapıyoruz." Bana döndü. "şimdi altmış yaşına yaklaşıyor olmalısınız." Göz kırpıttı.

"Hâlâ sapasağlamım." Omuz silktim. "Aslında dede oldum. şaka değil."

"Sizin gibi insanlara ne inanacağımı bilemiyorum." Oğlumuza dönerek güldü. "Adın ne, genç adam?"

"Ben Nicholas." diye gülümsedi.

Menüyü Dessy'nin önüne koydu. "Peki ya bu güzel küçük hanım?"

Kızımız, kendisine tam adını söyleme fırsatı verildiğinde çok mutlu olurdu.

Kocaman bir sırıtışla gururla, "Destiny Doris-Delores Delaney!" diye ilan etti.

Gitmeden Önce!

Penelope Ward'dan bir başka gerilim dolu, yaş farkı temalı hikaye mi arıyorsunuz? O zaman *When August Ends* veya *The Rocker's Muse*'a göz atın! Penelope Ward'dan yeni çıkan *The Rocker's Muse*'dan bir örnek okumak için devam edin.

BÖLÜM 1

EMILY

Belki de gitmeliyim.

Kaliforniya çölünün ortasında, bu yalnız bina oldukça yersiz görünüyordu. Yine de, tek katlı, toprak tonlarındaki yapı neredeyse doğal çevreyle bütünleşmişti. Burası kesinlikle kimsenin sizi bulmasını istemediğiniz zaman gittiğiniz bir yerdi. Binanın arkasında birkaç pahalı arabanın park ettiği küçük bir otopark vardı, ancak çevrede kilometrelerce başka hiçbir şey yoktu.

Etrafta dolaşırken, pencerelerden içeri bakmaya çalışırken, binadan atılmak üzere olduğumu bilmenin baskısını hissettim. Sonra birdenbire bir kapı açıldı. Baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam çıktı.

Mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Ah, merhaba."

"Röportaj için mi buradasınız?" diye sordu.

Röportaj mı? "Şey..." Boğazımı temizleyerek doğruldum ve yalan söyledim, "Evet." Ne yapıyorsun Emily?

"O halde geç kaldınız."

"Çok özür dilerim... Trafik."

"Eh, bu Los Angeles'a özgü bir durum, değil mi?" diye kıkırdadı. "Ajansa buraya geldiğinde beni aramanı söyledim. Sigara içmeye çıkıyordum ama madem buradasın, başlayabiliriz." Kapıya doğru döndü. "Benimle gel."

Titrek bir nefes vererek onu takip edip içeri girdim. Üzerinde "Kontrol Odası" yazan bir kapının önünden geçtik ve binanın bir yerinden gelen davul ve zil seslerini uzaktan duyabiliyordum.

"Sizi bu iş için çöle sürüklemek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi arkasından aceleyle giderken. "Ama grup yeni albümlerini kaydederken burada olmam gerekiyordu ve adayların buraya gelmesiyle iki işi birden halledeceğimi düşündüm. Bu pozisyonu doldurmak için fazla zamanımız yok."

Üzerinde grubun adı yazılı bir tişört giyiyordu: Delirious Jones. Şarkılarından bazılarının viral olmasıyla son zamanlarda oldukça popülerdiler. Bir süredir müzik piyasasında olsalar da, gerçek başarılarını son birkaç yılda yakalamışlardı. Müzikleri kesinlikle rock'tı, ancak genellikle modern, post-grunge olarak tanımlanıyordu.

Hilemi sürdürdüm. "Buraya kadar olan yolculuk hiç sorun değildi," diye onu temin ettim. "Otoyoldan çıktıktan sonra manzara oldukça güzeldi."

Adam beni içinde otomat olan bir mutfağa götürdü. Benim için bir sandalye çekti, sonra da masanın diğer tarafına oturdu. Elini uzattı. "Bu arada, ben Doug Elias."

Aldım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Özgeçmişinizi getirdiniz mi?"

Hayır, bugün iş görüşmesine gitmemem gerekiyor. Ellerimi uyluklarıma sürdüm. "Hayır, özür dilerim."

"E-postalarımı kontrol edeyim. Belki de ajans göndermiştir."

Boğazımı temizledim. "Evet. Öyle söylediler." Arkasındaki pencereden çöle bakarken, kendimi büyük bir belaya sokmamış olmayı diledim.

"Adın neydi yine?" diye sordu.

Zar zor hatırlıyordum. "Emily Applewood."

Telefonunda gezinip başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey göremiyorum."

Doğrulup tekrar yalan söyledim. "O zaman bir yanlış anlaşılma olmuş. Eğer sizde olmadığını bilseydim getirirdim."

"Sorun değil." Kollarını kavuşturdu ve yerine oturdu. "Şey, sanırım önce geçmişinizden başlayalım. Ne tür deneyimleriniz var?" Telefonundaki notlar uygulamasını açtı.

"Şu anda işsizim. Yakın zamanda Nevada Eyalet Üniversitesi'nden iletişim bölümünden mezun oldum, ancak henüz bu alanda ne yapmak istediğime karar veremedim."

En azından bunların hepsi doğrudu.

Sonraki birkaç dakika boyunca, Las Vegas'taki bir televizyon kanalında staj yapma deneyimimden bahsettim durdum. Ne için mülakata girdiğimi bile bilmiyordum. Ama en azından hakkında konuşabileceğim uygulamalı bir deneyim edinmişim.

"Bu grupta çalışmak istemenizin sebebi nedir?" diye sordu.

Ben kendimi neyin içine soktum böyle? Hiçbir şeyim yoktu. YouTube'da adını hatırlamadığım bir şarkı dışında müziklerini neredeyse hiç duymamıştım.

Ben bir şey söylemeyince tekrar denedi. "Onların şarkılarından en sevdiğin hangisi?"

Kahretsin. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Tek bir şarkılarının adını bile hatırlayamıyordum. "Dürüst olmak gerekirse, hayranı değilim," diye itiraf ettim. "Maalesef, şarkılarından birini bile hatırlamıyorum. Sadece bunun kişisel gelişimim için iyi bir iş fırsatı, yeni bir şey deneyimleme şansı olacağını düşündüm." Yüzümün şu anda kıpkırmızı olması gerekiyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Onların şarkılarından birini bile nasıl bilmezsin?"

"Benim kişisel zevkime uymuyor."

Adam çenesini kaşıdı. "Normalde en büyük sorunum bu tür pozisyonlar için hayran kitlesi arasından seçim yapmak oluyor, ama bu tam tersi bir sorun. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Bu sizin lehinize olabilir, ama bu konuda hiç bilgisi olmayan birini işe almam gerektiğinden emin değilim."

Bir şeyler ararken omuz silktim. "Onları gerçekten tanıyan var mı? Sadece tanıdıklarını sanıyorlar, değil mi?"

"Sanırım haklısınız." Telefonuna bir şeyler yazdı. "Neyse, pozisyonla ilgili ne gibi sorularınız var?"

"Bu görevin spesifik sorumlulukları hakkında daha fazla bilgi edinmeyi çok isterim."

Yani... lütfen bana bu işin ne olduğunu söyleyin.

"Şöyle söyleyeyim, daha iyi bir ifadeyle, bir nevi uşak olacaksınız. Grubun ve ekibin ihtiyaç duyduğu her şeyi getirecek, her mekanda yükleme ve boşaltmaya yardımcı olacaksınız. Gerçekten her şey ve her şey. Bu kesinlikle egosu yüksek biri için değil. Ellerinizi kirletmekten korkmamalısınız. Ve aylarca yolda olacağınız için çok fazla iş ve gerçek bir özveri gerektirecek."

Yutkundum. "Yolda mı?"

"Evet." Gözlerini kısarak sordu: "Ne sandın ki? Bizimle turneye çıkacaktın. İş tanımını okumadın mı?"

"Elbette yaptım," dedim kendimi kurtarmaya çalışarak. "'Yolda' ifadesinin aklıma yatması biraz zaman aldı. Etkinliklere uçakla gittiklerini sanıyordum. Yol demek... otobüs demek, değil mi?"

"Kuzey Amerika turu için tur otobüsleriyle seyahat ediyoruz. Yılın ilerleyen aylarında Avrupa turuna çıkacaklar ve bu turda çoğunlukla özel jetlerle şehirler arası seyahat edecekler. Ama bu sizi ilgilendirmiyor. Bu pozisyon sadece ABD turu için geçerli."

“Anlıyorum...” O birkaç dakika daha konuşurken aklım biraz dağıldı; işin lojistik detaylarını düşündüm.

Telefon numaramı verdikten sonra birden ayağa kalktı. "Neyse, yıldızlara hayran kalmaman hoşuma gitti ama dürüst olmak gerekirse, bana bu işe hazır olmadığın izlenimini veriyorsun. Ama bilgilerini saklayacağım ve diğer görüşmelerin nasıl geçtiğine bağlı olarak, senden haber alabilirsin ya da almayabilirsin."

“Pekala,” dedim ben de ayağa kalkarak. “Zamanınız ve ilginiz için teşekkür ederim.” Neden sormayayım ki? “Buradayken grupla tanışma fırsatım olur mu?”

Hemen başını salladı. "Üzgünüm. Bu mümkün değil. Kayıt yapıyorlar ve rahatsız edilemezler."

Yutkundum. Denemeye değerci. "Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim."

Başını salladı. "Eve iyi yolculuklar."

Koridorda çıkışa doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu. Yüzüme biraz su serpmek için banyoya uğramaya karar verdim.

Tuvaletin içinde aynaya baktım. Son yirmi dakikayı düşünürken yanaklarım kızardı ve çölde burada kalıp kalmamayı ya da Nevada'ya geri dönmeyi düşündüm. Şimdi ne olacak?

Sonra arkamda bir hareket fark ettim ve sıçradım. Aynadan, karşı duvardaki pisuvarın yanında bir adamın çıplak kalçasını gördüm.

Başka bir şey yapamadan, fermuarını çekerken beni fark edip döndü. "Vay canına. Bu da ne?"

BÖLÜM 2

EMILY

Başımı salladım. "Özür dilerim. Erkekler tuvaletine girdiğimin farkında değildim."

Uzun bir sakalı vardı ve kapüşonlu bir kıyafet giyyordu. Mavi gözleri deliciydi ve tüm o sakalın arasından yüksek elmacık kemikleri ve yakışıklı bir yüzü olduğu anlaşıyordu.

Bana şüpheyle baktı. "Neden buradasın?"

"Kadınlar tuvaleti olduğunu sandım. Ben—"

"Evet, anladım. Banyoda olmanızın nedenini kastetmiyorum. Binayı kastediyorum. Buraya kimsenin girmesine izin verilmiyor."

"Beni içeri Dan Elias bir iş görüşmesi için aldı."

"Doug Elias'ı mı kastediyorsunuz?"

"Evet, öyle."

"Ne için röportaj?" Adam lavaboya döndü ve ben açıklarken ellerini yıkamaya başladı.

"Delirious Jones'un yaklaşan turnesinde yardımcı olmak için. Ama bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Mülakatı berbat ettiğimden eminim, çünkü hazırlıksızdım." Yani, bugün bir işe başvurduğumdan haberim yoktu.

Peki ben neden hâlâ burada durup bu adamla konuşuyorum?

"Anlıyorum."

"Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Bana sanki on tane başım varmış gibi baktı. "Evet. Grupla birlikte çalışıyorum."

"Onlarla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misiniz? Bu pozisyonu kabul ederek kendimi büyük bir belaya sokar mıyım? Sanırım bu işi almayacağım, ama eğer beni geri ararlarsa, başa çıkamayacağım bir duruma mı giriyorum, bunu bilmek isterim."

"Gerçekten berbat olan şey" olarak neyi kastediyorsunuz?

"Daha önce hiç böyle bir ortamın parçası olmamıştım."

Gülerek, "Yani... seks, uyuşturucu ve rock and roll gibi mi demek istiyorsun?" dedi.

"Sağ."

"Şey..." Kollarını kavuşturdu. "Sizi birkaç konuda uyarmam gerekiyor."

"Tamam aşkım."

"Şunu bilmelisiniz ki, neredeyse her gece orgiler düzenleniyor."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi var?"

Başını salladı. "Bir de BDSM otobüsü var."

"BDSM...otobüs?"

"Evet. Ne yaparsanız yapın, sakın sizi oraya atamasınlar. Yoksa sürekli meme uçlarınızın kıskaçlanmasına ve kışınızın kırbaçlanmasına maruz kalmak istemezsiniz."

Dudaklarımı ısırdım. "Şey..."

"Peki, sihirli mantar kullanıyor musun?" diye sordu, beni işaret ederek. "Eğer öyleyse, tam da aramıza uyacaksın." Yüzündeki alaycı gülümseme sonunda onu ele verdi.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Öyleyim." diye kıkırdadı. "Orgiler yok ve BDSM otobüsü kulağa eğlenceli gelse de, böyle bir şey mevcut değil."

"Peki ya uyuşturucular?"

"Her zaman etrafta biraz uyuşturucu olur. Ama gruptaki arkadaşlar kullanmıyor. Sadece arada bir biraz ot. Neden bu kadar endişeleniyorsun? Kimse seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamaz. Hoşuna gitmeyen bir şey görürsen, başka yöne bak. Her halükarda, turneyle uğraşıyorsan, inan bana, fark etmeye vaktin olmayacak."

"Sanırım bu iyi bir şey." Yutkundum.

"Bu pozisyona neden başvurduunuz?" Başını yana eğdi. "Endişeli görünüyorsunuz. Gerçekten yapmak istemediğiniz bir şeyi yapmamalısınız."

Bu harika bir soru. "Son birkaç yıldır kişisel hayatımda zorluklar yaşıyorum ve bir değişikliğe ihtiyacım var."

Bu, gün içinde verdiğim ikinci doğru beyandı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Konuşmak ister misin?"

"Tam bir yabancıyla erkekler tuvaletinde olmaz. Bu biraz tuhaf olurdu."

Omuz silkti. "Biraz önce popon dışarıda olan sen değildin. Ne kadar tuhaf bir durum."

"Bugün benim lehime olan bir nokta bu." Birkaç saniyelik garip bir sessizlik geçtikten sonra bakışlarımı kaçırdım. "Grup iyi mi?"

Bir an sonra başını salladı. “İyiler. Baş vokalist Tristan'ın iyi günleri de oluyor, kötü günleri de. İnsanların sandığı kadar yetenekli değil. Şu an bulunduğu yere çoğunlukla şans eseri geldi. Aslında bu yıl bazı sorunlarla boğuşuyor ve bu da belli oluyor.”

Hımm... "Çok kötü."

"Onların müziği hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Elbette adlarını duydum. Ama hayranları falan değilim. Müziklerini pek bilmiyorum."

Sırıttı. "Ciddi misin? O zaman bu işi neden istiyorsun ki?"

“Bir bakıma... bu fırsat karşıma çıktı. Bu gece eve gidip onların çalışmalarını daha detaylı inceleyeceğim, böylece mucizevi bir şekilde pozisyonu alırsam hazırlıklı olabilirim.”

"Şarkılarını dinlemek istiyorsanız, beş altı yıl öncesine ait eski çalışmalarına bakın. Aramızda kalsın, daha yeni çalışmaları, en popüler olsalar bile, eskilerine kıyasla berbat."

“Öyle yapacağım. Tavsiye için teşekkürler.”

"Rica ederim."

Omzumu çevirip kapıyı işaret ettim. "Neyse, buradan çıkıp doğru banyoyu bulmalıyım."

"Adın ne?" diye sordu.

“Emily.”

Sonra kapı açıldı ve başka bir adam içeri girdi. İkimize de baktı. "Burada ne halt ediyorsun Tristan? Seni bekliyoruz."

Tristan?

O, müzik grubunda çalıştığını söylemişti.

Aman Tanrım.

Sanırım baş vokalist olmak da bir iş sayılırdı. Onu tanımamıştım. Yanaklarım tekrar kızardı ve vücuduma bir adrenalin dalgası yayıldı.

Tristan bana göz kırptı. "Seninle konuşmak güzeldi Emily. İşinde başarılar dilerim."

İki adam birden ayrıldılar, beni ağzım açık kalmış bir halde bıraktılar.

O akşam, Nevada, Henderson'daki evime henüz yeni dönmüştüm ki cep telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı. "Merhaba?"

"Bu Emily mi?"

"Evet."

"Bu, bugünkü röportajdan Doug Elias."

"Ah..." Kalbim bir an durdu. "Merhaba."

"İsterseniz size bu pozisyonu teklif etmek isterim."

Ne? "Vay canına. Şey... tamam. Bunu beklemiyordum. Bana çok düşük bir ihtimal olduğunu düşündürdün."

"Evet, duyduğuma göre Tristan'la banyoda karşılaşmışsın. Tanrı bilir nasıl oldu. Ama doğru mu anladım?"

"Evet." Dudaklarımı yaladım.

"Senin... çekingenliğini beğendi. Bunun, önemsedığının kanıtı olduğunu söyledi. Ayrıca onun kim olduğunu bilmemeni de beğendi. Bunun ferahlatıcı olduğunu söyledi. Bu yüzden, şahsen seni seçmezdim – kusura bakma – ama işi sana teklif etmem onun tercihi."

Aman Tanrım. Boğazım kapanacak gibiydi. Kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Düşünmeniz için size bir iki gün verebilirim. Belki internete girip grup hakkında bilgi edinebilirsiniz? Yarın akşam bana geri dönüş yapın lütfen. İki hafta sonra yola çıkacağımız için daha fazla bekleyemem."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "İki hafta mı? Vay canına."

"Evet. Bunu da göz önünde bulundurun."

"Turne ne kadar sürüyor? Bunu hiç sormadım."

"Dört ay sürecek. Tekrar ediyorum, bu iş sadece Kuzey Amerika ayağını kapsıyor. Avrupa'da çalışmayacaksınız. Yani geçici bir pozisyon."

Dört ay.

Dört ayı idare edebilirim, değil mi?

Bunu gerçekten düşünüyor muyum?

"Pekala, bu fırsat için teşekkür ederim. Yarın size cevap vereceğime söz veriyorum."

"Beni bu numaradan geri arayın."

"Yapacak."

Telefonu sersemlemiş bir halde kapattım. Ben kendimi neyin içine soktum böyle?

Kafamı dağıtmak için uzun ve sıcak bir duş aldıktan sonra bile, bir karara varmaya yaklaşamamıştım.

Leah'ı aramaya karar verdim. Missouri, Shady Hills'te birlikte büyümüştük ve o hala orada yaşıyordu. Annem dışında düzenli olarak görüştüğüm tek kişi Leah'tı.

Bugün çöle gitme sebebimin gerçek nedenini kimse bilmediği için, hikayeme başlarken Leah'ya, ortak arkadaşımız Ryder'dan orada gizli bir kayıt stüdyosu olduğuna dair bir ipucu aldıktan sonra grupla tanışmayı umduğum konusunda küçük bir yalan söyledim.

"O müdüre yalan söylediğine inanamıyorum," dedi. "Ama sana inandıysa ne zararı var ki, değil mi? Yani, iş arıyordun. Belki de bu kaderdir. Ayrıca, sadece dört ay. Zamanın ne kadar çabuk geçeceğini biliyor musun?"

"Yani, bunu kabul etmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Onlarla birlikte turneye çıkmam gerektiğini mi?"

"Daha iyi yapacak bir şeyin yok, değil mi? Ciddi söylüyorum, hayatını düzene sokmaya çalışırken zaman geçirmek için en iyi yol bu."

"Eğer önce ben öldürülmezsem."

"Sorun yok, iyisin. Etrafın insanlarla dolu olacak. Başına hiçbir şey gelmeyecek. Bunu bir macera olarak düşün. Bu iş için kaç kişinin öleceğini biliyor musun?"

"Bunu daha çok takdir etmediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Bunu daha çok takdir eden birine gitmeliydi."

"İş yerinde birlikte çalıştığım Stacia adında bir kız var," diye onayladı Leah. "Yanında Tristan'ın yüzünün dövmesi var. Ama asıl çılgın olan bu bile değil. Bir keresinde Missouri'deyken, yerel bir kuaföre saçlarını kestirmeye gittiğini öğrenmiş. Orada çalışan bir kadın, Stacia'nın onu ne kadar sevdiğini biliyordu ve saçlarını toplayıp Stacia'ya vermiş. Stacia o saçları bir kavanozda saklıyor! Bunu bir düşünün."

"Stacia'nın aklı başında değilmiş gibi geliyor."

Aslında, belki de asıl deli olan bendim. Kocaman bir yalan yüzünden bana teklif edilen bir işi kabul etmeyi düşünüyordum.

Leah, birlikte çalıştığı kızıdan ve Tristan'ın saçlarından oluşan tuhaf kavanozundan bahsederken, ben de tedbiri elden bırakmaya karar verdim. Bu ya hayatımın en büyük hatası olacaktı ya da ömür boyu bir fırsat. Ama içten içe biliyordum ki, bu fırsatı değerlendirmeliydim; tıpkı daha önce kendimi çölde bulmamın sebebiyle aynı.

Sözünü kestim. "Leah?"

"Evet?"

"Bunu yapacağım. Delirious Jones ile turneye çıkacağım."

Devam etmek için buraya tıklayın.

Değerli Okuyucular,

Umarım Blair ve Tate'in hikayesini okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi e-posta listeme katılmaya ve karşılığında YENİ, ÜCRETSİZ bir kısa hikaye almaya davet ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

Bir barın tuvalet duvarına karalanmış "İyi vakit geçirmek için arayın" yazısını hiç gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. Peki ya birkaç kadeh fazla içip o numarayı ararsanız ne olur diye hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size anlatacağım... "İyi vakit geçirmek için arayın" diyen kişinin kim olduğunu birden fark ettiğinizde işler ters gider.

For a
Good Time
Call

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE WARD

Penelope Ward'ın Diğer Kitapları

Ev Misafiri
Rockçının İlham Perisi
Davulcunun Kalbi
Vekil
Asla yapamazdım
Kurallara Uymak
Kaprisli
Görev
Aristokrat
Ezilme
Erkek Arkadaş Karşıtı
Sadece Bir Yıl
Geri Döndüğü Gün
Ağustos Bittiğinde
Çevrimiçi Aşk
Dokuzuncu Beyefendi
Sarhoşken Arama
Mack Daddy
Sevgili üvey kardeşim
Sevgili Komşum
OdaNefreti
Sevin'in Günahları
Jake'in Çözülüşü (Jake #1)
Benim Skylar'ım (Jake #2)
Jake Anladı (Jake #3)
İkizler burcu

Penelope Ward ve Vi Keeland'ın Diğer Kitapları

Kot ve Elmaslar
Flört Kuralları

En Yakın Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın Kuralları

Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın Kuralları

Genç Bir Erkekle Çıkmanın Kuralları

Güzel oynadı

Artık numara yapmıyorum.

Mutlu Mektup Sonrası

En Sevdiğim Hatıra Eşyası

Kirli Mektuplar

Nefret Notları

Asi Varis

Asi Kalp

Küstah Piç

Burnu havada takım elbiseli

Playboy Pilot

Bay Para Babası

İngiliz Yatak Arkadaşı

Park Avenue Oyuncusu

Teşekkürler

Her zaman derim ki, teşekkür bölümünü yazmak kitabın en zor kısmıdır. Bir kitabın başarısına katkıda bulunan çok fazla insan var ve her birine tek tek teşekkür etmek imkansız.

Öncelikle, kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz, bu yolculuğa devam etmemin nedenidir. Ve her kitabımda beni desteklemek için yorulmadan çalışan tüm kitap blogcularına/kitapstagramcılarına/influencer'lara, ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi isterim.

Sevgili Vi, isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağsın. Sensiz hayatımı sürdüremezdim. Önümüzdeki on yıldan fazla sürecek dostluğumuza ve büyümlü hikayelerimize!

Julie'ye – On yılı aşkın dostluğumuza, Rebel peynirine ve Fire Island anılarına kadeh kaldırıyoruz.

Luna'ya – Kitaplarımı ilk kez okuduğun an, benim için en heyecan verici şeylerden biri oluyor. Her gün gösterdiğin sevgi ve destek için ve kıymetli dostluğun için teşekkür ederim. Noel'de görüşmek üzere!

Erika'ya – Bu her zaman bir E meselesi olacak. Sevgin, dostluğun ve yaz ziyaretlerin için teşekkür ederim. Sen bir rock yıldızısın, özellikle bu yıl ve nedenini biliyorsun.

Amy'ye – Çok değerli bir arkadaşsın ve seninle geçirdiğim her anı dört gözle bekliyorum. Boston'dan dönüş yolunda arabada bu hikâyeyi planladığımız sohbetimiz olmasaydı, Taylor'ın Babası belki de hiç var olmayacaktı!

Cheri'ye – Benim grubumun bir parçası olduğun, her zaman bana göz kulak olduğun ve çarşamba günlerini asla unutmadığın için teşekkür ederim. Sen gerçekten en iyisisin!

Sevgili Darlene – Seni arkadaşım ve bazen de imza asistanım olarak yanımda bulundurduğum için çok şanslıyım. Hayatımı hem kelimenin tam

anlamıyla hem de mecazi olarak daha tatlı hale getirdiğin için teşekkür ederim. Beni güldürmekte de oldukça iyisin.

Sevgili Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e – Hepinizi çok seviyorum. Siz benim evim ve en sevdiğim yersiniz.

Menajerim Kimberly Brower'a – Kitaplarımın dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaşması için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'e – Sizinle çalışmak her zaman bir zevk. Gelecekte daha birçok deneyim yaşamayı dört gözle bekliyorum.

Allusion Book Formatting and Publishing'den Elaine'e – Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, biçimlendirici ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e: Keskin gözünüz inanılmaz. Sizinle çalışmak çok keyifliydi, teşekkür ederim.

Sevgili asistanım Brooke'a – Vi ve benim bir türlü halledemediğimiz tüm işleri hallettiğin için çok teşekkür ederim. Sana minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya – Siz gerçekten en iyisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Sizsiz ne yapardım bilmiyorum.

Harika kapak tasarımcım RBA Designs'tan Letitia Hasser'e. Son ürünün kusursuz olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim.

Sevgili eşim – Yazabilmem için her zaman gerekenden çok daha fazla sorumluluk üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi anne babasına – Sizin gibi ebeveynlere sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma – Anneniz sizi çok seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağısınız!

Yazar Hakkında



Penelope Ward, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Penelope, Boston'da beş ağabeyiyle birlikte büyüdü ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber spikeri olarak geçirdi. Şu anda Rhode Island'da kocası, oğlu ve otizimli güzel kızıyla birlikte yaşıyor.

Milyonlarca kitap satan yazar, 21 kez New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiş ve kırktan fazla romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş olup dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin bültenine buradan abone olabilirsiniz.

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI:

Facebook

Facebook Özel Hayran Grubu

Instagram

TikTok



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM